Tărâmul Zeilor

cartea I

M.A. Strenc

Tărâmul Zeilor

M. A. Strenc

~~**~~

Editie publicata la Editura Digitala

Toate drepturile asupra editiei digitale a acestei carti sunt rezervate Editura Digitala. Nici o parte din aceasta carte nu poate fi reprodusa sub nici o forma sau metoda fara acordul scris al autorului.

Aveti drepturi de utiliza acesta carte doar pentru propria persoana. Aceasta carte digitala nu poate fi revânduta sau data catre alte persoane. Daca doriti sa impartiti aceasta carte cu o alta persoana, va rugam sa achizitionati inca o copie pentru fiecare cititor. Daca citeşti această carte si nu ai achizitionat-o, te rugam sa accesezi magazinul preferat de carti digitale si sa-ti cumperi propria copie.

~~**~~

CUPRINS

PRIMA PARTE

OAMENI ŞI ZEI

INFERN ŞI PARADIS
NECUNOSCUTA DIN OGLINDĂ
ACVARIUL
ARMA PERFECTĂ
PREŢUL LIBERTĂŢII
TESTUL
STĂPÂNA VISULUI
ALEGEREA
COMPETIŢIE
TĂRÂMUL SECRET
LUPTA
LA HOTEL
MĂRTURISIRE
CEALALTĂ VARIANTĂ
UN SIMPLU OM
NEPUTINŢĂ
FEMEIA DIN VIS
BAZA

PARTEA A DOUA

MISIUNE ÎN ADÂNC

SUBTERAN
X04
UNIVERS ALTERAT
ÎNTUNERIC
DECIZIA
SABIA
MESIA
ADÂNC ÎN COŞMAR

ACASĂ

ÎNTUNERIC

IGOR

NON-UMAN

PRIMA PARTE
OAMENI ŞI ZEI

INFERN ŞI PARADIS

E linişte. Nu aud decât vuietul motorului de 150 de cai putere şi vocea din cască, ce mă atenţionează că am pătruns în zona albă. Asta mă face să accelerez, până când motocicleta ajunge aproape să zboare.

-Atenţie, zonă cu nivel de radiaţii ridicat! mă avertizează glasul feminin. Vă rugăm să vă îndepărtaţi...

-Naiba să te ia! şoptesc, blestemându-l pe cel care a inventat drăcovenia vorbitoare.

Aş arunca bucuroasă casca, dar sunt convinsă că asta ar face-o pe Silvia să spumege de furie... Şi cine ştie, dacă nu mi-ar confisca-o pe Selena, cum mi-am botezat eu monstruleţul. Nu am decât 18 ani şi după legile ţării, voi fi majoră abia peste trei ani, prin urmare mama încă mai are puterea de a decide pentru mine. Nu pot spune că-mi convine situaţia, mai ales că sunt puţine ocaziile în care reuşim să ne punem de acord. Cred că motivul principal îl reprezintă faptul că semăn extrem de mult cu bărbatul de care mama a fost legată timp de cinci ani. Tatăl meu era prea nonconformist pentru o femeie care şi-a petrecut jumătate de viaţă în acelaşi oraş şi de aceea, relaţia părinţilor mei s-a deteriorat rapid. Tata n-a reuşit nicidecum *să se integreze*, cum ar spune unii. I-a plăcut mereu să-şi tot schimbe locurile de muncă, să piardă nopţile cu băieţii şi să pălăvrăgească despre conspiraţii de-ale Centrului, subiectul lui preferat. Simt o uşoară tristeţe când mă gândesc la el... Poate că dacă n-ar fi divorţat, n-ar fi sfârşit în suburbii şi eu aş fi avut o viaţă mai senină.

-Atenţie, nivelul de poluare a atins pragul critic! continuă vocea zâmbitoare din cască.

Încetinesc instantaneu motocicleta şi privesc în jur. Clădirile dărăpănate şi cenuşii ale suburbiilor îmi creează o stare de angoasă. Pentru cei născuţi în Centru, acela e iadul... şi asta nu-i o exagerare. În suburbii nu trăiesc decât oamenii foarte săraci şi proscrişii, adică cei care au încălcat legile Centrului: să nu intri în conflict cu forţele de ordine, să nu agiţi mulţimea şi să nu defăimezi Guvernul. Ar mai fi şi alte reguli, pe care nu reuşesc să mi le amintesc pe moment. Poluarea şi mizeria îi decimează pe cei de-aici pe capete. Mi-e greu să mă gândesc la copiii ce se nasc în asemenea condiţii. Dar... cum nu am cum să schimb nimic, prefer să nu-mi las gândul să zăbovească asupra acestor aspecte. Câţiva trecători se opresc s-o admire pe Selena, iar privirile lor cercetătoare mă fac să mă simt vinovată, deşi n-aş putea spune exact de ce. E posibil ca acel sentiment să aibă legătură cu contumul meu de un alb strălucitor, ce contrastează cu hainele jegoase şi peticite ale localnicilor. Oricum ar fi, îmi doresc să plec de-acolo cât se poate de repede, înainte ca vreun ins supărat pe soartă să pună mâna pe vreo piatră. În suburbii atmosfera e încinsă iar revoltele sunt la ordinea zilei, locuitorii din Centru fiind ţinta preferată a vagabonzilor. Spre norocul meu însă, mai am puţin până la destinaţie, aşa că nu-mi fac prea multe griji. O iau pe o străduţă îngustă, ce duhneşte a varză împuţită. Teama de a nu mă rătăci, mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă şi să privesc în toate direcţiile, căutând indicii. Strada din faţă îmi pare cunoscută... Mă uit înainte, la un bloc de patru etaje, cu ferestre sparte, gândindu-mă că n-am văzut niciodată ceva mai sinistru: o clădire perfectă pentru turnarea unui film horror, ca cele la care mă uitam în copilărie, pe ascuns. E o clădire pe care n-ai cum s-o confunzi... Mă dau jos de pe motor şi mă îndrept către uşă, chinuindu-mă să-mi înfrâng dezgustul. Mă întreb cum ar fi dacă aş fi văzut lumina zilei aici şi nu în Centru. Cum ar fi dacă aş fi fost obligată să-mi târăsc zilele în acest loc mizerabil, înconjurată de oameni bolnavi şi figuri înfometate. Cum ar fi dacă aş fi fost nevoită să respir mereu acel aer infect. Când împing uşa, aproape că mă ciocnesc de un şobolan uriaş, ce mi se strecoară printre picioare, dispărând apoi într-o bortă cu un chiţăit. Încerc să-mi înving repulsia şi-mi continui drumul, ascunzându-mi sentimentele. Înăuntru e întuneric şi miroase a mortăciune. Îmi vine să mă ţin de nas, sau să-mi îngrop nările în gulerul costumului. N-o fac însă, din teama de a nu mă face de râs faţă de vecinii care probabil mă spionează prin vizor. Sunt sigură că toţi locatarii din bloc au văzut motocicleta parcată lângă zid şi pe moment sunt tentată să mă întorc, să verific dacă mai e acolo. Imediat mă răzgândesc, temându-mă din nou de ridicol. Unde e apartamentul? Nu mi-am mai vizitat tatăl de multă vreme, aşa că nu-mi mai amintesc exact. Era parcă o uşă coşcovită, de culoare bej. Bâjbâind prin beznă, îmi întind mâna către o sonerie şi apăs, rugându-mă să fi nimerit unde trebuie.

-Cine e? întreabă cineva.

Răsuflu uşurată, recunoscând vocea tatălui meu.

-Eu sunt, şoptesc.

Urmează un clinchet de chei şi uşa se deschide. Tata arată mai bătrân decât îl ştiam; părul i-a albit complet şi faţa i s-a smochinit, de la băutură şi nopţi

nedormite. Cu un gest mă invită înăuntru, dându-se la o parte din prag.

-Treci cam rar pe la mine, remarcă el sărind peste vorbele de politeţe.

Direct ca întotdeauna.

-Silvia se ţine ca scaiul, spun eu.

După cum am bănuit, nu mă crede. Scuza sună neconvingător chiar şi-n urechile mele. Dar n-am cum să-i spun că urăsc fundul acela de lume în care a ajuns. Căutătura lui acuzatoare mă irită, căci până la urmă, nu sunt responsabilă de prostiile pe care el le-a făcut. Vrea ca toată lumea să-i plângă de milă, de parcă ar fi un soi de martir, nedreptăţit de un destin mult prea crud. Dar eu ştiu prea bine care-i adevărul: i-a plăcut mereu rolul răzvrătitului, al artistului neînţeles şi singur, abandonat de societate. Nu pot să spun că-s prea impresionată de toată acea telenovelă lacrimogenă...

-Te-aş servi cu ceva, hârâi el, dar nu mi-a mai rămas decât o conservă veche de peşte. Dacă ţi-e foame, pot s-o deschid.

Mă uit la el cu bănuiala că în vorbe i se ascunde o ironie la adresa preferinţelor mele culinare. Oare chiar a uitat că nu obişnuiesc să mănânc carne?

-Nu, mulţumesc, îi răspund eu cam fără chef.

Tata dă din umeri şi îşi trage un scaun pe care se aşază, fără să mă mai ia în seamă. Eu rămân stingheră în picioare, muncită de regretul că am bătut atâta drum ca să-l văd. Am vrut totuşi să-mi fac datoria de fiică, pentru că în fond sângele apă nu se face... Cel puţin aşa am citit undeva...

-Şi... ce mai faci? zic eu, mai mult din dorinţa de a spune ceva.

-Minunat... Alaltăieri mi s-a înfundat toaleta, iar azi ne-au invadat şobolanii... Pe blestemaţii ăia nimic nu-i omoară.

Îmi plimb ochii pe pereţii cuprinşi de igrasie, căutând cu disperare un subiect de conversaţie. Camera e cenuşie şi strâmtă ca un sicriu, iar fereastra mică pare că n-a mai fost spălată de ani de zile.

-Haide, nu mai vorbeşti? mă întreabă. De ce-ai venit atunci?

Exact asta mă întreb şi eu. În mod sigur n-am venit ca să discut despre toalete şi şobolani.

-De ce nu-ţi iei o slujbă? îl întreb eu în cele din urmă. Un om cu pregătirea ta...

-Ce-i asta? Te-a trimis maică-ta să-mi ţii predici?

-Nu m-a trimis nimeni! exclam eu revoltată de idee. Vorbesc serios! Ai putea să ieşi din cloaca asta!

Tata scoate un soi de şuierat, lovind cu pumnul în masă. Se pare că am atins unul din acele subiecte care-l scot din minţi.

-Şi să fiu şi eu unul dintre tipii din Centru?! Să fiu spălat pe creier?!

-Dacă vrei să duci o viaţă normală, eşti spălat pe creier?!

Chicotitul lui nervos mă calcă pe nervi. Da, este evident că asta-şi spune.

-Măcar aici sunt liber să fac şi să gândesc ce vreau! Spre deosebire de voi... care trebuie să fiţi mereu atenţi să nu încălcaţi regulile şi să ajungeţi proscrişi.

-Preferi să trăieşti în mizeria asta, în loc să duci o viaţă civilizată?

-Mă condamni că nu vreau să fiu sclav?

Tac, remarcând c-am ridicat tonul fără să vreau şi că-s pe punctul de a mă lua la ceartă cu tata. Nu pot să-i înţeleg modul de gândire, oricât m-aş chinui. Pentru el, a sta în Centru este echivalent cu a ajunge la puşcărie sau poate chiar mai rău.

-Eşti prea tânără ca să pricepi unele lucruri, continuă dânsul ceva mai domolit. Dar o să vezi când o să creşti că am avut dreptate.

Îmi dau ochii peste cap, aşteptând ca bătrânul să-mi umple iar capul cu poveştile lui despre conspiraţii şi arme secrete. Asta-i o veche obsesie de-a lui, pe care probabil c-o va avea până în clipa morţii.

– Îţi spun eu, tipii ăştia se joacă cu nişte lucruri pe care nu le înţeleg şi-or să se ardă urât de tot...

Îmi pipăi ceasul, dar nu îndrăznesc să-i întrerup istorisirile. Trebuie să recunosc, tata are o imaginaţie ieşită din comun, care din păcate, uneori o mai ia razna. Când eram mică poveştile lui mă fascinau, căci în mintea mea de copil ele aveau aura autenticităţii. Mai târziu, scepticismul a învins şi-am încetat să-l mai iau în serios.

-N-am timp de asta, bombăn eu.

Urechea lui fină, îmi prinde cuvintele din zbor şi faţa i se acreşte. Îmi pare rău că l-am jignit, dar n-are sens să-mi mai cer scuze. Oricum n-o să le accepte, ba chiar s-ar putea să-l enerveze şi mai tare.

-Dacă n-ai timp, atunci pleacă! îmi strigă el brusc.

Urletul lui mă face să tresar şi să mă retrag spre uşă.

-N-am nevoie de nimeni! Ieşi de-aici!

-N-am vrut...

-Ieşi! repetă el înnebunit de furie. Ieşi imediat!

Din câţiva paşi, sunt afară, pe scara întunecoasă. Lucrurile au ieşit prost, dar cel puţin mi-am încheiat misiunea de fiică şi n-o să mai simt remuşcări la gândul că mi-am părăsit tatăl. Uşa mi se închide în nas şi-atunci decid că e cazul să fac drum întors. Sunt curioasă ce s-a ales de motocicleta mea. E dotată cu sistem antifurt şi dacă cineva se apropie de ea la mai puţin de 50 de centimetri, îmi dă alarma. Vagabonzii din suburbii sunt însă foarte inventivi şi e posibil să fi găsit modalităţi de a dezactiva sistemul. Când o văd, rezemată în poziţia în care-am lăsat-o, respir parcă mai uşor şi mă grăbesc s-o încalec. Abia aştept să fug din acel iad, ca să trag în piept aerul curat din Centru, cam la fel cum un individ rătăcit în deşert visează să bea apă. Când bag cheia în contact, casca mi se reactivează şi aud din nou vocea blondă de care nu crezusem c-o să-mi fie dor vreodată.

-Poluarea a atins nivelul critic. Vă rugăm să vă îndepărtaţi de această zonă...

-Nici n-ai idee cât de mult îmi doresc s-o şterg de-aici, şoptesc eu, pornind.

Nu mai privesc înapoi. Tata face parte dintr-o lume de care am ales să mă îndepărtez. Are el dreptate? Suntem sclavii Centrului, tocmai fiindcă depindem de viaţa lipsită de griji pe care ne-o oferă? Vocea din cască mă trezeşte...

-Aţi depăşit 250 de km pe oră. Vă rugăm să încetiniţi.

De astă dată fac ceea ce mi se spune şi-apoi îmi las gândurile să umble. Mai am puţin şi ajung; deja zăresc tunelul ce leagă Centrul de suburbii. Înainte de a pătrunde în el, îmi este scanat ochiul pentru a fi identificată, fiindcă indivizii din aşa-numita zonă albă nu au dreptul de a merge mai departe. Cerşetoria este strict interzisă.

-Vă mulţumim, răsună o altă voce blondă.

Tunelul e dotat cu lasere, gata să spulbere orice intrus care-ar refuza să se legitimeze. Câtă vreme mă aflu în preajma lui, mă simt neliniştită, de parcă aş fi cu arma la tâmplă. Sunt nerăbdătoare să-l las în urmă şi-aşa că măresc viteza până la limita permisă de lege. Nu cutez să depăşesc măsura, deoarece ştiu că sunt observată prin miile de camere de supraveghere ce împânzesc tunelul iar un pas greşit m-ar putea face fărâme. Ochii îmi sunt atraşi de lumina de la capătul întunericului... Centrul e la câţiva zeci de metri de mine şi cu toate astea, îmi pare atât de departe, într-o altă lume. Razele mă izbesc în faţă şi aproape că mă clatin din cauza impactului; după ce-am fost în suburbii, strălucirea clădirilor albe mă năuceşte. Palmieri uriaşi se înşiruie de o parte şi de alta a străzii lungi iar cerul albastru se deschide deasupra domului ce apără Centrul de radiaţii şi poluare. Cei ce locuiesc aici, respiră mereu aer proaspăt şi nu suferă niciodată de frig sau de căldură, la fel ca într-un soi de Paradis. Mă uit cu un zâmbet la panourile publicitare uriaşe pe care se derulează reclame la parfum şi haine, simţindu-mă liberă. Soarele mă luminează... Aici nu fură nimeni, nu există foamete, orice boală este vindecată în două secunde, oamenii au o speranţă de viaţă de 100 de ani. Nu, tata se înşală... El e sclavul, nu noi... Să renunţi la toate astea, ca să trăieşti în mizerie, cu şobolanii... Chiar e o nebunie! Pe când mă apropii de casă însă, o întrebare supărătoare mă înghionteşte... De ce? De ce a ales infernul în locul paradisului? Ce-ar putea convinge pe cineva să facă aşa ceva? Şi de ce am acest sentiment îngrozitor?

NECUNOSCUTA DIN OGLINDĂ

Uşa albă se deschide singură, lăsându-mă să intru în camera de zi. Contrastul cu lumea pe care tocmai am părăsit-o mă izbeşte. Pe parchetul lustruit nu se zăreşte nici cea mai mică pată iar pereţii proaspăt zugrăviţi sunt perfect netezi, fără nicio crăpătură. Îmi admir mulţumită casa, părându-mi-se că fiecare obiect îşi are propriul său loc, bine ales. Canapeaua din piele, aşezată vizavi de televizorul tridi, peretele acoperit de policioare pe care dorm câteva cărţi vechi şi două vaze micuţe aduse din China, ferestrele enorme... toate mă fac să mă simt în siguranţă. Parchetul e acoperit doar de un covoraş simplu, alb. Mama are o adevărată obsesie pentru curăţenie şi face crize de isterie dacă cineva, din neatenţie, îi murdăreşte preţiosul mobilier, aşa că trebuie să am grijă să-mi scot cizmele înainte de a păşi pe parchet. Se pare că nu-i nimeni acasă, prin urmare mă tolănesc pe canapea şi dau drumul la televizor. Nu-i nimic interesant: câţiva bandiţi din suburbii au dat foc unei maşini, americanii au trimis o navă pe Marte, a fost descoperit un tratament pentru nu ştiu ce boală etc. Casc plictisită, închizându-l. După război, statele lumii au semnat un acord pentru pace şi de atunci, toate conflictele au încetat ca printr-o magie. Ororile războiului nuclear, i-a făcut pe toţi să renunţe la orgolii şi pretenţii teritoriale. Conform manualelor mele de istorie, omenirea a intrat într-o epocă de aur a progresului fără limite. Ochii mi se închid fără voia mea şi capul îmi cade într-o parte; drumul m-a epuizat şi simt nevoia sa trag un pui de somn. Un zgomot însă mă trezeşte şi mă face să-mi îndrept privirea către uşă. Aşa cum am bănuit, musafirul ce m-a deşteptat e mama.

-Te-ai întors..., constată ea intrând.

O privesc fără nicio vorbă, găsindu-i vocea schimbată.

-Pot să ştiu unde-ai fost? continuă ea.

-Am fost la şcoală şi-am dat un test, îi răspund eu automat

-Testul a început la ora 10 dimineaţa şi a durat două ore... Acum e ora cinci...

-Şi ce? fac eu, simţindu-mă iritată de acel interogatoriu. N-am voie să mă plimb prin oraş?

-De ce te-ai dus în suburbii?!

Întrebarea ei directă mă lasă fără răspuns. Cum de a aflat unde am fost? Am fost urmărită?

-Nu te mai uita aşa la mine! Prietena ta, Adina, mi-a spus totul! Era foarte îngrijorată pentru tine...

Îmi reţin o înjurătură, pe care probabil urechile mamei n-ar suporta-o să o audă. Nenorocita aia de Adina m-a băgat în gura lupului! Şi ce mutră nevinovată avea, când mi-a promis că n-o să-i spună nimănui unde mă duc!

-Mi s-a făcut dor de tata şi am dat o raită pe la el, îi spun eu, adoptând o expresie melancolică din dorinţa de a o impresiona.

Ochii mamei mă analizează, de parcă ar încerca să-mi scaneze mintea. Rămân impasibilă şi aştept să văd ce-o să urmeze. Presimt că mă paşte o pedeapsă... Sper doar să nu-mi ia motocicleta mea dragă, fără de care m-aş simţi ca o pasăre jumulită, fără aripi.

-Şi... ai rezolvat ceva cu asta? întreabă ea pe un ton mai calm.

-Nu, bolborosesc eu.

Silvia oftează scurt şi după un minut ia loc lângă mine. Mă uit la manichiura ei perfectă, invidiind-o pentru acel aer de eleganţă ce izvorăşte din toată fiinţa ei. Părul roşu, îi cade în bucle pe umeri, cămaşa de un alb imaculat e puţin descheiată la gât, dând la iveală un colier de perle iar pantalonii negri stau lipiţi de picioarele ei lungi, lipsite de celulită. Deşi are aproape 42 de ani, nu-i dai decât vreo 30. Secretul tinereţii ei veşnice stă în vizitele săptămânale la salonul de înfrumuseţare, unde petrece cam 5-6 ore.

-Ştiu că ţi-e dor de tatăl tău, zice ea schimbând placa, dar draga mea...

-Spune că suntem spălaţi pe creier, că suntem sclavii Centrului...

-Tatăl tău e un om bolnav, iubito. Doar n-o să pleci urechea la toate prostiile astea...

-Dar dacă are dreptate? îmi dau eu frâu liber la gură.

Mama mă priveşte cu uimire şi-apoi îmi ia mâna stângă.

-Nu, n-are dreptate, îmi spune accentuând fiecare cuvânt. Ştii şi tu asta... Nu înţeleg cum poţi să stai şi să-l asculţi...

Vreau să-i mai pun o întrebare, dar mama mă întrerupe cu un gest nepăsător.

-Vino la masă!

Toată acea tevatură, m-a făcut să uit de mâncare, iar stomacul revoltat îmi ghiorăie. Sunt nevoită să mă supun senzaţiei de foame şi să mă îndrept către bucătărie. Silvia mă priveşte din prag, jucându-se cu perlele de la gât. Nu spune nimic, doar mă studiază, de parcă aş fi o fosilă ciudată, expusă într-un muzeu. Nervoasă, îmi pun casoleta cu mâncare la încălzit şi apoi iau loc pe un scaun.

-Ştii..., începe ea, ar trebui să ţi-o iau pe Selena.

Cuvintele ei mă fac să sar de pe scaun.

-Nu face asta, o rog eu. Te implor, orice, numai asta nu.

-Ţi-am spus să nu ieşi din Centru, dar nu m-ai ascultat! Te-am avertizat c-o să te pedepsesc, însă asta nu te-a împiedicat să te duci în suburbii...

Dintr-un pas e lângă mine şi-şi întinde mâna.

-Cheile, spune ea scurt.

Mă văd strânsă cu uşa, aşa că-mi strecor mâna în buzunar şi scot cheile să i le dau.

-Mulţumesc, îmi zice, luându-le.

Selena s-a dus. Temerile mele s-au prefăcut în realitate, chiar în clipa în care începusem să sper că voi scăpa nepedepsită. Mama se răsuceşte şi iese, lăsându-mă singură, în faţa casoletei. Mă apuc să scormonesc cu furculiţa în ciulamaua de ciuperci, gândindu-mă la tatăl meu. Părinţii mei s-au despărţit când eu eram foarte mică iar Silvia a încercat să-şi refacă viaţa alături de altcineva... La început nu m-a deranjat, deoarece încă nu ştiam ce mă aştepta. Dar după 2-3 ani, mi-am dat seama cu cine aveam de-a face... Noul soţ făcea tot ce-i stătea în putinţă să se descotorosească de mine. Voia să mă arunce într-un internat şi să uite că exist. Mă simţeam singură, speriată, părăsită de toţi; tata era plecat în lumea lui, iar mama se lăsa manipulată de acel bărbat

dezagreabil. Mâncarea mi se opreşte în gât, devenind amară. Îmi amintesc totul atât de clar, deşi am făcut eforturi la un moment dat să-mi şterg acea perioadă din minte. Eram furioasă; noaptea aveam coşmaruri îngrozitoare, în care mă prefăceam într-o fiinţă monstruoasă. Îl uram pe acel om şi voiam să-l distrug. Acel nou eu m-a cuprins şi-atunci a început totul... În camera mea aveam un ceas vechi. Am observat că uneori se oprea, deşi abia fusese întors, lucru care la început nu mi-a dat de gândit. Apoi însă, când şi alte ceasuri au început să se oprească în preajma mea, mi-a venit o idee... O idee rece, diabolică... După asta, lucrurile au luat-o razna la mine în casă. Obiectele se mişcau singure, de parcă ar fi fost împinse de o mână nevăzută, lumina se închidea după bunul ei plac, scaunele pluteau. Eu mă prefăceam că nu ştiu nimic, însă în ascuns mă bucuram că roata se întorsese: tăticul meu vitreg era absolut îngrozit de ceea ce se petrecea. Mama, nefiind o persoană religioasă, a apelat la ajutorul unor specialişti în astfel de fenomene. Concluzia lor a fost, că eu mă aflam în spatele acelui poltergeist; am fost deconspirată, dar am obţinut ce-am vrut. Am scăpat de acel tătic binevoitor, ce dorea să mă închidă în nu ştiu ce şcoală pierdută de lume, pentru ca el să-şi vadă nestingherit de viaţă. Toată acea poveste cu fantome şi copii ce fac scaunele să zboare, l-a pus pe fugă. Silvia a plâns mult după aceea, acuzându-mă că sunt egoistă şi că nu-mi pasă de ea. Cred că şi-acum îmi mai poartă pică pentru acea istorie. Oftând, înghit şi ultima îmbucătură şi mă duc la mine în cameră. Îmi aprind lampa de pe birou şi mă aşez pe scaun. Mobila din dormitor, e la fel de simplă ca cea din camera de zi: un pat pentru o persoană, un dulap cu oglindă, o noptieră şi un birou. Pereţii sunt văruiţi în alb, creându-mi o senzaţie de spaţialitate. Ochii mi se întorc către fereastra enormă, prin care se zăresc clădirile de vizavi. De atunci, n-am mai fost tentată să-mi folosesc puterile. Ajunsesem să mă tem de mine însămi; era ca şi cum aş fi avut o bombă sub piele, ce putea exploda oricând, prefăcându-mă în mii de cioburi. Îmi doream să fiu o fată normală, nu un soi de monstruleţ din filme. Şi de aceea, mi-am închis mintea... Mi-am zăvorât-o sub o mie de lacăte, pentru ca nimic să nu mai poată trezi acea creatură necunoscută, ce-şi arătase pentru o clipă chipul înspăimântător. Mă apropii de oglinda de la dulap şi mă uit în ea. Văd o tânără cu păr roşu şi ochi mari, de un albastru ce bate spre violet. Parcă aş face cunoştinţă cu o străină, ce refuză să-şi dezvăluie secretele. Sunt neliniştită, aproape speriată. Cine e ea, necunoscuta din oglindă? Mereu am fost torturată de acea întrebare... De ce m-am născut aşa? De ce am o astfel de minte? E ceva neomenesc în mine, ceva ce tot sapă, căutând să iasă la suprafaţă. Ştiinţa n-are explicaţii pentru aceste fenomene... Nu s-au făcut decât nişte paşi timizi în această direcţie, deşi medicina şi celelalte domenii s-au dezvoltat foarte mult. Există tratamente pentru orice boală – ce-i drept, destul de costisitoare – speranţa de viaţă a crescut şi războiul s-a prefăcut într-o amintire. Şi cu toate astea, tot n-am ajuns să trecem dincolo de cortină... Încet, mă îndrept către sertar şi scot de-acolo câteva poze vechi. Acum fotografiile clasice au fost înlocuite cu hologramele. Visarea mă cuprinde, când mângâi faţa mamei. Poza a fost făcută când eu aveam doar cinci ani, imediat după divorţ. Silvia avea o figură senină, fericită... De când oare nu m-a mai privit astfel? Uneori mă întreb dacă mă mai iubeşte, sau încă e furioasă pe mine pentru că am împiedicat-o să fie cu bărbatul iubit. Arunc fotografia şi mă întind în pat cu mâinile sub cap. La şcoală nu am prea mulţi prieteni, căci n-am fost niciodată genul de fată foarte populară. Sunt mai mult, genul care-ţi spune adevărul în faţă, iar asta mi-a atras destui duşmani. Nu mi-am dorit să fiu în centrul atenţiei niciodată, preferând să fiu cea care-ţi spune ca se poate şi altfel. Acea altă posibilitate, pe care lumea are tendinţa de a o ignora... Pe băieţi îi

intimidez, fetele nu mă agreează, fiindcă nu sunt de-a lor. Adina e printre puţinele persoane care s-au împrietenit cu mine, deşi nu sunt convinsă că amiciţia ei e sinceră şi nu ascunde în realitate un interes. Fiind prietena ei, sunt oarecum obligată s-o las să copieze de la mine şi să-i fac temele la matematică. Sunt cea mai bună din clasă, aşa că elevii mai slabi trag de mine să-i ajut. Singura în care am încredere, e Selena, motocicleta pe care am primit-o în dar, când am împlinit 18 ani. Pentru mine nu-i doar un obiect neînsufleţit, ci o fiinţă care mi-a oferit libertatea de care aveam nevoie. Când merg cu ea necazurile mi se dizolvă; barierele distanţei dispar şi departe devine aproape. Dar acum... am rămas fără ea... şi cine ştie când o să am voie s-o ating din nou. Pleoapele mi se închid şi alunec într-un puţ adânc, la capătul căruia se află regatul viselor.

ACVARIUL

Soarele îmi atinge fruntea gâdilindu-mă. Îmi întredeschid ochii, trezindu-mă treptat dintr-un vis alb. Privirea-mi aluneca pe cadranul ceasului, ce-mi arată că-i deja ora opt. Îmi alung somnul şi alerg la baie să mă spăl. Nu am vreme de pierdut, i-am promis verişoarei că merg cu ea la mall, să-şi cumpere pantaloni. După ce fac un duş scurt, arunc o bluză albastră pe mine şi-mi prind părul lung, într-o coadă de cal. Nu-mi place să stau cu orele să mă machiez, cum face mama, care-n fiecare dimineaţă petrece mai bine de două ore în faţa oglinzii.

-La naiba! bombăn eu, ieşind ca un vârtej din dormitor.

Trebuie să mă întâlnesc cu Elena la ora nouă fix... asta însemnând în jumătate de oră. Dacă aş merge cu motocicleta, aş ajunge în cinci minute. Cum însă, mama mi-a confiscat-o, sunt nevoită să iau autobuzul, care de multe ori are viteza unui melc. Sar peste micul dejun şi mă îndrept direct spre uşă.

-Hei, ce-i cu tine? răsună vocea mamei.

-Bună, trebuie să plec, îi spun eu scurt.

N-am poftă să-i dau prea multe explicaţii. Îmi înşfac geanta şi ies din casă, înainte ca mama să-şi înceapă interogatoriul interminabil. În cinci minute sunt deja în staţia de autobuz, care din fericire e chiar lângă casă. Mă uit la ceas şi număr nerăbdătoare secundele, dorindu-mi să ajung mai repede. Autobuzul soseşte fără întârziere şi mă urc în el, bucuroasă că n-a trebuit s-aştept prea mult. Mă aşez pe scaun şi mă las absorbită de priveliştea de afară, precum un copil. Soarele aureşte clădirile şi şoseaua pe care nu zboară decât două-trei maşini. E duminică, iar lumea e plecată în staţiunile de odihnă ale Antiliei: Pleione, Hyades şi Alpheios. După război, ţările europene s-au unit într-un singur stat, numit Antilia, cu capitala la Heliopolis, oraşul meu natal. Eu n-am fost decât de vreo două ori în acele staţiuni, fiindcă preţurile sunt destul de piperate şi mama e o femeie econoamă. Îmi amintesc totuşi, c-am fost absolut fascinată de cascadele artificiale şi de acvariile enorme prin care înotau sute de peşti exotici. Poate că într-o zi, o să-mi caut de lucru acolo, ca oceanograf sau specialist în acvaristică. Mă simt relaxată şi aproape că-mi vine să aţipesc. Locuitorii Heliopolisului sunt cu toţii paşnici şi prietenoşi, căci n-au motive de îngrijorare sau de spaimă. În superstatul nostru condus cu o mână de fier, fiecare îşi cunoaşte locul, iar sistemul funcţionează ca un mecanism perfect. Oraşul e un ceas gigantic, şi oamenii sunt rotiţele ce se învârt în permanenţă. Mă întind şi casc, întrebându-mă cât mai e de mers. În maşină sunt doar câţiva călători plictisiţi, ce vorbesc la videotelefon sau îşi mănâncă sandvişul, neatenţi la ce se întâmplă în jur. Autozbuzul în sfârşit se opreşte şi mă dau jos, verificându-mi pentru a zecea oară ceasul, ale cărui ace se apropie de nouă. Elena, punctuală ca întotdeauna, mă aşteaptă în faţa mallului. E îmbrăcată ca de obicei, în pantaloni scurţi şi bluză albă, arătând ca o sportivă de performanţă, abia ieşită de pe teren.

-Bună, Alesia, mă întâmpină ea cu gura până la urechi. Ce faci?

-Bună, spun eu cu glas stins.

-Ce-i cu tine? Ai faţa umflată de somn...

-M-am sculat târziu...

Elena râde scurt şi mă trage spre uşa mallului. O urmez din instinct, ascultând-o numai pe jumătate; îmi povesteşte iar despre noul ei iubit, care e înscris la nu ştiu ce şcoală de dans. În fiecare săptămână e cu altcineva, sunt convinsă că nici ea nu mai ştie exact câţi prieteni a avut.

-Şi tu... nimic? mă întreabă brusc, scoţându-mă din reverie.

-Poftim? zic eu năucă.

-Nu-ţi place de nimeni?

Ce să-i răspund la întrebarea asta? Nu sunt genul care se îndrăgosteşte de oricine. Îmi place să analizez totul, iar lumina rece a raţiunii cam stinge orice urmă de sentiment înălţător. N-am fost îndrăgostit decât o dată, de un profesor de matematică, ce era cu 20 de ani mai bătrân. Alături de Elena, mă simt ca o prună uscată.

-De fiecare dată când îţi pun întrebarea asta, cazi pe gânduri, râde ea.

-Ştii doar că nu-mi pasă de chestiile astea...

-Problema ta e că-ţi place să despici firul în patru. Uită-te la mine, iau lucrurile aşa cum vin.

Un parfum suav îmi mângâie nările, ghidându-mă către magazinul de haine. Un glas de femeie, ne invită să cumpărăm noile genţi din piele, Altus. Aş vrea să intru în magazinul de alături, dar Elena se năpusteşte înăuntru, disperată să probeze rochia roz expusă în vitrină. Urmează o oră extrem de lungă, în care verişoara mea se luptă cu munţii de haine de care e înconjurată. Nu se poate decide pentru nimic anume, aşa că în cele din urmă, cumpără în grabă câteva perechi de pantaloni, plus o geantă Altus, care mie îmi pare oribilă.

-Ei, ce zici? mă întreabă ea veselă. Îţi place?

-Pare... încăpătoare, spun eu dând din umeri.

Nu vreau să-i stric buna dispoziţie, aşa că mă pregătesc să ard o minciună. În ultimii ani am luat acest obicei, fiindcă limba mea lată mi-a creat numai probleme; oamenii, din câte se pare, nu vor să audă întotdeauna adevărul...

-Ce facem acum? continuă ea zâmbitoare. Unde mergem?

-Aş vrea să mănânc ceva, că mi-e cam foame...

Simt camerele de supraveghere pe undeva prin preajmă; e ca şi cum aş avea nişte ochi aţintiţi asupra noastră. Locuitorii din Centru nici nu se gândesc măcar să fure, fiindcă ştiu că orice gest le este urmărit şi analizat. Pedeapsa pentru furt este închisoarea pe viaţă, în timp ce pentru crimă, este execuţia pe scaunul electric. După război, legile au devenit foarte aspre şi ca urmare, rata infracţionalităţii a scăzut dramatic. Protestele sunt interzise, la fel şi grevele, iar cei care nu respectă regulile jocului devin proscrişi, ajungând în suburbii.

-Ce vrei să mănânci? mă întreabă Elena, apropiindu-se de un panou cu meniuri.

Studiez lista, hotărându-mă pentru ficat de pui cu orez. Apăs pe butonul verde şi aştept; după cinci minute, măsuţa din faţa mea se despică în două, scoţând la iveală un platou.

-Eu cred c-o să-mi iau un sandviş, spune verişoara.

Încep să mănânc tacticoasă, uitându-mă în jur, la pomii ornamentali şi la oamenii ce se plimbă de colo-colo. Cerul slipeşte departe, dincolo de cupola

de sticlă a mallului.

-Ieri am dat examen la istorie, povesteşte Elena, sorbindu-şi sucul. Şi mi-am dat seama de un lucru... Cred că suntem foarte norocoşi că ne-am născut după război.

-Nu mi se pare... Trăim într-un mediu complet artificial... ca într-un acvariu. Suntem ca peştişorii exotici din Pleione...

Verişoara îşi roteşte privirea şi ştiu exact ce-şi spune.

-Eşti sub influenţa tatălui tău... Dar ştii prea bine că nu-i aşa. Ţi-ar plăcea să trăieşti în suburbii, să respiri aerul ăla infect?

Elena e la fel ca mama, nu poate să gândească mai departe. Lumea ei îngustă, se rezumă la întâlniri cu băieţii, petreceri şi magazine de haine.

-Ascultă-mă, Alesia, insistă ea, nu te mai gândi la astfel de lucruri!

-Şi de ce mă rog să nu mă gândesc?

-Pentru că nu e bine! Uită-te la tatăl tău, cum a ajuns!

Ultima remarcă mă scoate din fire; iritată, arunc furculiţa şi mă ridic. Elena mă strigă agitată, dar nu mai zăbovesc s-o ascult. Ştiu că-i nepoliticos să plec fără să-i spun la revedere, însă nu-mi bat capul cu asta. Aş vrea să ştiu de partea cui e adevărul... şi care lume e mai bună, a noastră, sau a celorlalţi. Nu mai avem războaie, dar în schimb ne-am uniformizat. Suntem constrânşi să gândim toţi la fel, ca nişte roboţei iar cei care gândesc altfel, sunt priviţi cu suspiciune şi chiar cu teamă. Când mă văd în stradă, privesc cu jind la maşinile ce trec pe lângă mine, visând la Selena. Simt nevoia să fac o plimbare, aşa că o iau spre casă pe jos. M-am purtat cam urât cu verişoara mea şi probabil că mama o să mă certe. Dar deh, nu e-n firea mea să tac când nu sunt de acord cu cineva. Las asta de-o parte şi cuget la ce am de făcut în contiuare. Trebuie să învăţ pentru examenul de mâine şi apoi să-mi fac ordine în cameră; toate astea îmi vor lua cu siguranţă cel puţin cinci ore, aşa că trebuie să grăbesc pasul. Mă opresc să mă uit la vitrina unui magazin, când mă loveşte o senzaţie ciudată: e ca şi cum cineva m-ar urmări de la depărtare. Îmi spun c-am luat-o complet razna şi o pornesc din nou, de data asta mai repede. Senzaţia însă nu mă părăseşte, devenind din ce în ce mai clară. Privesc în spate, ca să mă asigur că nu-s urmărită. După cum am bănuit, nu-i nimeni... Şi totuşi, de ce simt asta? O iau înapoi spre staţia de autobuz, căutându-mi refugiu printre oameni. Poate că am vorbit cam tare acolo, în mall, şi-am fost auzită de cine nu trebuia. Iar în cazul ăsta, mă paşte o arestare, urmată de o exilare în suburbii...

-Să mă aresteze doar pentru atâta lucru? murmur eu, copleşită de teamă.

Totuşi, sunt fata unui individ suspect, ce trăieşte dincolo de frontierele Centrului, printre oameni fără căpătâi. Asta nu e chiar o bilă albă pentru mine... Până la staţie mai sunt doar câţiva metri, ce pot fi parcurşi în două minute. Încep să alerg, dar când îmi zic că am scăpat de primejdie, văd o maşină neagră venind spre mine. Poate că nu e ce-mi imaginez... Poate că am înnebunit... Portiera se deschide şi după aceea uitarea se coboară peste mine. Lumea se întunecă şi cad fără cunoştinţă, pe trotuarul pustiu.

ARMA PERFECTĂ

Îmi revin după mult timp, simţindu-mă obosită şi confuză. Am o durere groaznică de cap, ce-mi împiedică gândurile să se înlănţuie într-o formă coerentă. Tot ce ştiu e că sunt culcată pe un pat tare şi că n-am idee unde am ajuns. Încăperea în care mă aflu e întunecoasă şi rece, ca o celulă. Cuvântul celulă mă face să-mi salt capul... Oare am fost arestată? Am fost cumva înregistrată de una dintre camerele Centrului, în timp ce vorbeam cu Elena? Trebuie să-mi fac de pe-acum un plan de luptă, în caz că voi fi supusă unui interogatoriu. Poate m-au confundat cu vreun rebel, sau or fi crezut că am legătură cu proscrişii din suburbii, iar atunci n-am de ce să-mi fac probleme.

Uşa se deschide şi în cameră pătrund doi inşi musculoşi, îmbrăcaţi în uniforme negre. E deci aşa cum am bănuit: sunt prizonieră.

-Ce se-ntâmplă? îi întreb. De ce m-aţi arestat?

Bărbaţii mă înşfacă fiecare de câte un braţ şi mă târăsc afară.

-E vorba de tata?

Nu primesc niciun răspuns, aşa că mă văd nevoită să tac şi să mă las cărată de cei doi. Într-un final, îi văd deschizând o altă uşă şi aterizez într-o încăpere mai spaţioasă decât prima, luminată de neoane. N-am pe ce să stau jos, fiindcă nu s-a gândit nimeni să aducă scaune, iar unica piesă de mobilier, e reprezentată de o masă cu mai multe butoane albastre. Mă uit neliniştită în jur, căutând cu ochii o fereastră. În ce vizuină m-or fi azvârlit, că nu-s nici ferestre? Îmi aduc aminte că cineva mi-a povestit despre bătăile încasate de deţinuţi şi simt un fior neplăcut pe spinare.

-Bună, Alesia...

Mă întorc nedumerită, spre necunoscutul ce mi-a vorbit şi dau cu ochii de un om între două vârste, cu părul grizonat şi ochi cenuşii. Figura lui îmi pare oarecum familiară, însă nu ştiu de unde să-l iau.

-Probabil că te întrebi de ce te-am adus aici..., urmează el.

-Cine eşti şi ce vrei? îl întreb eu direct.

Necunoscutul înaintează spre masă şi-apoi se opreşte cu spatele la mine.

-E mai bine să nu-mi cunoşti identitatea...

-Ascultă, dle, i-o iau eu înainte, te asigur că n-ai ce să afli de la mine... Tata nu-mi spune niciodată ce învârte... şi adevărul e că nici eu nu-l întreb. Dacă a intrat în bucluc, e problema lui.

-Nu e vorba de tatăl tău...

Acum înţeleg: dacă nu e vorba de el, înseamnă că... e vorba de ceea ce i-am spus verişoarei mele când eram la mall. Voi deveni o proscrisă şi voi sfârşi în suburbii, la fel ca scumpul meu părinte. Pedeapsa-mi pare mult prea aspră, dar tot ce pot să fac e să mă justific.

-Mi-am exprimat doar părerea, n-am făcut nimic rău, mă apăr eu.

Bărbatul mă priveşte surprins, ca şi cum n-ar fi priceput despre ce vorbeam. După un minut însă, expresia i se modifică şi un zâmbet îi apare în colţul gurii.

-Nu e ceea ce crezi... Nu eşti arestată...

Răsuflu uşurată la auzul acelor vorbe, deşi ceva nu-mi place.

-Atunci ce caut aici? dau eu glas nedumeririi.

-O să-ţi explic imediat, spune el, răsucindu-se spre masă şi apăsând pe un buton.

O hologramă se iveşte şi atunci, străinul îşi începe istorisirea, ce-mi pare desprinsă dintr-un manual de istorie. Deşi ceva e diferit... O imagine nouă ia contur în mintea mea uluită, în timp ce ascult ceea ce pare a fi doar scenariul unui film de ficţiune. Am impresia că doar o parte din mine e trează, în timp ce cealaltă jumătate e sub un vis absurd. Nu, pesemne auzul mă păcăleşte, pentru că tot ce-mi spune e mult prea ciudat.

-În timpul Marelui Război ce a devastat planeta, au murit peste un miliard de oameni. Şi atunci... Am realizat că era necesară o armă nouă... O armă mai puternică decât bomba atomică...

-E imposibil! spun eu cu neîncredere.

-Ba nu, mă contrazice el cu un zâmbet. Bomba atomică nu-i nici pe departe cea mai puternică armă pe care o deţinem la ora actuală...

Îmi ridic privirea spre bărbat, zicându-mi că am dat de un nebun. Cu greu rezist să nu râd, la auzul unei asemenea enormităţi.

-Gândeşte-te, Alesia! Suntem cu toţii în aceeaşi barcă... Dacă mor inamicii, murim şi noi, odată cu ei... Aveam nevoie de o armă mai eficientă...

Holograma îmi arată un creier.

-Şi aceea este mintea umană... Cel care deţine tainele minţii, e stăpânul lumii...

-Ce vrei să spui?

-Acum mai bine de 40 de ani, am început un proiect nou, care viza crearea unui individ cu abilităţi psihice ieşite din comun.

Îngrijorarea pune stăpânire pe mine, întărindu-mi convingerea că mă aflu în mâinile unor ţicniţi. Dintr-o dată povestea nu mă mai amuză fiindcă realizez că s-ar putea nici să nu fie vorba de organele legii, ci de vreo grupare teroristă de care n-am auzit.

-Dar în cele din urmă, răsună vocea metalică a bărbatului, am obţinut câţiva indivizi... înzestraţi cu nişte capacităţi uimitoare...

-Cum ar fi? întreb eu cu glas îngheţat.

-Pot să facă orice... Citesc gândurile, comunică telepatic şi chiar pot crea obiecte cu puterea minţii...

-Ca un fel de zei?

Bărbatul mă fixează cu un zâmbet, percepând îndoiala din vocea mea.

-Exact... Ca nişte zei... făuriţi de noi...

-Îmi pare rău, dle, dar nu înghit aşa ceva! zic eu, hotărâtă să pun capăt acelor aberaţii.

Oftând încet, răpitorul apasă pe un alt buton şi o altă hologramă apare.

-Ştiu că-ţi este greu să înţelegi toate aceste lucruri... Am avut grijă ca nimeni să nu afle despre aceste descoperiri, ca să nu se creeze panică. Sunt chestiuni ce trebuie să rămână secrete, pentru ca societatea să funcţioneze în continuare şi să nu ne trezim cu fenomene neprevăzute...

Holograma îmi arată imaginea unor oraşe în flăcări. Mă lupt să nu cad în capcană şi să nu cred tot ce mi se spune, chiar dacă totul pare extrem de convingător.

-Războiul nuclear prin care am trecut, ne-a atenţionat că omenirea nu poate supravieţui în libertate... Şi de aceea ne-am creat nişte gardieni invincibili, capabili să ţină lucrurile sub control... Ei sunt cei ce stabilesc regulile şi tot ei au grijă ca aceste reguli să fie respectate.

În faţa ochilor mei, se aprinde imaginea grandioasă a Heliopolisului, o minune a arhitecturii.

-Datorită lor, am ajuns la acest nivel de dezvoltare... şi ne putem bucura acum de o pace eternă. În câţiva ani, am reuşit să-i supunem pe toţi liderii statelor inamice. Cei care au refuzat să coopereze cu noi, ori s-au sinucis, ori au ajuns în spitale de boli nervoase.

E într-adevăr, doar o născocire a unei minţi bolnave, sau... e adevărul? Nu îmi mai dau seama, căci groaza îmi năuceşte raţiunea, ce se chinuie să-şi păstreze linia de plutire.

-Dar e groaznic, şoptesc eu. E... E imoral...

-Imoral? râde bărbatul. Cine crezi că decide ce-i moral şi ce-i imoral pe lumea asta? Cei care deţin controlul, o fac...

-Nu, nu pot să fiu de acord cu aşa ceva!

-Draga mea, o lume bolnavă, are nevoie de soluţii bolnave... Oamenii nu sunt la nivelul acela, la care să poată să trăiască în libertate deplină, unii cu alţii... Mereu vor fi state care vor încerca să subjuge alte state şi indivizi care se vor strădui să se ridice deasupra altora... Dar noi am găsit cheia păcii.

Spatele mi se curbează sub greutatea adevărului. Mi-e greu să-l mai ascult, căci mi-e frică să nu-mi pierd minţile. Cine-s oamenii ăştia şi ce fel de plan malefic au urzit? Nu poate fi decât un coşmar, sau o minciună de proporţii cosmice.

-Şi cheia păcii... e asta? Dominarea psihică a adversarilor?

-Ştiu cum sună... Dar aminteşte-ţi de războiul nuclear şi de cei ce au murit atunci... Dacă nu făceam asta, riscam să sărim în aer cu toţii.

Nu, nu trebuie să-l las să mă influenţeze şi să mă atragă de partea lui. E clar că asta urmăreşte şi de aceea îmi spune toate aceste lucruri.

-Religia a fost creată ca să stopeze tendinţele distructive din oameni, iar ei a transformat-o în armă... Nu există limite pentru lăcomia lor...

Nu găsesc niciun răspuns potrivit, aşa că păstrez tăcerea. Furtuna mă înconjoară, izbindu-mă din toate părţile, ameninţându-mi luciditatea. Nu mai găsesc niciun punct de sprijin, nimic stabil, iar adevărul sclipeşte în urma mea stingher.

-Şi cum rămâne cu săracii din suburbii? spun eu, agăţându-mă de destinul tatălui meu.

-Aceia sunt doar nişte oameni, incapabili să se adapteze şi să progreseze... Noi nu avem cum să-i ajutăm... Aşa e, Antilia nu e un stat liber, însă de ce-ar fi asta o problemă? Nu mai planează asupra noastră ameninţarea războiului nuclear; în sfârşit ne-am deschis aripile şi putem să zburăm mult mai sus decât înaintaşii noştri, care au poluat aerul şi au transformat planeta într-un infern...

Lumea în care credeam, s-a destrămat şi mă simt aruncată într-un univers straniu. Pământul se clatină şi mă aplec zdrobită spre podea, nereuşind să-mi menţin echilibrul. Cei doi gardieni dau buzna în cameră şi mă ridică, înainte să leşin. Sunt purtată pe sus, până în încăperea în care m-am deşteptat cu o oră înainte. Trupul mi se contorsionează când ia contact cu patul rece în care sunt aruncată. Imagini ciudate iau naştere în mintea mea înfierbântată, ca într-un soi de delir... Şi deasupra tuturor acelor fantasme, se ridică triumfător Heliopolisul, cu străzile şi luminile lui. Nu pot să mai respir... Dau din mâini, ca şi cum aş înota printr-o apă cenuşie, ce devine din ce în ce mai vâscoasă. Nu am cum să înaintez însă şi în cele din urmă mă scufund în ea, sigură că lumina se va stinge pentru mine şi că voi muri.

PREŢUL LIBERTĂŢII

Nu ştiu cât timp zbor la graniţa dintre luciditate şi nebunie. Când îmi recapăt simţurile însă, constat că sunt tot în camera cu un singur pat şi că cineva mi-a pus pe măsuţa de lângă mine o farfurie cu mâncare. Înfometată, mă arunc asupra supei sleite şi-o termin în două secunde. Parcă aş fi un animăluţ ţinut într-o cuşcă, căruia i se dă din când în când să mănânce, pentru a nu muri. Evit să mă gândesc la discuţia pe care am avut-o cu omuleţul în negru, fiindcă nu vreau să recad în starea din care tocmai am ieşit. Nu am cum să verific dacă mi s-a spus adevărul sau am fost minţită, prin urmare e mai bine să stau departe de acel joc diabolic.

-Ei, văd că ai poftă de mâncare, spune cineva.

Recunosc glasul necunoscutului şi abia atunci realizez că nu sunt singură, cum am crezut.

-E foarte bine... Asta înseamnă că ai trecut peste şoc...

-Nu, asta înseamnă că n-am crezut o iotă din ce mi-ai spus, zic eu cu gura plină.

Omuleţul intră în câmpul meu vizual şi atunci observ că şi-a schimbat costumul.

-De ce te-aş minţi? se miră el.

-Nu-mi dau seama... E prea ciudat.. În primul rând nu înţeleg de ce mi-ai spus mie toate astea...

-Cineva s-a arătat interesat de tine şi a insistat să te aducem aici...

Cine o fi această persoană misterioasă, ce mi-a decis soarta? Şi cel mai important... ce vrea de la mine...? Mă ridic în capul oaselor şi pun farfuria pe masă.

-Şi cum se numeşte acest domn? întreb.

-Cred c-ar fi mai bine să te duc la el, să-l cunoşti...

De astă dată gardienii nu-şi mai fac apariţia şi sunt lăsată să merg pe propriile picioare. E inutil să încerc să fug, căci mai mult ca sigur, camerele de supraveghere împânzesc toate coridoarele. Necunoscutul păşeşte în urma mea, la mai puţin de un metru. Inima îmi bate cu putere, pe când străbat culoarul îngust şi slab luminat.

-Uşa din capăt, mă atenţionează bărbatul.

Privesc spre uşa albă care mă aşteaptă.

Mâinile îmi tremură, când apasă pe clanţă. Cu o ezitare, intru în încăpere, pregătită de orice. Ochii mei se opresc asupra unui perete de sticlă, dincolo de care înoată câţiva peşti. Camera e lipsită de ferestre sau neoane, şi singura sursă de lumină, o reprezintă imensul acvariu. Nu percep nicio ameninţare, nimic care să mă pună în gardă sau să mă facă să mă întorc din drum. Albastrul senin al apei mă relaxează şi-mi mut privirea asupra unui bărbat ce stă cu spatele la mine.

-Bună, Alesia, îmi spune el, răsucindu-se spre mine.

Vocea lui adâncă şi mângâietoare îmi vibrează în urechi. Sunt incapabilă să mai vorbesc, doar stau în loc şi mă holbez la el.

-Mă bucur să te cunosc în sfârşit... Eu sunt Emanuel...

Dau din cap, fără grai, dominată de magia ce izvorăşte din toată fiinţa lui. N-am mai văzut pe nimeni ca el, aproape că nu-mi vine să cred că e o fiinţă reală. Doar atât mai pot gândi, înainte de a fi invadată de milioane de senzaţii fără nume. Parcă aş fi ajuns acasă, într-o lumină mai puternică decât cea a soarelui şi nici timpul, nici spaţiul, nu ar mai exista.

Îmi scutur capul, luptându-mă cu acel sentiment năucitor, că mă aflu unde trebuie. Nu înţeleg ce se întâmplă cu mine şi de ce nu-mi mai pot controla emoţiile, căci nu e-n firea mea să mă las impresionată de toţi necunoscuţii... Dar bărbatul din faţa mea, are o aură ce-mi pătrunde în toţi porii, deschizându-mă spre el.

Nu e nevoie să mi se explice nimic, fiindcă ştiu instantaneu că El e unul dintre zeii despre care mi s-a vorbit.

-Da, aşa este, îmi răspunde Emanuel tot atunci, sunt unul dintre gardieni...

Pleoapele i se închid pe jumătate şi privirea-i devine meditativă. Deci până la urmă n-am fost minţită, aşa cum am crezut... Oamenii ăştia chiar sunt ceea ce pretind că sunt, fără nicio urmă de îndoială. Nu e la mijloc nicio scamatorie şi nicio farsă... este doar purul adevăr...

-Vreau să mă întorc acasă! spun eu, eliberându-mă de influenţa lui. Nu-ţi sunt de folos...

-Ba da..., răspunde el cu un surâs. Pentru că poţi să faci ceea ce facem şi noi...

La ce se referă? Nu cumva... Mi-a aflat secretul, pe care l-am îngropat cu mulţi ani în urmă?

-Nu poate nimeni să intre pe acest tărâm, fără ştirea noastră..., îmi confirmă el temerile. Nu mi-a fost prea uşor să te identific din toată acea mare de oameni... dar până la urmă te-am găsit.

Spaima îmi creşte: ce mă aşteaptă acum? Emanuel mă studiază calm, cu ochii lui neomeneşti, ce-mi dau fiori.

-Ei bine, m-ai cunoscut..., continui. Acum pot să plec?

-Mă tem că nu... Oficial ai murit într-un accident, aşa că n-ai unde să te mai duci. Şi-apoi... ştii deja prea multe...

Emanuel nu-mi mai pare prietenos şi brusc, mă încolţeşte spaima. Trebuie să fiu cu băgare de seamă, mai ales că acum ştiu cu cine am de-a face. E posibil să mă manipuleze fără să-mi dau seama.

-Şi dacă refuz să cooperez?

-Vei muri, spuse el fără să clipească.

Înghit un nod ce nu lasă să respir, sforţându-mă să-mi păstrez cumpătul. Bărbatul îşi încrucişează mâinile la piept, stând în aşteptare.

-În cazul în care-ţi doreşti să trăieşti... eu îţi voi fi antrenor şi te voi învăţa tot ce trebuie să ştii, ca să ni te alături...

Ne încrucişăm privirile, învăluiţi în linişte. Realizez că Emanuel vorbeşte foarte serios şi că e gata să mă spulbere la cel mai mic gest de nesupunere. Cum de-am fost atât de naivă, să-mi imaginez că are intenţii bune? Senzaţia călduţă ce m-a scăldat până în acea clipă, se evaporă instantaneu şi-l văd aşa cum este... E o armă teribilă, construită să-şi distrugă adversarul.

-Nu înţeleg... de ce eu? De ce m-ai ales pe mine? Nu cred că-s singura

persoană de pe Pământ, cu astfel de puteri.

-Nu, nu eşti... Dar eşti printre puţinii care au rezistenţa psihică necesară... Mulţi indivizi cu potenţial, nu sfârşesc bine...

Mă abţin de la comentarii, ştiind că bărbatul îmi cunoaşte chiar şi cele mai ascunse gânduri.

-Tu ai încheiat acel capitol, urmă el, când ai simţit că lucrurile au mers prea departe. Ţi-ai închis mintea şi-n felul ăsta, acele fenomene au luat sfârşit. Aşa că nu te subaprecia...

Nu ştiu de ce, vorbele lui Emanuel nu mă conving. E ceva ce nu-mi spune... N-are nimic sens... De ce şi-a dat atâta osteneală să mă găsească? Până la urmă, nu mă ridic la nivelul lor, din niciun punct de vedere. Daca am făcut un hocus-pocus cu nişte scaune, asta nu înseamnă că-s în stare să fac ceea ce fac ei.

-Nu-ţi mai bate capul..., îmi întrerupe el şirul ideilor. Vino, o să-ţi explice domnul M totul mai pe îndelete.

Îl urmez intrigată, cu senzaţia că mă îndepărtez tot mai mult de lumea oamenilor; sunt ca într-un ocean fără margini şi tot întot către un ţărm ce nu se mai iveşte. Emanuel mă conduce într-o sală cu multe birouri şi mă lasă acolo. Până la acea dată, am trăit într-un regat fals, dintr-un fel de basm, şi abia acum văd ce se află în spatele bunăstării Antiliei. Pacea de care ne bucurăm se bazează pe un secret îngrozitor: manipulare şi dominare psihică. Vorbele necunoscutului îmi tot răsună în minte: Oamenii nu sunt la nivelul acela, la care să poată să trăiască în libertate deplină, unii cu alţii... O lacrimă de furie mi se scurge pe obrazul drept, căci realizez că preţul păcii, e libertatea... Şi atunci aud din nou, vocea omuleţului, ridicându-se rece şi aspră, în liniştea încăperii.

-Îţi trebuie multă tărie de caracter, ca să nu te laşi strivit de adevăr... Şi totuşi... eşti pe deplin conştientă că avem dreptate.

-Nu, trebuie să mai existe şi alte soluţii! îi strig eu, întorcându-mă spre el.

-Alesia, omenirea e menită să se autodistrugă... Noi însă putem împiedica acest deznodământ. De ce ţi-e aşa de greu să accepţi asta?

Îmi şterg lacrima, ruşinându-mă că-s atât de slabă. Aş vrea să distrug locul acela infernal şi să-i nimicesc pe zeii ce conduc destinele locuitorilor Antiliei. Dar puterea nu e-n mâinile mele, ci în ale acelui bărbat, ce-mi zâmbeşte cu cinism.

-Şi eu ce rol am în povestea asta?

Domnul M, oftează şi-şi începe relatarea.

-Vezi tu... Unii cercetători au încercat să împingă lucrurile şi mai departe... Şi au creat zece astfel de gardieni, dotaţi cu puteri psihice enorme. Intenţia lor era să le unească minţile într-una singură...

În timp ce vorbeşte, bărbatul se plimbă dintr-un capăt în altul al sălii. Eu îl ascult cu o atenţie încordată, auzindu-mi bătăile inimii.

-Dar lucrurile au mers prost... Nu ştim exact ce s-a întâmplat, fiindcă am pierdut contactul cu baza respectivă...

-Tot nu mi-ai spus ce rol am eu!

-Ajung imediat şi acolo..., spune el menţinându-şi calmul. Ne-am hotărât să

trimitem o echipă la acea bază... iar printre membrii ei, te numeri şi tu.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Să mă trimită pe mine, o fată amărâtă, ce până mai ieri se ducea la şcoală?

-Emanuel ne-a cerut ca tu să faci parte din această echipă... Nu ştim de ce, dar asta a fost dorinţa lui.

Din nou, acest Emanuel... Toţi îi ascultă ordinele cu sfinţenie, de parcă ar fi împăratul lumii. Oricât m-aş frământa, nu desluşesc misterul: ce anume vrea de la mine, acest bărbat ciudat. Rememorez toată discuţia, căutând un indiciu, ceva care să mă lumineze. Dar nu e nimic... în afara acelei explicaţii puţin credibile, că eu sunt înzestrată cu o putere ieşită din comun. Misiunea de care domnul M mi-a vorbit, îmi pare sinucigaşă, prin urmare nu pot fi prea împăcată cu soarta. Bărbatul îmi face semn să vin după el şi eu mă supun. Îmi ordon să mă calmez, căci nu-mi permit să mă las paralizată de groază; trebuie să-mi păstrez judecata întreagă, ca să pot lua decizii bune şi să nu fiu târâtă în vreo încurcătură. Când intru în celula mea, o hotărâre urcă în mine: orice-ar fi, n-o să le dau voie gardienilor să mă domine în vreun fel. Oamenii trebuie să fie liberi, nu să stea în nişte cuşti de iepuri şi să fie obligaţi să gândească aşa cum li se dictează. Urăsc acea perfecţiune mincinoasă, bazată pe nişte acte criminale... Nu, noi nu suntem făcuţi aşa... Aş vrea să mă urc măcar o singură dată pe Selena şi să zbor cu ea, să simt din nou vântul lovindu-mă în faţă. Să fiu liberă... departe de această închisoare fără ferestre. De-aş fi mai puternică, aş sparge pereţii care mă înconjoară şi m-aş elibera. Dar realitatea e... că nu sunt... Îmi încleştez pumnii plină de ranchiună... Indivizii aceştia sunt nişte nemernici, acţiunile lor n-au niciun fel de justificare. I-au transformat pe locuitorii Heliopolisului în nişte zombi, cu totul aserviţi Centrului. Tatăl meu, în nebunia lui, văzuse adevărul, iar eu nu-l crezusem şi-l luasem în râs. Alunec pe pat, cu capul în mâini, simţind greutatea informaţiilor pe care tocmai le-am aflat.

Orele trec, aproape că nici nu mai simt scurgerea timpului... Sunt scufundată în gânduri ca într-o mare şi nu mai văd nimic în jur. Cineva îmi aduce un castron cu mâncare, dar n-am chef să mănânc. Simt un gol în stomac, de fiecare dată când îmi amintesc de Emanuel. Atunci când l-am cunoscut, am avut o senzaţie pe care n-o pot defini exact: fascinaţie împletită cu bucurie. Oare el m-a făcut să am acele trăiri? Nu-mi place acea ipoteză, fiindcă vreau să mă consider o persoană independentă. Cu toate astea, aşa-zisul zeu al Antiliei e înzestrat cu nişte abilităţi neobişnuite, care mie nu-mi sunt prea bine cunoscute. Îmi propun să fiu cu băgare de seamă când mă apropii de el, ca nu cumva s-ajung şi eu o marionetă, la fel ca mulţi alţii înaintea mea. Până una alta, trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă să devin mai puternică şi pentru asta, am nevoie de antrenament. Mă culc pe o parte, spunându-mi că somnul mă va ajuta să-mi limpezesc mintea. Din câte se pare, nu am cum să evadez de-aici, deci va trebui să intru în jocul gardienilor... Cel puţin pentru o perioadă, până voi descoperi un mijloc de a mă face nevăzută. Pleoapele mi se coboară şi dindărătul lor apare figura imobilă a lui Emanuel. Ştiu că visez, dar tot mi-e teamă... Mi-e teamă că mă voi prăbuşi în abis şi că mă voi preface în altcineva...

TESTUL

Întunericul mă părăseşte şi mă trezesc buimacă şi uimită. Unde sunt? Acea întâlnire cu Emanuel a fost reală, sau doar am visat-o? Nu, sunt tot în celula goală, cu ochii aţintiţi asupra uşii vopsite în alb. Mă doare tot spatele, de la scândura tare a patului şi tâmplele îmi pulsează. Parcă aş fi tras o beţie cu o seară în urmă şi acum aş suporta consecinţele neplăcute. Ghiorăitul maţelor mă atenţionează ca n-am mai mâncat cam de multişor şi-n următoarea secundă mă reped asupra castronului rece, începând să înfulec tocana râncedă, cu pofta unui lup. Nu rezolv nimic dacă mă înfometez; trebuie să fiu cât mai în formă, ca să mă salvez. După ce termin de mâncat, mă întind la loc în pat, dar nu mai reuşesc să adorm. Aş vrea să fac rost de-un ceas, să văd ce oră e, căci stând aici, în văgăuna asta, am pierdut complet noţiunea timpului. Un zgomot de paşi mă smulge din letargie; imediat mă ridic din pat şi mă uit spre uşă.

-Bună, face domnul M, intrând. Cum te simţi?

Nu-i răspund, preferând să privesc într-o parte cu indiferenţă. Omuleţul are un zâmbet satisfăcut, remarcând castronul gol.

-Văd c-ai mâncat tot... lucru care mă bucură. Asta înseamnă că ai revenit la sentimente mai bune...

-Am încotro? îi replic eu.

Domnul M clatină din cap, invitându-mă cu un gest să i-o iau înainte. Îl ascult şi ies din celula rece, sigură pe mine, ca şi cum aş fi fost acasă. Nu trebuie să dau semne de slăbiciune sau să am temeri, pe care gardienii le-ar putea exploata.

-Mergem în sala de antrenament, mă informează bărbatul.

Deci a sosit clipa cea mare, în care voi afla pe ce treaptă mă aflu. Lumina de neon îmi oboseşte ochii, creându-mi o stare neplăcută. Parcă aş fi o somnambulă, cum străbat aşa, coridoarele fără capăt.

-Aici este, mă anunţă el, arătându-mi o uşă.

Mă căznesc să-mi alung somnul şi să mă trezesc complet. Nu e timp de stat pe gânduri; dacă nu dau randament, s-ar putea ca zeii Antiliei să ia decizia de a mă omorî. Mi s-a spus clar de altfel, că ştiu prea multe şi n-o să mi se permită să mă mai întorc acasă. Uşa se deschide în faţa mea şi ajung într-o sală goală, luminată de leduri albastre. Emanuel mă aşteaptă sprijinit de un perete, cu un aer neprietenos, ce-mi deşteaptă o senzaţie de teamă. Mă lupt cu mine, să n-o iau la fugă pe coridor şi să mă ascund într-o gaură, dar vechea-mi teamă de ridicol mă opreşte la timp.

-În sfârşit, oftează el, desprinzându-se de perete.

Domnul M se retrage ca o umbră şi bărbatul se apropie de mine. Instinctiv, mă dau înapoi.

-Calmează-te, îmi spune, azi o să te învăţ doar nişte lucruri de bază... N-ai de ce să te sperii...

Din podea se iveşte un cub de dimensiunea unei mese. Emanuel apasă pe un

buton şi cubul se deschide, iar ochii mei cercetători descoperă trei arme. În Heliopolis portul de pistoale sau puşti este strict interzis, astfel că e prima dată când văd aşa ceva de aproape.

-Haide, ia una din ele, mă îndeamnă el. Nu frige...

Ridic una din arme, constatând că-i destul de grea. Emanuel îmi arată cum să trag cu ea şi-mi explică în câteva cuvinte ce trebuie sau nu trebuie să fac. Deşi îl ascult cu atenţie, nu sunt sigură că reuşesc să memorez totul. Dar bărbatul mă pune de îndată să pun în practică ce am învăţat şi abia după câteva ore bune, se declară mulţumit. La sfârşit sunt atât de obosită, că nu mai ştiu nici ce-i cu mine.

-Pot să mă duc să mănânc ceva? întreb eu.

Foamea mă roade din nou pe dinăuntru. Emanuel însă nu e gata să mă lase să plec.

-Mai întâi trebuie să dai testul..., îmi spune. Vreau să văd dacă ai înţeles ce ţi-am explicat.

Asta îmi lipsea, mă gândesc. Despre ce test o fi vorba şi ce mă va pune să fac? Lumina se stinge şi sunt înconjurată de întuneric. Apoi, din beznă se nasc nişte benzi luminoase, ca nişte poduri ce se întretaie.

-Fii atentă, îmi spune, trebuie să calci numai pe benzile astea. Dacă ieşi de pe bandă, vei fi pedepsită...

-Asta-i tot? întreb.

-Nu, va trebui să tragi în ţinte şi să le dobori. Ai grijă, e cu limită de timp...

Nu pare ceva prea complicat, astfel că mă relaxez. Emanuel se retrage în spatele meu şi mă întreabă dacă-s pregătită.

-Cred că da, dau eu din umeri.

Vreau să termin mai repede cu asta, ca să mă duc să mănânc, căci parcă mi-e din ce în ce mai foame. O voce feminină mă salută, înştiinţându-mă că trebuie să dobor 50 de ţinte. Cred că am mai auzit-o undeva, deşi nu pot să pun punctul pe i.

-Vă rugăm să vă luaţi poziţia, spune ea. Simularea va începe în zece secunde.

Îmi strâng arma, încordându-mă. N-or avea şi concursuri de motociclism, în loc de asta? Dacă m-aş urca pe Selena, nu m-ar mai prinde din urmă.

-Zece... Nouă... Opt...

N-am crezut că voi trage vreodată cu arma. Ce-ar spune mama, care se teme să pună piciorul în afara Heliopolisului, dacă m-ar vedea astfel? Zâmbesc fără să vreau, când îmi imaginez chipul ei şocat. Cei de-aici se înşală amarnic, dacă-şi închipui că vor putea să mă joace cum vor ei. N-ai cum să prinzi vântul cu mâna... Eu nu-s ca zeii Antiliei, un animăluţ amărât, ţinut într-o vizuină şi hrănit cu minciuni timp de ani şi ani de zile. Percep privirea furioasă a lui Emanuel ce-mi aude probabil gândurile şi asta mă face să jubilez.

-Patru... Trei... Doi...

A mai rămas doar o secundă... Îmi ridic arma şi mă concentrez. Văd o lumină puternică, ca o explozie, şi încep să trag asupra ei, menţinându-mi echilibrul

pe banda îngustă. Simt o durere cumplită în picior şi alta în umăr. Surpriza îmi răpeşte stăpânirea de sine.

-Ce naiba? icnesc eu, trăgând într-o altă lumină.

Sunt prea multe ţinte, se rotesc în jurul meu cu o viteză incredibilă. Nu pot să ţin pasul cu ele, oricât de rapidă aş fi. Şi mai sunt şi acele înţepături ce-mi torturează fiecare fibră a corpului. Nu mai rezist mult aşa... Mâinile îmi tremură pe armă iar lacrimile-mi curg şiroaie.

-Nu mai.... Nu mai..., şoptesc.

O durere îmi explodează în piept şi cad, convinsă că mi-a sunat ceasul. Arma îmi alunecă din mâini şi ochii mi se închid. Ce tortură diabolică mai e şi asta? Simt cum cineva mă târăşte într-o altă încăpere, dar sunt prea epuizată să mă uit în jur. Dacă mai pot gândi, înseamnă că n-am murit încă... Ar trebui să mă bucur, însă nu ştiu dacă faptul că mai sunt în viaţă, e un lucru chiar atât de bun, având în vedere că-s prizonieră.

STĂPÂNA VISULUI

Îmi deschid ochii şi pentru două secunde sunt orbită de lumina albă din încăpere. Nu sunt în camera mea, ci într-o altă celulă, ceva mai spaţioasă. Durerea din piept m-a părăsit, dar urechile îmi vâjâie. Îmi frec fruntea îngreunată, scoţând un mic suspin, când un fâşâit îmi atrage atenţia spre o măsuţă rotundă, ce se ridică din podea.

-În sfârşit, şoptesc, recunoscând panoul cu meniuri.

Mă grăbesc să apăs pe un buton la nimereală şi aştept platoul cu mâncare. Un nou fâşâit îmi dă de veste că orezul e gata şi că pot să mă înfrupt din el. Sunt atât de flămândă, că nici nu mai ştiu pe ce pun gura. Cred că aş fi în stare să mănânc şi iarbă, dacă mi s-ar pune în faţă. Boabele delicioase mi se topesc pe limbă; e atât de gustos, că-n două minute l-am şi terminat. Aş vrea să mai comand ceva, dar măsuţa se retrage cu repeziciune de unde a apărut. Îmi stă pe limbă o înjurătură, pe care mi-o reţin, fiindcă mi-e teamă ca gardienii să nu mă lase din nou să flămânzesc. Mă aşez în pat, cu ochii în tavan, începând să mă plictisesc. Ce intenţii au în privinţa mea? Proba a fost mult prea dificilă pentru mine, mai cu seamă că n-am mai pus mâna pe o armă până atunci. Era evident c-o să dau greş... Iar Emanuel nu mi-a spus în ce consta acel test năucitor, ca să fiu pregătită, şi am fost practic luată ca din oală...

Uşa se deschide fără zgomot şi mă văd faţă în faţă cu gardianul împotriva căruia mi-am lansat toate acele acuzaţii. N-am idee ce să-i spun, aşa că-l las pe el să vorbească primul.

-Ce mai faci? mă întreabă.

-Mi-a plăcut mâncarea, îi răspund, dar aş fi preferat o porţie mai mare...

-Aici nu e hotel de cinci stele, în caz că nu ţi-ai dat seama...

Mă aşez pe marginea patului, luându-mi un aer nepăsător.

-Mi-am dat seama de multă vreme... Locul ăsta arată ca unul dintre motelurile jegoase din suburbii... Şi asta în cel mai bun caz.

-Dacă-ţi arde de glume, îmi zâmbeşte el, înseamnă că ţi-ai revenit.

-Nu glumesc!

Emanuel îşi încrucişează mâinile, cu un surâs enigmatic.

-Nu-nţeleg ce rost a avut testul acela..., las eu gluma la o parte. O nouă metodă de tortură?

-Deloc... Ideea era să tragi în ţinte la timp, înainte să apuce să tragă ele în tine...

Astea fiind spuse, gardianul o ia spre uşă. Înainte de a ieşi însă, se mai întoarce o dată spre mine.

-În zece minute vreau să te prezinţi în sala de gimnastică, îmi spune. E chiar lângă asta...

-Tot n-am terminat pe ziua de azi? strig eu exasperată.

Emanuel părăseşte camera, fără să se obosească să-mi dea vreun răspuns. Din câte se pare, cât voi sta aici, nu voi avea parte de prea multe momente de

relaxare. Ce-aş putea face însă? Dacă mă răzvrătesc, voi fi ucisă rapid, sau şi mai rău, voi fi transformată în cobai. Îmi târăsc picioarele spre uşă, de parcă cineva m-ar împinge de la spate. Încep să urăsc din ce în ce mai mult acest joc de-a războinicul. Oare oamenii ăştia chiar cred c-or să facă din mine o femeie minune, capabilă să se lupte la fel ca un soldat cu n ani de antrenament în spate? Parcă aş fi la şcoală, iar gardienii ar fi nişte profesori severi ce mă examinează şi-mi pun note. Mă îndrept agale către sala de gimnastică, încercând să mai trag de timp. Când intru, privirea mi se fixează în primul rând, asupra aparatelor de antrenament, îngrămădite într-o încăpere destul de mică, iar apoi îmi alunecă spre o femeie cam de statura mea.

-Bună, mă salută ea înainte să închid uşa, eu sunt Beatrix, profesoara ta de arte marţiale.

Tânăra are o figură destul de prietenoasă, ceva mai pe placul meu. Ochii ei negri, mă cântăresc şi simt ceva ca o vibraţie tainică ce mă apropie de ea. Părul tuns scurt, îi dă un aer copilăros, ce nu-mi permite s-o iau foarte în serios. Mă-ntreb ce vârstă are şi cum de a sfârşit într-o astfel de hrubă.

-Dacă ai dificultăţi, o să te ajut..., mă asigură ea. La început o să ţi se pară cam greu, dar pe urmă te vei obişnui.

Beatrix se dovedeşte a fi o bună antrenoare, arătându-mi pas cu pas ce trebuie să fac. În mai puţin de două ore, sunt deja atât de obosită că nici nu mai pot gândi. Picioarele îmi tremură şi spatele mi-e lac de sudoare, de parcă aş fi escaladat un munte uriaş.

-Ţine, îmi spune ea întinzându-mi o sticlă cu apă. Vom lua o pauză, că văd că eşti epuizată...

Iau sticla şi o dau peste cap.

-Sunt curioasă, spun eu. Ce te-a făcut să te angajezi la tipii ăştia?

Tânăra râde, ca de un banc, deşi n-am avut intenţia de a glumi cu ea.

-Nu m-a angajat nimeni. Asta mi-e menirea...

Îi dau sticla înapoi şi mă aşez pe băncuţă să-mi trag sufletul. Mă întreb ce fel de menirea mai e şi asta, să antrenezi prizonieri recalcitranţi, care abia aşteaptă să evadeze. Beatrix îşi lasă capul pe o parte şi mă priveşte surâzătoare.

-Emanuel e convins că ai un potenţial enorm... fiindcă tu poţi face ceea ce facem şi noi...

Acel noi îmi sună în urechi ca un semnal de alarmă. Şi ea e la fel ca Emanuel?

-Da, şi eu sunt, îmi răspunde la întrebarea nerostită. Când o să încetezi să ne mai vezi ca pe nişte monştri?

Fruntea mi se cutează, plină de gânduri împovărătoare.

-Uite ce e, nu vreau să fiu implicată în lupte şi misiuni primejdioase..., îi spun. N-am cerut eu asta... Voi m-aţi adus aici pe sus şi mi-aţi pus arma în mână, zicându-mi că trebuie să devin un soldat. Ce-ai vrea să fac?

Beatrix e singura ce se arată mai înţelegătoare şi mă gândesc că n-ar strica să încerc s-o atrag de partea mea. E şi ea femeie, s-ar putea să empatizeze mai bine cu mine decât ceilalţi, aşa că insist.

-Nu e-n ordine să obligi pe cineva să facă ceva ce nu-şi doreşte!

-Nu înţelegi, se opune însă ea, avem nevoie de sprijinul tău...

-Cine o spune? Nu cumva Emanuel? pufnesc eu.

Nu primesc niciun răspuns, iar tăcerea ne înconjoară ca un abur. Ei sunt siguri că-s înzestrată cu nu ştiu ce calităţi uimitoare, pe care eu încă nu le-am descoperit.

-Nu te mai teme de tine însăţi, Alesia, îmi zice Beatrix cunoscându-mi frământarea. Nu te-ajută cu nimic...

-Ce ştii tu? Ai fost crescută într-un glob de sticlă, cu ideea că eşti salvatoarea omenirii... sau ceva de genul ăsta...

Femeia îşi strânge pleoapele cu un oftat.

-O să-ţi spun adevărul, zice ea după o clipă lungă de linişte. Noi putem călători cu gândul oriunde... mai puţin în acea bază de care ţi s-a spus... Nu ştim nici noi ce e acolo; de fiecare dată când încercăm să intrăm, suntem blocaţi. E ca şi cum...

Se întrerupe şi se aşază lângă mine. Mă trag într-o parte, ca să-i fac loc şi devin foarte atentă. Beatrix îşi cumpăneşte vorbele, de parcă ar avea îndoieli că face bine spunându-mi acele lucruri.

-E ca şi cum, acel loc nu ar mai face parte din lumea noastră, urmează ea. Nu ne dăm seama ce poate fi, dar nu-i de bine...

Şi vor să mă trimită pe mine acolo?! Îmi vine să urlu; în niciun caz n-or să mă convingă să vin cu ei.

-Ne este teamă că... acel ceva ce-i acolo... s-ar putea răspândi..., îmi spune întorcându-şi ochii întunecaţi spre mine.

Nu reuşesc să pătrund înţelesul acelor fraze ciudate. O fi vreun virus nou, care-ar putea decima populaţia planetei, sau o armă necunoscută. Poate să fie orice, îmi zic, ţin la pielea mea prea mult ca să mă arunc într-o asemenea aventură. Tânăra se uită acum în podea şi simt cum se mohorăşte.

-Emanuel spune că tu ai puterea de a deveni Stăpâna Visului...

Stăpâna Visului? Nu-s nici măcar stăpâna propriului meu destin, din moment ce-s prizonieră aici. Povestioarele lor mai mult mă sperie, întărindu-mi convingerea că nu-i înţelept să mai umblu pe acel drum. Mă ridic de pe băncuţă şi mă întorc cu spatele la ea, arătându-i clar că refuz s-o mai ascult; îmi place viaţa mea aşa cum este şi nu-mi doresc s-o schimb... Şi în mod sigur, n-am poftă să aflu ce se ascunde în acea bază ruptă de lume. Singura mea dorinţă în această clipă, e să mă întorc acasă la mine, printre colegi şi prieteni, acolo unde mi-e locul şi unde pot fi fericită.

ALEGEREA

Bâzâitul neonului nu mă lasă să adorm, aşa că stau cu mâna sub cap şi studiez tavanul. Jocul s-a terminat, de-acum nu mă voi mai prezenta în sala de antrenament. Mă întreb ce vor face, dacă vor încerca să mă oblige în vreun fel să continui antrenamentul, sau vor lăsa lucrurile aşa. Ceva însă-mi spune că nu voi scăpa atât de uşor. S-ar putea să mă tortureze, ori să-mi implanteze vreo ciudăţenie în creier, ca să devin roboţelul lor. E o nebunie să mă împotrivesc în vreun fel acestor fiinţe cu puteri supraomeneşti şi totuşi, n-am de gând să fiu o marionetă. Vreau să le arăt că nu pot să facă orice cu mine. Un ghiorăit îmi dă de ştire că n-am mai mâncat de multişor, aşa că mă scol ca să termin mâncarea rămasă în castron. Supa s-a cam răcit, căpătând un gust cam acru, dar tot o mănânc. Îmi aduc aminte de felurile gătite de mama, făcându-mi-se dor de casă: ciulama de ciuperci, supă cremă, salată, toate-mi dansează în faţa ochilor. Aş vrea să mai văd o dată Heliopolisul cu străzile lui largi şi să merg cu motocicleta mea, iute ca vântul. Dar n-am cum să evadez din fundul ăsta de lume în care-am fost aruncată fără voia mea... Mă întristez, gândindu-mă că n-ar trebui să mai visez la vechea mea viaţă, de care m-am desprins, pentru că oricum nu mă mai pot întoarce... Uşa se deschide pe neaşteptate, trezindu-mi o tresărire.

-Ah, tu erai, fac eu recunoscându-l pe Emanuel. Ce vrei?

-Ce faci aici? mă întreabă el. De ce nu eşti în sala de antrenament?

Deci a venit să vadă ce-i cu mine, exact cum am presupus. Un rânjet de mulţumire mi se imprimă pe faţă.

-Fiindcă vreau să ies din joc! îi spun. Nu mă duc nicăieri!

Emanuel se încruntă, părând furios. Mânia lui îmi creează un sentiment foarte plăcut, de satisfacţie şi putere. Zeul meu nu este invulnerabil, din moment ce se lasă călăuzit de astfel de sentimente...

-Chiar nu înţelegi că nu poţi spune nu?! exclamă el, calmându-se subit.

-Iar tu nu înţelegi că-s o persoană liberă? îi strig dându-mă jos din pat.

Furia mi s-a stins şi în locul ei n-a mai rămas decât o tristeţe împovărătoare. Mă simt vinovată, chiar dacă n-am motive să fiu. Mă opun acelui sentiment pătrunzător, nevrând să cad sub influenţa gardianului; dacă-i permit să mă influenţeze în vreun fel, s-ar putea s-ajung s-o regret.

-Uite ce este, încerc eu să-i explic, voi sunteţi făcuţi pentru astfel de misiuni şi lupte... Eu nu... Până mai ieri, mergeam la şcoală ca orice altă fată de vârsta mea...

Zeul Antiliei e mult prea puternic, n-am cum să-i fac faţă. Dacă ar vrea, m-ar putea hipnotiza sau controla mental ca să-i ascult ordinele. Bărbatul se uită la mine, ascunzându-şi un surâs ce mă irită şi mai tare.

-Încetează cu copilăriile! îmi spune. Nu te hipnotizez, îţi explic doar nişte lucruri. N-am motive să-mi impun voinţa asupra ta, pentru că tu trebuie să găseşti răspunsurile singură.

Îl privesc în ochi şi găsesc că-i sincer, deşi o parte din mine e încă destul de confuză.

-Te-am adus aici, fiindcă am crezut în tine, urmează el. Noi putem să vedem

mai departe decât oamenii obişnuiţi... şi-ţi spun, viitorul pe care-l întrezărim e unul foarte întunecat. Nu ne poate salva decât o minune.

-Ah, şi această minune sunt eu..., îl ironizez.

Figura serioasă a lui Emanuel însă, îmi transmite că acesta n-a înţeles ironia. Iar asta semnifică faptul că el chiar gândeşte asta: că eu îi voi salva. E speranţa unui nebun, nu poate fi altfel, şi totuşi... cum de a ajuns în această stare? Cum de a ajuns să mă considere un soi de Jeanne D'Arc a Antiliei?

-Poate-ţi este greu să ne înţelegi, dar lumea noastră, aşa cum o ştim, depinde de modul în care ne vom îndeplini misiunea.

Stau în dubiu, întorcând problema pe toate părţile. Zeii Antiliei se bazează foarte mult pe un al şaselea simţ, care uneori te poate ghida pe căi greşite. Pe de altă parte însă, nu am de-a face cu nişte oameni normali, deci există şanse mari ca gardienii să nu se înşele. Dacă mă duc în acea bază totuşi, îmi pun viaţa în pericol... poate în mod inutil.

-Dacă supravieţuieşti, îmi promite Emanuel, o să-ţi oferim o casă în cea mai frumoasă staţiune de odihnă a Antiliei... Vei putea să stai acolo împreună cu familia ta şi cine mai vrei tu.

Oferta e tentantă şi imediat mă gândesc la tatăl meu, care e condamnat la o viaţă de mizerie în suburbii. Întrebarea e însă, dacă va accepta să se mute de acolo. Cunoscându-l, aş spune că nu.

-Vino cu noi, nu ai ce pierde..., se roagă el, devenind din ce în ce mai insistent.

-Sigur, n-o să-mi pierd decât viaţa, glumesc eu.

Nu, misiunea asta nu e pentru mine, aşa că cea mai bună mutare e să-i refuz. Faţa lui Emanuel păleşte imediat, iar trăsăturile îi devin rigide, de statuie. Se pare că am reuşit să-l enervez destul de tare şi nu ştiu dacă-i un semn tocmai bun. Exact în aceeaşi clipă, uşa se dă de perete cu un zgomot asurzitor iar în cameră pătrunde un bărbat înalt, cu o privire ameninţătoare. Amuţesc pe dată şi câţiva fiori neplăcuţi îmi aleargă pe şira spinării. Panica începe să-mi dea târcoale, atunci când observ în mâna intrusului o armă cu laser, ca cele din camera de antrenament.

-Ascultă, îmi spune necunoscutul cu răceală, îndreptându-mi arma spre piept. Alege: refuzi să vii cu noi şi te omor în clipa asta, sau te supui şi faci ce-ţi spunem... În al doilea caz, ai măcar posibilitatea de a scăpa cu viaţă.

Privirea necunoscutului mă străpunge ca o sabie de foc şi corpul îmi paralizează. Gardienii s-au decis să-şi dea masca prietenoasă jos şi să treacă la ameninţări. Era de aştept, având în vedere faptul că până acum m-am tot încăpăţânat să nu le fac pe plac. E timpul să mă hotărăsc dacă trec de partea lor sau mor. Tatăl meu cred că ar alege moartea, în timp ce mama ar alege casa din staţiunea de odihnă... iar eu mă văd prinsă între două voci ce se contrează la nesfârşit. Degetul gardianului atinge trăgaciul şi atunci îmi dau seama ce trebuie să fac...

COMPETIŢIE

Am cedat şi am acceptat să continui antrenamentul. N-am avut încotro, dacă nu făceam asta, aş fi murit. Aşa, măcar am o şansă de a mă salva... cel puţin asta-mi tot repet, ca să cad la pace cu mine însămi. Au trecut două luni de la acea dată şi încă mai sunt uneori chinuită de regretul că n-am spus nu. În fiecare zi, mă prezint în sala de gimnatiscă şi fac exerciţii extenuante, iar apoi, după ce mănânc, mă duc la Emanuel, să iau lecţii de tras cu arma. Programul acesta îmi pare infernal şi de multe ori, când ajung în pat, adorm de îndată ce-mi închid ochii. Cu Beatrix m-am împrietenit cât de cât, deşi n-am ajuns la stadiul la care să ne facem confidenţe. Am descoperit totuşi că e o femeie raţională şi plăcută, cu mult umor şi imaginaţie. Emanuel în schimb a rămas un mister; are momente când am impresia că vrea să mă ajute, dar mai sunt şi zile când parcă nimic nu-i e pe plac. Nu-i deloc tipul de om, uşor de citit. Poate că-i şi vina mea, că-s rezervată cu el, dar trebuie să fiu precaută, fiindcă nu-i deschis ca ceilalţi şi nu prea ştiu ce intenţii are.

-Hei, ce faci acolo? mă trezeşte Emanuel din visare.

Îmi verific arma automat şi mă pregătesc de simulare. Acum sunt mult mai rapidă şi reuşesc să ţin pasul destul de bine cu ţintele ce apar cu o viteză ameţitoare. Foarte rar se întâmplă să mai fiu atinsă de vreun foc.

-Ce-mi dai dacă reuşesc să nimeresc toate ţintele? îl întreb eu, mai mult din plictiseală.

-Ce vrei?

Îmi ridic privirea spre el, surprinsă că m-a luat în serios.

-Spune, ce vrei? repetă el.

Ce-aş putea să-i cer? Dacă-i spun c-aş vrea s-o văd pe mama, probabil că răspunsul ar fi un refuz. N-a mai rămas decât un singur lucru la care tot visez...

-Vreau să merg cu motocicleta, îi spun încet.

Emanuel zâmbeşte şi dă din cap.

-Fie, dacă nimereşti ţintele, te las.

Ochii mi se măresc de mirare şi fericire, căci nu mă aşteptam ca gardianul să accepte atât de uşor. Îmi închipui că voi fi supravegheată îndeaproape, prin urmare nici nu poate fi vorba de vreo posibilitate de evadare. Dar ideea că voi fi din nou liberă, mă entuziasmează. Emanuel se îndepărtează de mine şi încăperea se întunecă.

-Aştept să văd ce poţi, îmi zice el cu o undă de ironie.

Îmi ridic arma concentrându-mă pe ceea ce am de făcut: chiar şi cea mai mică greşeală mă poate costa destul de scump... Dar am încredere că de data asta o să reuşesc.

-Simularea va începe în zece secunde, răsună binecunoscută voce feminină.

Nu-mi este teamă, sunt sigură c-o să am punctaj maxim, fiindcă sunt impulsionată de dorinţa de a mă vedea din nou în şaua motocicletei.

-Zece... Nouă...

Respiraţia mi s-a încetinit şi mă simt de parcă aş visa. Totul devine clar în jurul meu.

-Patru... Trei... Doi...

Luminile ţâşnesc spre mine şi încep să trag fără tăgadă. Am senzaţia că dansez printr-o ploaie luminoasă; fac piruete, mă înclin, ajungând să o iau înaintea ţintelor. Simularea durează un sfert de oră, dar atât de prinsă sunt de ceea ce fac, încât uit chiar şi de oboseală. Nu mai există nimic în afara acelei încăperi întunecate şi acelui dans bizar. Mai repede, mai repede, nu trebuie să mă opresc... Mâna mă doare şi corpul mi-e încordat la maxim, însă nu mă dau bătută. La sfârşit, când lumina se aprinde, vocea feminină mă anunţă că am atins 100 de puncte. Îmi şterg fruntea năucită, căutând să mă adun. Urechile îmi ţiuie şi am nevoie de cinci minute, să recepţionez vestea.

-Ei, spune Emanuel, felicitări! Cred că acum e rândul meu să-mi îndeplinesc promisiunea.

Aşa e, mi-a promis că dacă nu ratez nicio ţintă, o să mă lase să merg cu motocicleta! Mă întorc spre el bucuroasă, neîndrăznind să vorbesc.

-Nu m-am răzgândit, mă asigură el.

-Vrei să spui...

Emanuel deschide uşa, făcându-mi semn să-l urmez. Îl ascult fericită, simţindu-mă triumfătoare: mi-am depăşit limitele şi-am luat scor maxim, fapt aproape incredibil. Îmi vine să-l îmbrăţişez pe gardianul ce păşeşte înaintea mea, dar în ultima clipă mă controlez, înainte de a face un gest ce-ar putea fi interpretat greşit. Observ c-am luat-o pe nişte coridoare necunoscute, pe unde n-am mai fost, iar bătăile inimii mi se accelerează. Bărbatul se lasă scanat şi apoi deschide o uşă.

-Aşteaptă aici, îmi spune.

Rămân pe loc, privind cu nerăbdare în faţă. Nu mă duc după el, fiindcă mi-e teamă să nu declanşez vreo alarmă, deşi, îmi este greu să stau nemişcată. Din fericire, aşteptarea e scurtă şi Emanuel revine cu o figură mulţumită.

-Haide, totul e gata, îmi spune.

Nu mai stau pe gânduri şi mă reped pe urmele lui. Uşa se dă la o parte şi văd din nou lumina soarelui. Mă clatin, orbită, şi răsuflarea mi se taie de emoţie, când dau cu ochii de o motocicletă nou-nouţă, parcată la o azvârlitură de băţ. Locul pare pustiu, prin apropiere nu-i nicio şosea iar liniştea nu-i tulburată decât de sunetul paşilor noştri.

-Stai puţin, zic eu observând un amănunt ce-mi scăpase. De ce-s două motociclete?

Nu cred că văd dublu, chiar sunt două, iar asta înseamnă că voi fi însoţită de cineva.

-Vin cu tine, mă anunţă Emanuel.

Trebuia să-mi imaginez că n-o să-mi dea voie să mă îndepărtez singură de bază. Oftez resemnată, îndreptându-mă către motocicletă cu gând să mă urc pe ea.

-De ce faci faţa asta? îmi strigă el din spate.

Nu-i dau lămuriri, ci mă arunc pe şa şi pornesc motorul. Emanuel mă imită şi peste puţin timp, mergem alături în tăcere. Sunt dezamăgită să constat că mă aflu într-o zonă complet nelocuită, cu pământuri golaşe şi sterpe. Praf gălbui sub un cer de un albastru imaculat; mi-e imposibil să-mi dau seama unde sunt şi care-i cel mai apropiat oraş. Încetinesc cu inima strânsă, pierzându-mi buna dispoziţie.

-Ce zici de o competiţie? propune gardianul.

Ştiu că-mi cunoaşte sentimentul şi încearcă să-mi schimbe starea de spirit, iar propunerea lui nu-mi sună rău. Mă răsucesc spre el, zâmbind:

-Eşti sigur că asta vrei? O să te fac praf!

-S-ar putea să te fac eu praf pe tine, mă tachinează el.

Nu e nevoie să-mi spună altceva, căci deja sunt gata să mă întrec cu el. Nu-mi cunosc motocicleta prea bine şi nu ştiu tot ce poate face, dar am senzaţia că pluteşte ca un fulg. Gardienii Antiliei nu pot avea decât jucării de ultima generaţie.

-Să te vedem! îi strig, accelerând.

Vântul îmi vâjâie pe la urechi, dându-mi fiori prin tot trupul. Iubesc atât de mult viteza şi acea senzaţie înnebunitoare că eşti una cu cerul. Emanuel însă nu se lasă mai prejos, ajungându-mă din urmă într-o clipită... Aproape că m-a depăşit, cu toate că motocicleta mea mai are un pic şi-şi ia zborul de sub mine. Accelerez şi mai mult, începând să mă tem că s-ar putea să pierd această competiţie. Dintr-o dată mă simt foarte obosită, iar soarele devine mult prea fierbinte, pârjolindu-mi faţa. Nu mi-am luat casca şi rău am făcut, căci razele par a fi de foc... Nu înţeleg ce-i cu mine şi de ce mi-am pierdut atât de repede entuziasmul. Nu cumva am intrat iar sub influenţa gardianului? N-ar fi exclus, având în vedere că are unele abilităţi ce-i permit să facă asta... Apăs pedala şi motocicleta ţâşneşte ca o săgeată, luând-o înaintea bărbatului; l-am învins, nu mai are cum să taie acea distanţă atât de mare. Sunt iarăşi fericită şi liberă... mai liberă ca păsările din înalt. Emanuel e undeva în spatele meu, un punctuleţ minuscul pe care nu e nevoie să-l mai iau în seamă.

TĂRÂMUL SECRET

Mă simt satisfăcută că am reuşit să-l înfrâng pe aşa-zisul gardian al Antiliei, această victorie redându-mi încrederea în viitor. Acum stau nemişcată pe un scaun, faţă în faţă cu domnul M, ce răsfoieşte un dosar, fără să mă ia în seamă. Prin camera întunecoasă pluteşte un nor de fum, provenit de la trabucul pe care omuleţul îl ţine în mână. Între noi domneşte o linişte supărătoare, încărcată de îndoieli şi temeri: de ce oare am fost chemată aici şi cât o să dureze interogatoriul... cam astea-s întrebările ce mă împresoară. Mă uit plictisită spre uşă, dorindu-mi să scap din acel aer sufocant cât mai repede posibil.

-Văd ca ai luat punctaj maxim la tir..., mormăie el. Emanuel e foarte mulţumit de tine...

-Pot să ies? întreb eu, ridicându-mă.

-Nu, spune el făcându-mi semn să iau loc. Încă n-am terminat...

Stau jos cu un oftat prelung.

-Beatrix zice că lupta corp la corp e punctul tău slab... şi prin urmare, m-am decis sa-ţi schimb programul.

Nu sună prea bine, ce-or intenţiona să facă? Şi eu sunt conştientă că nu-s exact cea mai mare luptătoare din lume, dar credeam c-or să treacă asta nu vederea.

-De-acum înainte vei fi antrenată de Leon...

Leon e gardianul ce m-a ameninţat cu pistolul... Numai gândul la el, îmi face stomacul ghem de frică. Emanuel şi Beatrix nu-s nici pe departe la fel de înspăimântători ca acel individ înalt, cu expresie mohorâtă şi trăsături aspre de soldat.

-Vă rog să nu-mi schimbaţi antrenorul! îl implor eu. Îmi voi da toată silinţa să mă perfecţionez!

-Îmi pare rău, refuză el.

Ies furioasă, făcându-mi planuri de evadare. Dar cum să fug din acea temniţă supravegheată prin mii de camere, de nişte fiinţe dotate cu nu ştiu ce puteri psihice? De ce să mă mai amăgesc? Mi se pare că-l văd pe Leon în capătul coridorului luminat slab şi încremesc pentru câteva clipe, până când impresia se şterge. Gardianul e veşnic serios, cu un aer sumbru, ce descurajează orice tentativă de apropiere. Nu poţi spune ce are minte în momentele în care se uită la tine, cu ochii lui reci şi cenuşii; bărbatul este întruparea unei enigme. Intru în camera mea şi mă bag în pat, chiar dacă ştiu că n-am şanse să adorm prea curând. N-o să scap niciodată din această gaură în care am alunecat... şi pe măsură ce trece timpul, mă gândesc tot mai des la acea bază unde trebuie să mă duc la finalul antrenamentului. Panica îşi înfige ghearele în inima mea, cu toate că fac tot ce pot să mă calmez. Poate că nu e nimic acolo, poate că domnul M şi ceilalţi se înşală, şi n-avem de ce să ne facem griji. Îmi strâng pleoapele, blocându-mi gândurile ce-au luat-o iarăşi razna în capul meu. Aş vrea să fiu în Heliopolis şi să mă plimb cu autobuzul, aşa cum făceam în fiecare zi când mă duceam la şcoală. Îmi imaginez că sunt la mine acasă şi că stau lungită pe canapeaua din sufragerie. Aud ticăitul ceasului şi zgomotul maşinilor ce circulă pe stradă... şi mă autoconving că dacă-mi voi deschide ochii, voi zări rafturile înşiruite pe perete. Bătăile inimii mi se răresc iar toropeala mă cuprinde pe nesimţite. Nu mai ştiu exact ce-i cu mine, înot doar printr-o beznă adâncă, tot înainte. Un curent mă atinge pe faţă şi mă deşteaptă, dar când mă uit în jur, am senzaţia stranie că am rămas prinsă în vis. Sunt în camera de zi, şi văd toate obiectele în cel mai mic detaliu, deşi ştiu că n-am cum să mă aflu acolo, fiindcă am fost răpită. Şi totuşi... e ca şi cum m-aş fi întors printr-o minune... Plutesc spre uşa de la intrare şi-apoi, trec dincolo de ea, ajungând în stradă. Oraşul e lipsit de viaţă, ciudat de tăcut, de parcă ar fi fost abandonat. Nu mai e nimeni prin preajmă, singurătatea s-a aşternut peste şoseaua pustie, ca un linţoliu. Şi atunci mă izbeşte un amănunt straniu: parcă se înserează mult prea repede. Mă uit în sus, văzând în aceeaşi clipă, soarele intrând în eclipsă.

Brusc, o senzaţie nouă se trezeşte în mine, răscolindu-mă: sunt sigură că o aud pe *cealaltă* vorbind în lăuntrul meu, pe o limbă pe care n-o înţeleg. Mă lupt să ies din acel vis cu disperare, căci femeia din oglindă m-a prins în vraja ei teribilă... Dar nu reuşesc şi mă scufund tot mai mult în acel vârtej negru de spaime. Mă deştept cu un ţipăt şi mă ridic imediat din pat, temându-mă să nu adorm din nou.

-Nu-i decât un vis, îmi şoptesc. Calmează-te, Alesia!

Nu poate fi decât un coşmar, provocat de vestea că Leon îmi va deveni antrenor. Heliopolisul e în deplină siguranţă, n-am de ce să mă frământ... Sau aşa sper... Deschid uşa, simţind nevoia să fac o plimbare scurtă pe coridorul temniţei mele, lipsite de viaţă. Aş prefera să fiu păzită de gardieni în carne şi oase, măcar n-aş mai avea acea senzaţie de realizare. Dar temnicerii mei sunt nevăzuţi, deşi le simt prezenţa peste tot pe unde păşesc. Observ că una din uşi este puţin crăpată şi mă îndrept spre ea. Mă opresc în prag, cu ochii la Emanuel, întrebându-mă la ce se gândeşte, de nici nu s-a întors spre mine. Acvariul de pe peretele de vizavi, emană o lumină albăstruie, relaxantă, ce-mi modifică imediat starea de spirit. Câţiva peşti portocalii îşi agită cozile lungi, plutind printre pietre şi alge, iar alunecarea lor lină îmi creează o stare de împăcare cu toate.

-Îmi place să mă uit la peşti, mi se adresează Emanuel. Mă relaxează.

Intru, luându-i vorbele ca pe o invitaţie.

-Avem ceva în comun, spun surâzând. Eu voiam să mă fac oceanolog...

-Ştiu asta... Aşa cum ştiu şi că-ţi plac orhideele şi că din copilărie ţi-ai dorit să te plimbi printr-o pădure adevărată... nu ca cele artificiale din Heliopolis.

Răspunsul îmi displace, căci puterea aceea a gardienilor de a pătrunde în mintea oricui, mi se pare foarte sinistră. Orice om ar trebui să aibă dreptul la intimitate... dar se vede că ei nu ţin cont de acest lucru.

-Nu te supăra pe mine, nu ţi-am citit gândurile doar pentru că am fost curios... Am făcut-o ca să-mi dau seama de ce eşti diferită de ceilalţi...

-Şi ce-ai aflat? întreb, dându-mi pe faţă nemulţumirea. Că sunt extraterestră?

-Nu, râde el, de altfel nici nu-mi prea place acest cuvânt... Am aflat că eşti o persoană minunată...

La ultimele cuvinte, se răsuceşte spre mine şi în ochi îi răsare o scânteiere caldă. Mă simt din nou atrasă spre el, cu toate că-mi repet că nu trebuie să mă las manipulată în vreun fel. Dar Emanuel are acea aură hipnotică uneori, căreia nu-i pot rezista.

-Vorbesc serios, chiar eşti minunată... şi cred că ai o părere cam proastă despre tine însăţi. Noi doi... semănăm mult...

Încet, îmi atinge faţa, iar eu îmi închid ochii.

-Ceilalţi îşi spun că-s excentric, fiindcă am insistat să fii adusă aici. I-am ameninţat că dacă nu te antrenează, ies din joc, şi nu mai particip la nicio misiune.

-Şi nu ţi-a trecut prin minte, că poate eram mulţumită cu viaţa mea?

-Ba da, dar tu nu ştii ce ştiu eu...

Iar povestea aceea, cu Stăpâna Visului, ce va salva lumea de la distrugere! Cum de un om atât de inteligent ca Emanuel, a ajuns să creadă asemenea bazaconii, nu pricep. O fi vorba de izolare, sau de o mică obsesie ce s-a înfiripat în creierul lui muncit de demoni. Nu ştiu ce-i la mijloc şi nici nu-mi pasă, căci poveştile complicate nu mă inspiră.

-Pentru tine sunt un monstru, şopteşte el, ceva ce n-ar trebui să existe în această lume. Şi la fel simţi şi despre tine însăţi...

-Lasă lecţiile de psihologie, îl întrerup, că nu mă impresionează. Şi ca să-ţi spun adevărul, cred că eşti cel mai mare ţicnit pe care l-am văzut vreodată!

Emanuel se întoarce cu faţa la acvariu, exasperat de vorbele mele.

-Da, aşa este... sunt un ţicnit, îmi spune pe neaşteptate. Trebuie să fii puţin ţicnit ca să faci ceea ce facem noi...

Ce-i cu acest acces de sinceritate? Mă uit spre el neliniştită, regretând că n-am puterea lui.

-Atunci când intri în mintea altor oameni, te încarci cu bagajul lor emoţional... cu sentimentele lor negative... Şi de-aceea, mulţi copii ca mine au înnebunit. Eu mi-am păstrat mintea întreagă, fiindcă am purtat în mine un tărâm...

Sunt la câţiva centimetri de Emanuel, şi dacă aş vrea aş putea să-i pun mâna pe umăr. Sunt tentată s-o fac, dar o sfială neobişnuită mă împiedică.. M-am înşelat... Poate că nu el e monstrul, ci cei ce l-au prefăcut într-un zeu.

-În tărâmul meu secret, e multă lumină... Locuiesc într-un far, la malul mării şi ascult mugetul valurilor... Ştiu că într-o zi o s-o întâlnesc pe Stăpâna Visului şi că EA mă va elibera...

Sunt copleşită de emoţie, şi nici că mă mai gândesc să-mi controlez sentimentele. Emanuel îmi vorbeşte sincer de astă dată, fără niciun ascunziş. N-am de ce să fiu suspicioasă sau să mă tem de el.

-Şi dacă Stăpâna Visului nu există? îl întreb. Dacă nu-s eu aceea?

Din nou enigme... Calc numai pe enigme, ca pe nişte scoici tăioase şi nu ştiu ce să cred... ori să nu cred. Chiar a prins să-mi pară rău pentru gardieni şi să-i văd cu alţi ochi. Ei au impresia că fac un lucru bun, protejând Antilia aşa cum se pricep. Din nou mă compar cu un peştişor, care tot înoată în acvariul lui mic. Nu pot să ies de-acolo şi trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce mi se oferă, adică nişte explicaţii trunchiate. Pe cine să ascult şi de cine să mă feresc? Cine e până la urmă duşmanul?

-Nu suntem personajul negativ al istorioarei, Alesia, vine răspunsul lui Emanuel.

LUPTA

Răspunsul pe care mi l-a dat Emanuel, pare a avea logică. Nu-i găsesc niciun cusur, iar asta mă face şi mai confuză. Eu sunt nemernica, fiindcă gândesc că oamenii trebuie lăsaţi liberi, să aleagă o cale sau alta...? Poate că da... Sau poate că nu există doar un sigur răspuns în această problemă, ci doar o multitudine de drumuri ce duc în acelaşi loc. Îmi reazem capul de perete, în aşteptarea lui Leon ce trebuie să vină. În ultimele două săptămâni am făcut nişte progrese uimitoare, chiar şi pentru mine, şi am început să-mi privesc antrenorul altfel. Gardianul e aspru, dar nu-şi iese niciodată din fire, având o răbdare incredibilă cu mine. Încă mă mai intimidează, însă nu-mi mai inspiră teamă ca înainte. Cred că s-a chinuit mult să mă aducă la un nivel acceptabil... şi asta doar de dragul lui Emanuel, care mă consideră nu ştiu ce personaj fantastic.

-Bună, Alesia...

Tresar, îndepărtându-mă de perete şi luând poziţia de drepţi. Leon mă examinează în tăcere cu o expresie indescifrabilă.

-Ţin să te anunţ că antrenamentul s-a încheiat, îmi spune el pe un ton oficial.

-Asta înseamnă că sunt pregătită pentru misiune? îl întreb.

-Încă nu... Mai întâi va trebui să te testăm...

Alte teste...? Mă simt uşor nemulţumită la gândul că tot n-am scăpat, dorindu-mi o mică vacanţă în care să fac tot ce vreau.

-Dacă treci de acest test, îţi vom acorda o săptămână de pauză.

Ca de obicei, mi-a ghicit dorinţele înainte să le rostesc. Rânjesc spre el şi-i spun că sunt de acord dar cu o condiţie. Leon nu spune nimic, aşteptând să-i spun ce doleanţe am.

-Vreau să mă întorc în Heliopolis.

Gardianul îşi ridică sprâncele gânditor.

-Fie, acceptă el, vei sta timp de o săptămână, la un hotel de cinci stele din Heliopolis. Nu vei avea însă voie să-ţi contactezi familia, sau să te apropii de casă. Dacă încalci regulile, vei fi executată.

Înghit în sec, dând din cap. Cel puţin, îmi voi părăsi celula anostă şi mă voi bucura de confortul unor camere frumos aranjate. E un târg destul de bun, având în vedere situaţia în care mă aflu. Leon mă cheamă la el şi-mi ordonă să-l urmez, iar eu îl ascult fără ezitare. Sunt condusă pe o serie de coridoare întortocheate şi în cele din urmă ajung într-o sală spaţioasă, dar complet goală. Îmi rotesc privirea, neînţelegând de ce am fost adusă aici.

-Am o surpriză pentru tine, îmi spune el.

Pun pariu că surpriza e una neplăcută, îmi spun destul de contrariată. Până acum, gardienii Antiliei, nu mi-au oferit subiecte de bucurie, ci dimpotrivă, numai griji. Uşa din spatele meu se deschide şi mă trezesc faţă în faţă cu Beatrix, ce-mi aruncă un zâmbet foarte prietenos. N-am mai văzut-o de multişor şi aproape că nici n-o mai recunosc, aşa cum e machiată. S-a dat cu un ruj cam aprins ce-i scoate în evidenţă buzele pline şi albeaţa tenului, iar

asta îmi aduce aminte că eu una nu m-am mai uitat într-o oglindă de luni întregi. Mama ar avea un şoc dacă m-ar vedea astfel, nepieptănată şi slabă ca un schelet.

-Ce se-ntâmplă? îi întreb pe gardieni.

-Te vei lupta cu Beatrix, corp la corp şi va trebui s-o învingi, îmi explică Leon.

Sper că-i o glumă, fiindcă n-am nicio şansă să câştig o luptă atât de inegală. Beatrix se antrenează din copilărie, pe când eu abia de-am prins câteva mişcări. Mă uit la ea cu neîncredere, ca un om beat.

-Nu mă privi aşa, că nu muşc! mă ia dânsa în râs. Vei face parte din echipa noastră, deci trebuie să fii la înălţime.

Stăm faţă în faţă şi ne privim, eu cu uimire, ea cu maliţiozitate. Nici nu cutez să mă mişc, de teamă.

-Hai, dă! mă îndeamnă ea.

Îmi ridic pumnii şi încerc s-o lovesc, dar, după cum m-aş aşteptat, sunt imediat culcată la pământ.

-Crezi că ne jucăm aici? îmi spune ea printre dinţi, trăgându-mă de păr.

O dau la o parte de pe mine şi sar imediat în picioare. De data asta, iau lupta în serios şi nu mai am ezitări când năpustesc asupra ei o ploaie de lovituri. Daca nu mă concentrez cum trebuie, o să pot spune adio excursiei în Heliopolis. Dar Beatrix e ca o furtună de neoprit şi mă trezesc trântită la pământ iarăşi şi iarăşi, până când faţa începe să-mi pulseze de durere. Respiraţia mi s-a îngreunat, însă n-am timp de odihnă. Femeia mă proiectează dintr-o mişcare, în peretele de lângă uşă şi fără să-mi dea nicio clipă de răgaz, îmi cară doi pumni ce mă zăpăcesc de tot.

-Dacă nu lupţi cum trebuie, mârâie ea, te omor chiar aici, în clipa asta...

Ochii i s-au îngustat, pierzându-şi complet căldura. Cine e această femeie stranie şi cum poate trece atât de repede de la prietenie, la ură? M-am lăsat înşelată de aparenta ei binevoinţă, sfârşind prin a o considera prietena mea, când ea de fapt nu-şi urmăreşte decât propriile scopuri întunecate. Îmi şterg sângele ce-mi înceţoşează vederea, luând hotărârea de a-i demonstra că sunt mai puternică decât îşi imaginează.

-Ai fi în stare să mă ucizi? întreb. Credeam că suntem prietene!

-Prietene? pufneşte ea. Singurul meu prieten e Leon...

Despre ce vorbeşte? Bărbatul ne supraveghează din dreptul uşii, cu o mină îngheţată. De ce am senzaţia asta, că cei doi se aseamănă pe undeva? Mai ales acum, când Beatrix şi-a dat masca jos şi se-arată cum e ea de fapt.

-Aşa e, noi doi suntem unul..., continuă ea.

-Sunteţi împreună? spun eu uluită.

-Exact... Formăm un cuplu încă din copilărie... iar asta ne-a ajutat să supravieţuim. Eu sunt Prietena, el e Războinicul... iar Emanuel e Profetul...

Am fost păcălită: Beatrix era de fapt iubita antrenorului meu, iar eu credeam că am câştigat-o de partea mea. În realitate însă, nu fusese decât un rol pe care-l jucase. Fiecare din ei, avea propriul rol... Îmi încleştez pumnii furioasă, spunându-mi că de astă dată eu voi fi cea care câştigă. O atac fulgerător,

reuşind s-o fac să se dezechilibreze. Într-o secundă sunt deasupra ei şi o pocnesc cu toată forţa de care dispun, ca s-o năucesc. Corpul femeii se înmoaie şi mă simt victorioasă... prea devreme însă, căci cu o răsucire, se saltă înapoi în picioare. Trebuie să recâştig rapid terenul pierdut, înainte să-şi vină complet în fire. Mă reped spre ea, dar tânăra se retrage şi mă trânteşte iarăşi la podea.

-Nu eşti decât un şoricel amărât, mă înţeapă dânsa. Chiar nu-nţeleg ce-a văzut Emanuel la tine!

Mă doare tot trupul şi-mi vine să vărs. Beatrix spune adevărul; chiar sunt un şoricel într-o capcană, iar gardienii se joacă de-a pisica.

-Noi n-am fost de acord să fii adusă aici... Dar prietenul nostru a tot insistat... şi-a insistat.

O detest pe femeia asta insolentă, care consideră c-are dreptul să-şi bata joc de mine. N-am cerut eu să fiu adusă aici şi făcută prizonieră!

-Iar acum... va trebui să te omor...

Nu mai îmi este frică; nu mai simt decât o mânie groaznică, ce-mi provoacă un tremur în tot corpul. Cu un răcnet, mă lansez asupra ei ca o panteră şi nu mai ştiu de mine. Beatrix se prăbuşeşte sub pumnii mei, iar când Leon intervine, simt cum o parte din mine îl izbeşte, deşi nu m-am clintit din loc. În cele din urmă, mă ia pe sus, în timp ce mă zbat şi strig, străduindu-mă să-l zgârii. Nu mai văd bine, mintea mi s-a înceţoşat şi capul îmi zvâcneşte. Nu-mi mai dau seama unde sunt şi nici ce fac... Nu ştiu decât că vreau să fiu liberă...

LA HOTEL

Maşina a părăsit tunelul şi acum zboară pe şoseaua largă, mărginită de clădiri. După criza urâtă prin care-am trecut, gardienii s-au decis să fie mai îngăduitori cu mine şi să-mi respecte dorinţele. Nu credeam c-or să-şi ţină promisiunea legată de excursia în Heliopolis, dar din fericire m-am înşelat. Încă nu mi-am revenit cu totul şi mă simt oarecum vlăguită, de parcă aş fi bolnavă... De fapt chiar sunt bolnavă, de tristeţe şi dezgust. Gardienii privesc înainte muţi, conversând probabil în gând, în vreme ce eu mă uit pe geam cu indiferenţă, la celelalte maşini ce trec pe lângă noi, întrebându-mă cum de m-am înstrăinat atât de mult de acest loc.

-Ce este? mă întreabă Emanuel. Nu te bucuri că te-ai întors?

-Ba da, dar...

Nu ştiu cum să-i explic ce-i cu mine, pentru că nici eu nu pricep. Mi-am dorit atât de mult să vin aici şi brusc, parcă mă roade nemulţumirea. Pun asta pe seama oboselii psihice şi-mi închid ochii, amorţind în colţul meu. Aţipesc pentru câteva minute, trezindu-mă abia înainte de a ajunge la hotel. Portiera se deschide iar Leon îmi cere să cobor. Fac ce mi se spune şi o iau înaintea gardienilor, urcând treptele în pas alert. Nu mai e nevoie de formalităţi, fiindcă cei de la hotel au fost deja anunţaţi ca venim.

-Ce te grăbeşti aşa? întreabă Beatrix în glumă.

-Abia aştept să ajung la mine în cameră..., îi răspund, păşind în lift.

Leon apasă pe un buton şi uşile liftului se închid. Cabina este destul de îngustă pentru noi patru şi e ca şi cum m-aş afla într-o cutie de sardele. Bănuiesc că trebuie să mă obişnuiesc să-i am pe cei trei peste tot cu mine, ca nişte gărzi de corp.

-Haide, mă cheamă Emanuel, păşind pe coridor.

Îl urmez, simţindu-mă ciudat. Sunt legată de zeii Antiliei prin nişte iţe nevăzute; e ca şi cum aş face parte din familia lor... *ca şi cum le-aş aparţine*.

-Avem camera 44, spune Leon ducându-se direct la ultima uşa de pe stânga.

Remarc faptul că a vorbit la plural şi încep să mă îngrijorez.

-Stai puţin, protestez, vrei să spui că vom sta cu toţii în aceeaşi cameră?

-Ce credeai, c-o să te lăsăm singurică, de capul tău... să faci vreo năzbâtie?

Îl ochesc pe Emanuel, ce pare că zâmbeşte şi-mi vine să explodez.

-Dar nu pot sta în aceeaşi cameră, cu doi bărbaţi! strig eu. Gândiţi-vă puţin!

-Stai liniştită, nu te violează nimeni! îmi aruncă femeia în bătaie de joc.

Mă abţin, dându-mi seama că n-ar fi înţelept să fac o scenă pe coridor. Uşa de la cameră se deschide şi intrăm cu toţii într-o cameră spaţioasă, cu patru paturi separate. Mobilierul de epocă arată ca desprins din paginile unei reviste: pe masa din lemn de trandafir, cineva a aşezat o glastră cu trandafiri galbeni, iar scaunele cu spătare migălos sculptate, ne aşteaptă aliniate la perete. Privesc încântată în jur, ieşind puţin câte puţin din amorţeală.

-Nu e rău, observă Beatrix, aşezându-se pe marginea patului de lângă uşă.

Alerg la dulap şi-l deschid, constatând că e plin de rochii. N-am mai văzut niciodată un material atât de fin şi nişte culori atât de suave. Calculez în

minte, cam la cât s-a ridicat preţul acelor minunăţii, încercată de senzaţia că mi-am pierdut minţile.

-Ei, îţi place? mă întreabă Leon.

-Aş vrea să le probez... dar cred că mai întâi o să fac o baie.

Mi-e şi frică să mă uit în oglindă să văd cum arăt, după acele săptămâni de chin. Intru în baie şi aprind lumina, dar nu sar imediat în cadă. Trebuie să-mi adun tot curajul, ca să mă deplasez la oglindă şi să mă confrunt cu realitatea. Îmi închid ochii iar când îi deschid, fac cunoştinţă o tânără cu obrajii supţi şi ochi albaştri, ca de sticlă. Înainte de a fi răpită, puteam fi considerată frumoasă... Nici în acest moment nu pot spune că-s o urâţenie, dar în mod sigur, nu mai sunt cea din trecut. Muşchii mi-au devenit în schimb mai bine conturaţi, în timp ce mijlocul mi-e suplu, de balerină. Dau drumul la apă şi mă întind în cadă, gândind că antrenamentul a avut şi-o parte bună, fiindcă m-a scăpat de kilogramele în plus. Ani de zile m-am luptat să mă menţin la o greutate acceptabilă, din cauza unei tendinţe blestemate de îngrăşare. Nu ştiu de la cine am moştenit-o, căci mama n-a avut niciodată astfel de probleme, dar m-am chinuit mult. Apa călduţă mă relaxează, îmbiindu-mă la visare. Îmi place mult la acest hotel, chiar dacă la început nu eram prea entuziasmată. Ador mobila şi rochiile scumpe, cumpărate special pentru mine şi-aş vrea să rămân o veşnicie aici... deşi sunt conştientă că nu e ceva posibil. Îmi torn săpun în palmă, adulmecând parfumul suav de trandafiri şi vanilie. E minunat... Singurul lucru care nu-mi convine, e faptul că va trebui să dorm în aceeaşi cameră cu gardienii. Chiar dacă nu mai sunt nişte străini pentru mine, nu-mi sunt nici prieteni. Leon este cu Beatrix, dar Emanuel... cu el e altă poveste. Mă-ntreb dacă are prietenă, sau e vreun soi de pustnic, complet indiferent la farmecele unei femei. Şi dacă n-are iubită... poate fi tentat... Descopăr că ideea nu-mi displace foarte tare şi mă îngrijorez. N-am avut timp să cuget la asta foarte mult, dar acum, că antrenamentul s-a încheiat, nu mai pot fugi de mine însămi. Emanuel mă atrage... Din prima clipă m-a atras şi am visat să-l fac să iubească. Poate că el asta a şi urmărit de fapt; să mă îndrăgostesc de dânsul, ca pe urmă să mă supună mai uşor. Cine ştie care i-au fost planurile... Mă ridic din cadă cu apa şiroindu-mi pe spate, mă şterg cu un prosopel şi-apoi mă pregătesc să ies. Am stat în baie destul şi nu vreau să-i alarmez pe gardieni. Când deschid uşa însă, am surpriza să constat că am fost lăsată singură. Pe moment sunt ispitită să mă strecor afară, dar ceva îmi spune că cei trei sunt undeva prin apropiere şi nu-mi vor da voie să mă îndepărtez. Renunţând la idee, mă duc la dulap, cu gând să-mi probez rochiile. Cel mai mult îmi place una lungă, de un albastru catifelat, cu o broderie neagră. Mi-o trag imediat pe mine, observând că se mulează perfect pe silueta mea, de parcă cineva mi-ar fi luat măsurile şi-ar fi confecţionat-o special ca să-mi vină.

-Arăţi minunat, se aude vocea lui Beatrix, răsunând de undeva din spate.

Mă-ntorc spre ea şi observ c-a venit neînsoţită. De când ne-am bătut, am evitat să mai stau de vorbă cu ea, motivul fiind evident. Vorbele ei admirative, menite să mă îmbuneze, n-au niciun efect asupra mea.

-Ştiu că eşti supărată pe mine, îmi zice, dar n-ai de ce... Mi-am făcut doar meseria. Trebuia să te testăm, să vedem de ce eşti capabilă.

-Şi la ce concluzie aţi ajuns? rostesc eu cu sarcasm.

-Că eşti puternică... dar nu te poţi controla foarte bine. E de înţeles, nu ai fost educată ca noi şi sunt lucruri pe care nu le cunoşti.

-Cum ar fi?

Femeia oftează, apropiindu-se de mine.

-Cum ar fi faptul că emoţiile negative, sunt foarte distructive. Dacă nu le controlezi, misiunea noastră poate fi pusă în pericol.

Din nou povestea aceea cu misiunea. Aproape că uitasem de asta... dar a trebuit să-mi aducă ea aminte, ca să-mi strice seara. Beatrix mă cercetează gânditoare şi faţa i se destinde.

-Să lăsăm asta, spune ea pe un ton mai vesel. Văd că te-ai îmbrăcat deja... ceea ce-i foarte bine, fiindcă în seara asta vom merge la restaurant.

Cuvântul restaurant îmi şterge din memorie restul conversaţiei. Mă bucur ca o puştoaică, începând să derulez în minte lista de meniuri. Mi-era dor de o plimbare prin oraş, dar n-am cutezat să le spun asta gardienilor, fiindcă nu ştiam ce program au. Din câte se pare însă, nici lor nu le displace să iasă din rutină şi să se mai distreze din când în când. Mă-ntreb doar, pe unde or fi ceilalţi doi gardieni şi ce-or face. Beatrix îmi zâmbeşte larg, conducându-mă pe coridor fără să-mi mai dea alte explicaţii, iar eu o las să mă călăuzească.

MĂRTURISIRE

Restaurantul îmi pare un palat princiar, dotat cu mobilier scump şi tacâmuri aurite. Tavanul e acoperit cu picturi ce înfăţişează scene bucolice, iar covorul roşu pe care calc pare a fi făcut din cea mai fină catifea. N-am ştiut că Heliopolis are şi această înfăţişare, pentru că mama nu m-a dus niciodată în restaurante de lux, din simplul motiv că nu aparţinea păturii înalte a societăţii. Aici, un fel de mâncare, costă cât o excursie într-o staţiune de odihnă. Mă uit cu admiraţie la chelnerii ce roiesc în jurul meselor şi la tablourile valoroase de pe pereţi, încremenind în loc.

-Mergem? mă întreabă Beatrix.

Nici nu mi-am dat seama că m-am oprit chiar în faţa uşii, stingherindu-i pe cei ce vor să intre. O iau pe urmele gardienilor şi mă instalez la una din mese, cu un meniu în faţă. Arunc o privire grăbită pe listă, dar cum nu înţeleg denumirile în franceză, comand ce comandă şi ceilalţi.

-Îţi stă foarte bine cu rochia asta, observă Leon.

Comentariul lui mă miră, fiindcă Leon e mereu mohorât şi tăcut. În această seară însă, arată parcă mai relaxat ca de obicei şi cu mai mult chef de vorbă. La polul opus, Emanuel e mai rezervat, stând cu nasul în farfurie şi analizându-şi vârful linguriţei. Ce poate fi? Ştie că m-am gândit la el când...

-Îţi place de Emanuel al nostru? mi se adresează Beatrix în glumă.

Bineînţeles că m-au auzit, că nu degeaba au capacităţi telepatice...

-Hai, recunoaşte! nu se lasă ea. Profetul şi Stăpâna Visului... Formaţi cuplul ideal.

Detectez o urmă de ironie în vocea ei şi-i arunc o privire rapidă. Am auzit-o bine, s-ar părea că e nemulţumită că Emanuel m-a adus printre ei.

-Du-te dracu, Beatrix!

Ieşirea bărbatului mă face să tresar pe scaunul meu. Zâmbetul a îngheţat pe buzele ei frumos conturate cu roşu şi dintr-o dată, nimeni nu mai spune nimic. Îmi mut privirea îngrijorată de la unul la altul, examinându-le feţele.

-Nu e ea Aceea, spune femeia. Are o putere psihică mare, dar nu e ea.

Emanuel azvârle linguriţa pe masă şi dă să se ridice.

-Nu, ascultă-mă! se roagă ea. Las-o să se întoarcă acasă... Oricum n-o va crede nimeni, dacă se va apuca să-şi dea frâu liber la gură...

Beatrix îi cere să mă elibereze? E oare posibil? Speranţa mă scaldă într-o căldură plăcută. Aş da orice să-mi reiau vechea viaţă, de unde a fost întreruptă într-un mod atât de violent. Dar Emanuel se împotriveşte cu obstinaţie, răspunzându-i tinerei că nu e treaba ei.

-Ştiu că mă crezi nebun, îi replică el, şi poate că nu te înşeli... însă vreau ca Alesia să vină cu noi.

-O să fie spulberată, Manu, îi spune ea rugătoare. Ne-am dat toată silinţa să o învăţăm tot ce trebuie să ştie... dar nu e de-ajuns... Ştii prea bine că nu e...

Bărbatul îşi încleştează pumnii furios, nerăspunzându-i.

-Istoria asta cu Stăpâna Visului... e frumoasă... şi sunt tentată să o cred. În acelaşi timp însă, nu mi se pare că fata asta are ceva în comun cu cea pe care o cauţi. Nu se poate controla, se teme de ea însăşi... Aşa arată oare cea care ne-ar putea salva?

Nu-mi prea place cum vorbeşte despre mine, dar nu spun nimic, de teamă că femeia s-ar putea răzgândi. Emanuel dă semne c-ar vrea să plece, dar Beatrix îi pune mâna pe umăr şi-l forţează să stea jos.

-Nu, îi spune, poţi să rămâi... Vom pleca noi...

Leon se ridică şi o urmează pe femeie precum o umbră, copiindu-i mişcările. Îi însoţesc cu privirea până la uşă, neliniştindu-mă. Bărbatul stă mut, purtându-se de parcă nici n-aş fi prin preajmă, iar atitudinea lui mă face să nu mă simt în largul meu. Îmi pare rău că n-am plecat cu Beatrix, deşi presupun că n-ar fi fost prea bucuroasă să mă aibă peste tot, ca o coadă după ea. Chelnerul soseşte cu platourile aburinde şi ne serveşte cu amabilitate, întrebându-ne dacă nu vrem să mai comandăm ceva. Emanuel clatină din cap, apucându-se să taie friptura în cubuleţe mici. Eu înghit mâncarea cu greu, având grijă să nu-l privesc în faţă. Mi-e ciudă că tânăra ne-a distrus seara, care începuse atât de bine şi părea a se îndrepta într-o direcţie minunată.

-N-ai decât să mă urăşti pentru asta, întrerupe el liniştea, dar n-o să te las să te întorci acasă.

De data asta îi înfrunt privirea, decizându-mă să trec la atac.

-Şi dacă Beatrix are dreptate?! Dacă nu-s eu Stăpâna Visului? Mă vei sacrifica dintr-un capriciu?

Citesc răspunsul pe faţa lui, chiar dacă nu-mi spune nimic. Îmi plec fruntea, luând o altă îmbucătură ce-mi încleiază gura.

-Nu mai analiza totul, rezonează vocea lui, parcă ai fi o babă.

Da, poate că asta trebuie să fac. Iau o gură de vin şi mă concentrez doar pe pulpiţa suculentă din faţa mea. Gustul i s-a schimbat, simt savoarea cărnii delicioase şi nările-mi adulmecă un miros apetisant. Dau gata toată porţia în câteva clipe şi pe urmă îmi comand o prăjitură.

-Cred c-ar trebui s-o laşi mai moale cu mâncarea, îmi atrage el atenţia.

Nici n-am observat când am golit farfuria. Ca să-i fac în ciudă însă, mai comand o porţie, şi încă o porţie, până când stomacul mi se întoarce pe dos. Emanuel mă saltă în sus, şoptindu-mi că trebuie să plecăm, îngrijorat pesemne să nu-l fac de râs. Merg clătinându-mă până la uşă, având impresia că-s într-o barcă purtată de curent. E prea multă zarvă, păcat că nu s-au inventat maşinile silenţioase... sau fără claxon. Oamenii se holbează la mine pe stradă, dar sunt prea ameţită să le mai bag în seamă reacţiile. Nu vreau decât s-ajung mai repede în camera de hotel şi să mă bag la căldurică.

-Vino, îmi spune Emanuel.

Merge mult prea repede şi abia de reuşesc să ţin pasul cu dânsul. Felinarele joacă prin faţa mea, împletindu-se cu luminile panourilor publicitare. Mă împiedic de o treaptă, dar sunt prinsă la timp, chiar înainte de a ateriza într-un canal.

-Ţi-am spus să nu mai mănânci, îmi zice ajutându-mă să intru în lift.

Mă agăţ de gâtul lui fără niciun fel de jenă şi stau aşa până când uşile se deschid. Îmi place în braţele lui, nu-mi vine să-i mai dau drumul. Deşi mi-e

rău, creierul îmi funcţionează la capacitate maximă, ideile aprinzându-se şi stingându-se cu repeziciune. Ce-ar face dacă l-aş săruta aici? Dacă i-aş juca această festă neruşinată, doar ca să-i clatin stăpânirea de sine? Bărbatul se uită lung la mine, căci ştie ce-mi trece prin minte, iar eu îi zâmbesc provocator. Am şi eu puterea mea secretă, de care aş putea să mă folosesc.

-Nu mai judeci cum trebuie, murmură el.

-N-am judecat niciodată mai clar...

Îl apuc de guler şi îmi lipesc buzele de buzele lui, nelăsându-i timp să se dezmeticească. Nu-s respinsă aşa cum m-am temut, ci spre mirarea mea, braţele lui mă înconjoară, apropiindu-mă de el. Şi e ca şi cum m-aş uni cu o lumină mare, în care eu-l meu se topeşte. Îi simt căldura corpului, bătăile inimii şi-mi doresc să fiu a lui, chiar în această clipă. Nu-mi mai pasă că e gardian al Antiliei, că e diferit de mine şi că-mi poate face rău, căci am atins raiurile nemuritorilor.

Mă trezesc în pat cu o durere cumplită de burtă, şi simt nevoia să mă duc la baie să mă dau cu apă pe faţă. Când îmi deschid ochii însă, văd silueta lui Emanuel în dreptul ferestrei şi-mi piere tot curajul.

-Bună, face el răsucindu-se spre mine. Te-ai trezit cam devreme... E abia ora patru.

-Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, încerc eu să dreg lucrurile.

-Mie nu...

Zâmbetul lui mă deşteaptă complet, transmiţându-mi un semnal de avertizare. În loc să fie supărat pe mine, îmi surâde... şi încă aşa de senin?

-Şi eu vreau să fim împreună...

Chiar nu mă aşteptam la o astfel de mărturisire. Mă frec la tâmple, adunându-mi gândurile învălmăşite, din care nu pot desprinde nicio idee care să mă sprijine. Încă nu m-am lămurit ce simt exact pentru Emanuel, aşa că mi-e foarte dificil să-i dau un răspuns cum se cuvine.

-Te iubesc de dinainte de a te cunoaşte..., urmează el. De când te-am văzut în vis...

Îl privesc apropiindu-se cu un nod în stomac. Îl doresc atât de tare şi totuşi... de ce am senzaţia că ceva e în neregulă?

-Ascultă, încep eu, dacă mă iubeşti... atunci lasă-mă să plec acasă... Beatrix spune că nu sunt eu Stăpâna Visului... ce-o mai fi însemnând şi asta.

Ochii verzi ai lui Emanuel se întunecă, ca umbriţi de tristeţe.

-Ea nu poate să vadă...

-Nu, gândeşte logic! Ce dovadă ai?! Nu-s exact o luptătoare straşnică, nu-mi pot controla puterile... Practic nu-s bună de nimic...

Emanuel se aşază lângă mine şi mă ia în braţe. Şi-a epuizat armele verbale şi încearcă să mă convingă, se pare, folosindu-se de atracţia pe care o simt faţă de el. Nu-mi place acest tertip, aşa că mă îndepărtez.

-Cum vrei, spune el rece.

Se ridică ţeapăn şi se duce la el în pat, dându-mi de înţeles că nu mai are ce

discuta cu mine. E mai bine aşa, că s-a supărat, pentru că n-am idee cât aş fi reuşit să-i rezist. Ţâşnesc în baie şi dau drumul la apă, să-mi răcoresc gândurile. Machiajul s-a şters cu desăvârşire şi mă văd aşa cum sunt în realitate: o fată ca oricare alta, slăbuţă şi puţin cam palidă în obraji. Uneori am îndoieli că nu-s nebună şi că amintirile mele legate de antrenamente sunt reale. Dovada vie se află însă în camera de alături, culcată în pat. Sper că între timp a adormit şi că mă voi putea bucura de câteva ore binecuvântate de singurătate. Ies în vârful picioarelor, să nu-l trezesc, înfăşurată într-un halat de baie. Emanuel are ochii închişi dar nu-mi dau seama dacă doarme sau doar meditează. Nu contează, e mai bine să nu-i dau atenţie. Unde era oja aceea stacojie, pe care mi-a adus-o Beatrix? O caut prin cameră, găsind-o în final, aruncată într-un sertar. De când am văzut cum e să stai într-o puşcărie, am devenit mai cochetă, începând să apreciez mai mult micile plăceri ridicole ale femeilor, pe care înainte le dispreţuiam. Îmi vopsesc unghiile cu grijă, după care mă bag înapoi în pat şi aştept să mă ia somnul, deşi... slabe şanse să mai pot aţipi. Atingerea gardianului şi-a lăsat amprenta pe pielea mea... Dacă aş avea o aventură cu el? O simplă aventură, fără complicaţii? Nu-l cunosc foarte bine şi nu-mi inspiră deloc încredere, însă femeia din mine şi-a deschis ochii şi vrea să cunoască plăcerea. Nu se ştie pe unde-mi voi lăsa oasele şi ce se va întâmpla cu mine mâine... Asta s-ar putea să fie şansa mea.

-Gardienilor cu rezultate bune, li se dă voie să aiba relaţii cu femei, mă trezeşte glasul lui. Nu putem s-avem însă copii... fiindcă suntem toţi sterili... Eu am refuzat această favoare... pentru că n-am vrut să am relaţii cu femei alese de alţii.

Confesiunea mi se pare ciudată, cam nelalocul ei. Nu pricep de ce-mi spune mie toate aceste lucruri.

-Eu te-am ales pe tine...

Cuvintele lui vibrează în jurul meu. Stăpâna Visului... M-a ales pe mine... şi deodată, totul se clarifică: Emanuel şi-a construit acest tărâm magic, pentru a rezista psihic. S-a refugiat într-o iubire imaginară, legându-se de chipul meu pe care l-a zărit în preumblările lui prin lume. Dacă-i aşa... atunci eu am puterea de a-i da viaţă... sau de a-l distruge. Ar trebui să fiu flatată că-mi poartă o astfel de iubire, însă în loc de asta mă simt nedumerită, căci nu pricep ce am eu atât de special, faţă de alte femei. Simt că oricât m-aş gândi, ceva îmi scapă... Parcă aş privi prin gaura cheii, la ceea ce se află ascuns în camera vecină; nu reuşesc niciodată să văd tot ce-i acolo, ci doar câteva frânturi. Este frustrant şi-n acelaşi timp foarte obositor, fiindcă trebuie să-mi tot storc mintea după înţelesuri. Iar Emanuel nu e nici el prea cooperant, refuzând să-mi explice de ce simte ceea ce simte sau care-i sensul acelei ghicitori încurcate.

CEALALTĂ VARIANTĂ

Îmi scormonesc îngheţata cu linguriţa, făcându-mă că nu observ privirile curioase ale lui Beatrix, ce s-a aşezat de cealaltă parte a mesei. Emanuel mănâncă în linişte, răspunzând doar monosilabic la întrebările lui Leon. Suntem amândoi supăraţi, cu toate că nu ne-am certat şi nici nu ne-am adresat vreo jignire.

-Îmi spuneţi ce naiba e cu voi? întreabă Beatrix.

-Nimic, spune el încruntat.

-Ce este? Alesia nu s-a lăsat convinsă? glumeşte ea.

Glumiţa nu îl amuză însă pe gardian. Cu o mişcare bruscă, se ridică de la masă, pretextând că are ceva de făcut şi nu poate să mai stea cu noi.

-Emanuel n-are experienţă cu femeile, comentează Leon în urma lui.

Îmi ascund stânjeneală, după un pahar cu suc, pe care-l duc la gură, prefăcându-mă că beau din el. De partea cui or fi ei doi? Beatrix i-a cerut lui Emanuel să mă elibereze, dar în acelaşi timp, ne-a lăsat singuri noaptea trecută. Şi acum discută între ei cu glas tare, special ca să-i aud şi eu...

-Am sperat c-o să vadă că totul e o iluzie, mă lămureşte dânsa. Era mai bine dacă accepta să fie cu o femeie oarecare... Îşi rezolva problema şi nu se mai îndepărta de realitate... Dar el a visat mereu la o relaţie ca a noastră.

Conversaţia începe să mă intereseze tot mai mult şi nu mă pot opri să nu intervin cu o întrebare ce mă tot bântuie.

-N-a găsit pe nimeni ca el, care să-i fie pe plac?

-Nu, din păcate, îmi răspunde tot Beatrix. Eu şi Leon suntem o excepţie... Ceilalţi gardieni însă, au relaţii cu femei normale... Mă rog, mai puţin Emanuel, care-i un visător.

Nu înţeleg ce femeie normală s-ar învoi să fie amanta unei creaturi atât de bizare. Să ştii că-n fiecare secundă, gândurile-ţi sunt monitorizate şi că partenerul tău ştie totul despre tine... E ceva ce te poate face s-o iei razna.

-Ştiu că ţi se pare ciudat, comentează tânăra în răspuns. Tinerele de care ţi-am spus însă, mă tem că n-au prea multe de zis... Sunt fete simple, aduse din suburbii. Multe-s bucuroase să aibă o lingură de mâncare şi-un acoperiş...

-Adică sunt de acord să fie folosite pentru sex? mă minunez eu. La fel ca nişte prostituate?

-Mda, cam aşa ceva... Gardienii trebuie să se mulţumească doar cu atât... N-au voie să se implice sentimental şi de aceea nu sunt lăsaţi în compania unei singure femei mai mult decât e cazul.

Şi cu toate astea... ea şi Leon sunt ca un cuplu căsătorit. Mă mir cum de ei doi au avut permisiunea de a încălca regulile şi de a rămâne împreună. Beatrix îmi zâmbeşte, ştiind exact ce-mi spun.

-Legătura pe care o avem, ne dă putere... şi de-asta nu a încercat nimeni să ne despartă. Relaţia dintre noi e mai puternică decât o relaţie dintre doi oameni obişnuiţi, fiindcă avem capacităţi telepatice. Minţile noastre sunt conectate în

permanenţă, funcţionând într-o simbioză perfectă.

Încet-încet se face lumină în interiorul meu şi încep să pricep ce-i cu Emanuel. Bărbatul şi-a dorit o Eva a lui, cu care să aibă o relaţie de simbioză, asemeni lui Leon. Iar fetele sărmane din suburbii, n-aveau cum să-i ofere asta... El nu voia doar sex, el voia o relaţie la un cu totul alt nivel, un fel de unire mistică din altă lume. Mă întristez realizând cât de greu trebuie să-i fi fost, să trăiască astfel, ca un călugăr. Eu aş putea să-i aduc alinare oricând, primindu-l în braţele mele... dar nu, ar fi o greşeală. N-aş suporta să fiu spionată tot timpul, să-mi fie teamă să şi gândesc, să-mi fie furată întreaga libertate într-un asemenea grad. Termin de mâncat şi mă ridic să plec. Gardienii mă urmează, omiţând să mă întrebe unde mă duc sau ce intenţionez să fac, deoarece vorbele nu mai sunt necesare.

-Vă rog să-l faceţi să înţeleagă, le spun când mă văd în stradă.

-Am încercat... dar nu vrea să asculte, răspunde Beatrix.

O apuc spre un magazin oarecare, neatentă pe unde merg şi ce fac. Îmi mişc doar picioarele, ca un robot, atrăgând atenţia trecătorilor nedumeriţi.

Intru în magazin şi mă uit la antichităţile îngrămădite peste tot. Privirea mi-e capturată imediat de un telescop destul de scump, sprijinit de un perete. Imediat, vânzătorul apare din pământ, spunându-şi poezioara plictisitoare, învăţată pe de rost, ca un roboţel.

-Nu vrem să cumpărăm nimic, îl expediază Leon.

Omuleţul dispare în spatele tejghelei cu un mormăit supărat, însă nu-i dă nimeni importanţă. Îmi îndrept atenţia către un glob pământesc uriaş, de dinainte de război. Lumea era atât de divizată, atât de departe de ceea ce este în prezent... Parcă m-aş uita la o unealtă din Evul Mediu, cioplită de un copil, iar inima mi se împovărează de suferinţă.

-Aşa e, spune tânăra, ăsta era finalul inevitabil... Dar n-ai de ce să te întristezi, priveşte lucrurile în felul ăsta: am oprit războiul. Criminalitatea tinde spre zero, nu mai există revolte, ne putem concentra în sfârşit toate resursele de care dispunem în folosul omenirii.

Şi domnul M mi-a zis asta, dar ea mă impresionează mai tare, pentru că-mi vorbeşte cu sinceritate. Mă simt ca şi cum m-aş îndrepta cu paşi repezi spre un drum necunoscut.

-Ce altă variantă mai aveam? Distrugerea? Moartea?

-Nu ştiu, murmur eu.

-Nu încercăm să te spălăm pe creier. Gândeşte logic... Omenirea a ajuns să deţină o cunoaştere pentru care nu era pregătită. Dacă era lăsată liberă, s-ar fi autodistrus. Noi am fost creaţi, ca să stăm în calea acestui deznodământ îngrozitor. Puterile noastre te înspăimântă şi de aceea ne vezi ca pe nişte monştri... dar în realitate noi ne facem doar datoria.

Beatrix e o femeie perfect lucidă şi raţională, nu crede în ceva doar de dragul de a crede, ci are propriile explicaţii care o călăuzesc. Îmi închid ochii, simţind că-s aproape de a ceda şi de a mă alătura gardienilor.

-Şi dacă unul dintre voi gândeşte altfel? pun eu punctul pe i. Nu sunteţi roboţi, ci fiinţe umane, iar oamenii sunt uneori imprevizibili.

-Şi noi suntem la rândul nostru monitorizaţi, mă lămureşte ea. N-ai cum să dai

unei fiinţe cu astfel de puteri, libertate deplină... Dacă vreunul dintre noi devine ostil, e imediat omorât.

Cumva bănuiam acest lucru şi de-aceea am rezistat impulsului de a-i asculta orbeşte. Beatrix nu poate, nu trebuie să gândească altfel, căci asta ar ucide-o. Deci, evident, e constrânsă să gândească doar într-un mod care să-i mulţumească pe şefii cei mari. Mi-e prietenă, sau duşman? Sau asta depinde doar de hotărârile celor de sus? Sunt complet dezgustată de acel sistem oribil, de acea maşinărie monstruoasă ce ne conduce din umbră. Antilia are aparent un preşedinte şi un guvern, la fel ca toate celelalte state ale lumii... Sunt însă convinsă că în realitate acel guvern e o simplă marionetă, şi-n realitate, altcineva e la pupitrul de comandă.

-Dacă aş fi avut intenţia de a te manipula, îmi atrage ea atenţia, nu ţi-aş fi spus aceste lucruri. Ştiu prea bine cum îţi sună toate astea... Dar chiar ar fi înţelept să fim lăsaţi să facem ce vrem? Te-ai mai simţi în siguranţă cu noi?

Nu m-aş simţi în siguranţă, asta-i ceva clar, dar tot nu pot să fiu împăcată cu această poveste. Libertatea a devenit doar un vis frumos, al unor nebuni, într-o lume guvernată de cineva care-şi spune că scopul scuză mijloacele. Beatrix îmi zâmbeşte, aşezându-şi mâna pe umărul meu cu un gest prietenesc.

-Şi Emanuel e diferit... Explicaţiile raţionale nu-l mulţumesc, îşi pune de multe ori întrebări absurde, pentru a găsi un altfel de răspuns. Mintea lui iese complet din tipare, iar asta era să-l ucidă. S-au gândit însă că s-ar putea să aibă nevoie de el la un moment dat.

De aceea a fost deci poreclit Profetul. Iar eu sunt Stăpâna Visului... Tot circul e prezent la datorie. Mă îndrept către nişte bile de cristal şi le iau în palme, ca şi cum le-aş cântări.

-Noi am fost aleşi pentru această misiune extrem de dificilă, fiindcă formăm o echipă foarte bună. Tu în mod normal, n-ai avea ce să cauţi printre noi... Dar Emanuel pe de altă parte, te consideră elementul cheie.

-Iar toţi s-au grăbit să-i facă pe plac...

-Da, pentru că altfel ar fi refuzat să coopereze.

Pun bilele de unde le-am luat şi o iau spre ieşire. M-am săturat de acest Emanuel, din cauza căruia am fost făcută prizonieră. Mă atrage, mă enervează, mă sperie: o grămadă de sentimente contradictorii ce-mi creează în minte confuzie.

UN SIMPLU OM

Maşina neagră trece pluteşte pe lângă locurile în care am copilărit. Mă uit cu tristeţe la părculeţul în care mă ducea mama şi la magazinele de haine prin care mă plimbam împreună cu verişoara mea. Cum de-am ajuns să fiu implicată în istorii atât de ciudate? Nu înţeleg modul în care Emanuel mă iubeşte, cum nu înţeleg nici care e rolul meu. Dintotdeauna mi-am dorit să mă angajez ca oceanolog... şi abia pe urmă să mă căsătoresc la fel ca toată lumea, cu un bărbat obişnuit. Soţul ideal, în viziunea mea trebuia să fie inteligent, amuzant, familist... adică, total diferit de tatăl meu. Şi când colo, m-am ales cu un mutant cu nu ştiu ce puteri psihice. Beatrix stă lângă mine, cu capul rezemat de geam. Sunt curioasă dacă aude chiar tot ce gândesc, sau mai e câte ceva ce-i scapă. Trebuie să fie foarte agasant să trăieşti astfel, cu gândurile tuturor zumzăindu-ţi prin cap.

-Nu merge aşa, spune Leon de pe locul din faţă. Nu auzim decât gândurile persoanelor asupra cărora ne concentrăm.

Mereu uit că nu-s singură şi că cineva s-ar putea să-mi asculte monologul interior.

-Şi ce-aţi găsit aşa interesant la mine, că ascultaţi tot ce-mi spun?

-Tu eşti Stăpâna Visului...

Cum să nu, eu sunt Stăpâna Visului, spre ghinionul meu. Cum de-am uitat? Îmi muşc buzele, uitându-mă pe fereastră la clădirile ce aruncă o sclipire argintie.

-Ştiu că e supărător pentru tine, să fii urmărită pas cu pas, continuă el. Dar n-avem încotro...

-Aş vrea să pot să vă blochez şi eu...

-Ca să faci asta, ar trebui să ai capacităţile noastre.

Maşina se opreşte la un semafor, dându-mi timp să observ trecătorii. Toţi merg fără să se grăbească, în acelaşi ritm, arătând precum nişte soldăţei îmbrăcaţi în uniformă. Şi mama e printre aceşti oameni lipsiţi de spirit, doar o mască.

-Mai vrei să mergi undeva, sau ne întoarcem la hotel? mă întreabă Beatrix.

-Nu, hai să ne întoarcem.

Leon apasă pe un buton şi se lasă pe spate. Au trecut deja cinci zile, timp în care am cutreierat toate magazinele din oraş şi mi-am cumpărat o grămadă de nimicuri. Gardienii nu se zgârcesc deloc, fiind dispuşi să-mi facă toate poftele: ieri de exemplu am cinat la cel mai scump restaurant al Heliopolisului şi apoi am insistat să fiu dusă la teatru. Emanuel a venit cu noi, dar piesa l-a plictisit atât de tare, că a aţipit în scaun. În ultimele zile n-am schimbat mai mult de două vorbe cu el, iar toată această tăcere a-nceput să mă enerveze. De ce e supărat pe mine, până la urmă? Nu l-am jignit, nu i-am spus nimic neplăcut, doar l-am respins... fapt care n-ar fi trebuit să-l surprindă. Portiera se deschide şi Beatrix mă roagă să cobor mai repede. Are dreptate, sunt atât de adâncită în cugetări, că nu mai văd nimic în jurul meu. Mă dau jos, calculând cât timp mi-a mai rămas în libertate şi încercând să încropesc un program pentru zilele următoare. Mi-a mai rămas de vizitat un muzeu, pe care cred că-l voi parcurge în câteva ore, deci n-am motive să mă grăbesc.

-Vino, mă strigă Leon.

Emanuel şi-a petrecut toată ziua în cameră, scuzându-se că-i obosit şi vrea să

se odihnească. Ceva-mi spune însă ca ăsta a fost doar un pretext inventat, ca să fie scutit de prezenţa mea. Nu mă simt deranjată, ci bucuroasă că n-a mai trebuit să-l suport. De cum mă văd în cameră, îmi arunc geanta pe scaun şi mă duc în baie să fac un duş. Am umblat toată ziua, iar hainele au căpătat un iz neplăcut, de praf şi transpiraţie. Oglinda îmi arată un chip ceva mai rotund ca în prima zi şi-ncep să mă îngrijorez că m-am cam îngrăşat. Dar nu, e doar o impresie... Mă bag grăbită sub jetul de apă, ce mă spală de toată mizeria oraşului, şi apoi îmi trag pe mine un halat. Când ies, îi găsesc pe gardieni, uitându-se la televizor, la ştiri.

-Chiar atât de rău vă plictiseaţi? comentez.

Beatrix mă priveşte cu coada ochiului, dar nu răspunde. Leon însă, închide maşinăria şi se duce direct în baie.

-O să cinez cu Leon în seara asta, îmi spune tânăra ca şi cum şi-ar cere scuze. Nu te supăra, dar vrem să fim puţin singuri.

Asta înseamnă că voi rămâne iar cu Emanuel. Nu-mi place deloc, dar mă chinui să nu le arăt ce simt. Beatrix îmi adresează un surâs mieros, în timp ce-şi încheie rochia neagră la spate. Mă şochează puţin faptul că se îmbracă şi se dezbracă, de faţă cu noi toţi, de parcă n-ar fi nimeni în încăpere. Pentru ea nu există cuvântul intimitate, nici la propriu, nici la figurat.

-Haide, Leon! îl strigă ea pe bărbat.

Gardianul iese grăbit, aranjându-şi hainele. Mă uit la amândoi, mirându-mă cât de bine se potrivesc: ea scundă şi elegantă, el înalt şi sobru. Beatrix îşi pune pantofii cu toc ce o mai înalţă cu câţiva centimetri, luând-o pe urmele partenerului ei. Ce-o să fac toată seara? N-am voie să mă duc nicăieri neînsoţită, aşa că cel mai probabil, Emanuel îmi va ţine de urât. Mă duc la fereastră şi dau draperia la o parte, ca să privesc afară, la maşinile ce trec prin faţa hotelului. Gardianul nu spune nimic iar asta mă face să cred că a adormit.

-Mai are nevoie un zeu să creadă în ceva? întreb eu, cu spatele la dânsul.

Nu sunt prea sigură că mă aude, dar nu contează. E bine să vorbeşti cu tine însuţi din când în când, ca să-ţi pui ordine în idei.

-Nu mă consider zeu, îmi răspunde după două secunde. Nu-s decât un om...

-Un om care citeşte gândurile celorlalţi şi creează obiecte cu puterea minţii...

Bărbatul râde încet.

-Crede-mă, e mult mai uşor să faci ceva cu mâinile proprii, decât cu puterea minţii... E nevoie de o concentrare enormă iar rezultatul lasă de dorit.

-Vrei să spui că nu puteţi crea orice?

-Exact, nu putem face decât obiecte simple, cum ar fi linguri, mingi şi altele de genul ăsta. E distractiv, dar n-are nicio utilitate practică.

M-am mai liniştit, aflând asta, fiindcă acum ştiu că puterile lor nu sunt nelimitate. Mă întorc şi-l văd pe Emanuel privindu-mă visător din patul lui.

-Vrei să-ţi arăt? mă întreabă brusc.

Curiozitatea îmi dă ghes să-i răspund afirmativ. Îmi menţin totuşi calmul şi dau din umeri, lăsând totul la latitudinea lui. Bărbatul se ridică în şezut cu ochii închişi, şi o vreme în cameră domneşte o linişte totală. După câteva

minute încep să mă joc plictisită cu draperia, întrebându-mă cât o să mai dureze. Sper să nu stea aşa toată noaptea, fiindcă vreau să mă culc devreme, ca mâine să fiu odihnită.

-Uite, spune el deschizându-şi ochii.

În palmele lui străluceşte ceva argintiu. Mă apropii şi-atunci realizez că de fapt, bărbatul ţine în mână un cercel în formă de cruce.

-Ia-l, e pentru tine, îmi spune întinzându-mi-l.

N-am mai purtat cercei de un car de ani, pentru că n-am fost niciodată o fire cochetă. De astă dată însă n-am cum să refuz darul şi-aşa că iau podoaba, prinzându-mi-o la ureche. Emanuel cade pe perne mulţumit, dând semne de oboseală. Nu se plânge, însă obrajii i-au pălit iar pleoapele îi par îngreunate de somn.

-Îmi consumă multă energie, îmi explică. O să mă culc puţin, să mă refac...

Ochii i se închid singuri, oricât s-ar lupta să-i ţină deschişi şi în cele din urmă adoarme. Aşa cum stă prăvălit, pare cu totul în puterea mea. Poate că ăsta-i momentul... E mult prea epuizat ca să mă urmărească în caz c-aş fugi, iar Leon şi Beatrix cine ştie pe unde sunt. Mă reped la uşă, dar mă opresc cu mâna pe clanţă. Şi unde m-aş putea ascunde? Unde să mă ascund de nişte creaturi supranaturale care pot găsi pe oricine, chiar şi-n gaură de şarpe? E o prostie, n-am unde să mă duc. Renunţ la planul meu şi mă bag în pat, resemnată. Voi pune la cale mâine un plan de evadare, acum sunt mult prea obosită să-mi ardă de aşa ceva. Rotiţele minţii cu toate astea, continuă să mi se învârtă în creier, la nesfârşit. Este Emanuel doar un om, aşa cum susţine? Simte oare la fel ca noi, sau ceva e diferit? Dacă iau în calcul lucrurile pe care le face, e departe de a fi ceea ce spune că este.

A sosit şi ultima zi a concediului meu şi trebuie să-mi iau rămas bun de la Heliopolis pentru totdeauna. Iubesc acest oraş, în ciuda faptului că de multe ori m-am simţit prizonieră între zidurile lui. Dar aici am copilărit, aici mi-am făcut prieteni, şi nu pot să-mi şterg cu buretele tot trecutul. Mă urc în maşină, alături de Beatrix şi de Emanuel ce mi s-au aşezat de o parte şi de alta. Săptămâna asta, am bătut străzile în lung şi-n lat, întorcându-mă la hotel ruptă de oboseală. Am renunţat complet la gândurile de evadare, pentru că mi-am dat seama cât de inutil ar fi să încerc să fug de zeii Antiliei; încă mai am cercelul la ureche, ca un semn ce mă atenţionează să nu fac vreun gest necugetat. Maşina porneşte şi fără voia mea, mă uit în spate. Am o stare neplăcută de angoasă, la care se adaugă un sentiment împovărător de tristeţe. M-am trezit deodată la realitate şi conştientizez cu durere că nu-mi voi mai revedea părinţii. Mă apropii cu paşi repezi de momentul în care voi părăsi lumea ce-mi este familiară şi mă voi avânta în acea misiune de care mi s-a vorbit. Gardienii vor fi din acest moment familia mea, însă orice-aş face, nu-i pot privi ca pe nişte rude. Nu-mi sunt nici măcar prieteni, căci dacă mi-ar fi fost, nu m-ar fi obligat să vin cu ei. Nu-s decât nişte străini bizari, pe care nu-i agreez foarte tare şi nici nu le pot face confesiuni. Beatrix, cu care mă împrietenisem, s-a dovedit a fi partenera lui Leon, iar Emanuel e obsedat de poveşti cu zâne.

-Ştiu că ţi-e greu, îmi spune tânăra, dar suntem lângă tine.

Aş fi preferat să fie lângă mine prietenii mei de la şcoală. Sunt curioasă ce-i cu dânşii şi în ce direcţie au luat-o. Cred că unii dintre ei s-au angajat... poate că au ajuns în locul meu în Pleione şi lucrează acolo, în timp ce eu mă joc de-a războiul. Mă cam ia somnul, fiindcă m-am trezit devreme, şi-mi pierd

coerenţa în gândire. Îmi închid ochii şi aţipesc pentru câteva minute bune, în legănarea lină a maşinii, ce străbate pustiuri întinse şi câmpuri acoperite de ciulini. Din păcate, clipele de pace îmi sunt întrerupte de oprirea bruscă a vehiculului şi de vocea gravă a lui Leon.

-Am ajuns, îl aud neclar.

Mă trezesc şi după ce mă întind să mă dezmorţesc, ies din maşină. Ce va urma acum, că antrenamentul s-a terminat? O iau pe coridoarele interminabile ale bazei, flancată de gardieni. M-am întors în vechiul meu coşmar, de care nu mă pot elibera, oricât aş încerca... şi trebuie să merg înainte, pe acelaşi drum. Asta dacă vreau să mai trăiesc.

-Aici, spune Beatrix deschizând uşa celulei ce-mi va servi drept dormitor.

Intru absentă şi iau loc pe marginea patului. Vreau să-i văd pe cei trei plecaţi mai repede, ca să-mi continui somnul, ce mi-a fost întrerupt. Toţi se uită însă la mine ciudat, de parcă n-ar şti ce să facă şi mă cuprinde teama. Beatrix se apropie şi mă ridic în picioare.

-Îmi pare rău, spune ea rar iar atunci mă împunge o teamă groaznică.

Aş încerca să fug, dar sunt înconjurată şi n-am nicio şansă să ies din celulă. N-or să mă lase s-ajung nici măcar la uşă, totul e zadarnic. Leon mă prinde de-o mână, imoblizându-mă, şi-n clipa următoare îmi pierd cunoştinţa.

NEPUTINŢĂ

Mă trezesc într-o cameră cu pereţi albi şi nu ştiu de ce am senzaţia că mă aflu într-un spital. Capul îmi vâjâie iar gândurile refuză să se închege în fraze care să aibă un sens. Mă simt istovită şi abătută, de parcă cineva m-ar fi lovit.

-Hei, e cineva aici? gem eu.

Aş vrea să mă dau jos din pat, însă capul mi-e mult prea greu. Tot corpul mi-e amorţit, iar mâinile îmi atârnă ca doi bolovani şi mi-e imposibil să le mişc. De fapt, abia de reuşesc să şi clipesc, atât sunt de istovită.

-Hei! chem eu, cu glas întretăiat.

Cu un efort eroic, trag de firele ce mă conectează la aparate şi imediat, se aude un piuit asurzitor. Foarte bine, poate că asta o să le dea de ştire că m-am trezit. Speranţele nu-mi sunt total lipsite de temei, căci uşa se deschide şi-n cameră pătrund două persoane în halate albe.

-Ce mi-aţi făcut? şoptesc. De ce sunt aici?

Ochii mi se închid de la sine şi simt că adorm din nou, cu toate că mă lupt din răsputeri să rămân trează.

Mă deşteaptă o adiere aproape imperceptibilă, ce-mi atinge faţa. Când mă deştept complet, observ că lângă mine s-a aşezat un bărbat. Nu pot să-i văd faţa, fiindcă plutesc între vis şi realitate, dar îi aud vocea calmă, ca răsunând dintr-o altă cameră.

-Nu-ţi fie teamă, îmi zice, eşti bine...

Buzele îmi sunt lipite şi nu lasă niciun sunet să le scape.

-Ce mi s-a întâmplat? întreb în gând. Unde sunt?

-Eşti una dintre noi acum, răspunde necunoscutul.

Nu recunosc vocea bărbatului de lângă mine şi-aş da orice să-i văd chipul.

-Sunt Emanuel... Glasul îmi sună altfel, fiindcă aşa l-a creat mintea ta.

Ceva e în neregulă cu mine. De ce sunt paralizată şi ce-i cu vocea lui Emanuel, că se tot schimbă? Îmi vine să urlu de groază, încep să mă agit şi într-un sfârşit mă smulg din acea stare oribilă, ridicându-mă în fund. Gardianul e tot acolo, alături de mine, iar acum îl pot zări. Se uită la mine cu un zâmbet, ca un părinte grijuliu ce se străduieşte să-şi liniştească odrasla.

-Ce naiba e cu mine? zic eu, fericită să-mi aud vocea răguşită.

-Ţi-am adus nişte mâncare, îmi spune luând un castron de pe masă.

-Nu vreau să mănânc, spune-mi ce mi-aţi făcut!

Bărbatul pune castronul la loc, cu un şuierat.

-Ţi-am activat anumite zone din creier, ca să poţi comunica mai bine cu noi...

Mai bine... asta însemnând ce anume...? Un curent rece îmi scaldă spatele, umplându-mă de spaime. În ce m-au prefăcut? Emanuel îmi vorbeşte, dar, deşi îi aud vocea, buzele nu i se mişcă.

-Acum poţi să ne auzi şi tu pe noi, îmi zice.

Nici măcar nu m-au întrebat, dacă-mi doresc asta... Pur şi simplu, s-au apucat să-mi meşterească prin creier, fără niciun fel de scrupule.

-Fă-mă cum eram! îi strig. Nu vreau asta! Nu vreau să fiu nu ştiu ce mutant!

-Ca să putem lucra împreună, trebuie să comunicăm telepatic... Dacă n-ai avea această capacitate, ne-ai îngreuna foarte mult.

Îmi acopăr faţa cu palmele şi oftez, copleşită de durere şi furie. Nu mai sunt propria mea stăpână, am devenit animăluţul lor, căruia pot să-i facă orice. Emanuel mă înconjoară cu braţele, dar îl împing plină de ranchiună.

-Nu, pleacă de-aici! îi strig. Lasă-mă singură!

-Dacă ai nevoie de ceva...

-N-am nevoie de nimic, dispari!

Bărbatul se ridică mâhnit şi iese din cameră. Am scăpat de el pentru moment şi mă pot concentra pe ce am de făcut în continuare. Asta va fi viaţa mea până voi muri? Voi trăi astfel, la cheremul zeilor Antiliei...? Mă prăbuşesc pe spate cu ochii în tavanul alb, proaspăt văruit. Lacrimi de ciudă mi se ivesc în colţurile pleoapelor; sunt neputincioasă, la fel ca un copil ce n-are voie să iasă din cuvântul părinţilor. Mai bine mor, decât să merg pe acest drum întunecat. Mi-au promis că dacă supravieţuiesc, îmi vor da o casă într-o staţiune de odihnă... Dar când se va întâmpla asta... dacă se va întâmpla... habar n-am. De unde ştiu că nu m-au minţit, ca să obţină ce vor? Şi cum pot să fiu sigură că la final o să mai fiu aceeaşi? Nu accept aşa ceva, aleg mai bine moartea... Strădaniile omenirii de a se salva, au dus-o la nebunie, creându-i un chip oribil. Dar eu voi face altceva, voi înceta să mă mai lupt pentru viaţa mea şi gardienii n-au decât să-şi caute o altă Stăpâna a Visului.

FEMEIA DIN VIS

Merg pe un coridor întunecos, cu senzaţia că sunt privită de mii de ochi pitiţi în umbră. Ştiu că visez, dar totul pare foarte real, aproape tangibil. Drumul mi-e blocat de o uşă enormă de fier, prin care sunt nevoită să trec. Dincolo mă aşteaptă o încăpere goală, fără uşi sau ferestre. Încerc să ies din ea, dar nu reuşesc. Ceva mă respinge, nelăsându-mă să pătrund în camera vecină... Şi-apoi, simt că cineva se află în spatele meu şi se uită la mine. Îngheţ de spaimă, dar tot mă întorc pentru a da ochii cu intrusul... şi văd... o femeie complet goală, ce-mi poartă chipul. Buzele ei se mişcă, în strădania de a rosti ceva.

-Cine eşti? o întreb, îngrozită.

Ochii îi sunt albaştri, la fel ca ai mei, dar pupila îi e înconjurată de un inel de lumină.

-Ajută-mă, geme ea.

-Cum să te ajut?

-Vino... la mine...

Doar atât mai spune şi mă trezesc în patul din celula, care arată ca un salon de spital. Ce era locul acela? O fi fost baza în care trebuie să mă duc? Şi de ce am avut acest vis? Mă uit în stânga, observând faptul că n-a luat nimeni castronul cu mâncare. Mi-e cam foame, dar dacă aş mânca, asta ar însemna că-mi accept soarta şi că gardienii au câştigat. Femeia din coşmar mi-a cerut s-o ajut, cu alte cuvinte, să mă alătur misiunii. Asta este oare ceea ce trebuie să fac? Îmi închid ochii pentru câteva clipe şi respir adânc, ca să mă relaxez. Nu ştiu ce decizie să iau şi încotro s-o apuc... Uşa se deschide chiar în momentul în care mă hotărăsc să-mi ascult instinctul... şi foamea.

-Ce faci? Te simţi mai bine? mă întreabă Emanuel, înaintând.

Îl aţintesc cu privirea, fără să-i răspund.

-Nu mănânci?

Fără să mai aştepte, ia castronul şi se aşază pe marginea patului. Sunt ca un bebeluş hrănit cu biberonul; situaţia e atât de ciudată, că-mi vine să râd.

-Deschide gura, mă îndeamnă.

Deşi mă simt ridicol, fac ce-mi spune şi-mi casc gura. Supa s-a sleit, însă sunt prea flămândă ca să dau importanţă acestui detaliu. Emanuel îmi pare că abia se abţine să nu râdă de figură mea foarte comică. Mă şterg la gură cu mâneca, fără să mai ţin cont de maniere, şi îi iau castronul din mâini.

-Ce e-n baza aceea, Emanuel? îl întreb.

-Nu ştim nici noi, clatină el din cap.

-Totuşi, ce crezi că-i acolo? Spune-mi părerea ta...

Gardianul scoate un sunet de iritare, ridicându-se.

-Ei bine, gândeşte-te la cel mai urât coşmar pe care l-ai avut şi înmulţeşte-l cu o mie.

Asta n-are darul de-a mă lămuri şi-mi dau seama că Emanuel nu m-a minţit.

Aş vrea să nu mai am atâtea îndoieli, să-mi fie clar care-i decizia corectă. Mai iau câteva înghiţituri, după care aşez castronul pe masă, întinzându-mă la loc în pat.

-Ce te deranjează? mă întreabă nedumerit. Ţi-am promis deja că după această misiune, o să-ţi dăm drumul.

-Nu ştiu... dar ceea ce faceţi voi nu-mi pare în regulă, îi mărturisesc. Control psihic, manipulare... Unde mai este libertatea noastră?

-Nimeni nu este liber! exclamă el. Amândoi suntem un produs al acestei societăţi... Am fost educaţi într-un anume fel, modelaţi de către profesorii noştri... Dacă am fi fost lăsaţi liberi, acum am trăi în junglă. Nu mai gândi ca un copil!

-Ţi se pare un lucru bun, că te-au prefăcut în nu ştiu ce Superman?!

Emanuel tace enervat, iar eu îmi opresc vorbele ce-mi stau pe vârful limbii. Câteva minute stăm şi ne uităm unul la altul cu mânie.

-Bun sau rău, ăsta ne-a fost drumul..., se calmează el. Totul pe lumea asta se transformă, nu rămâne nimic în acelaşi loc. Omenirea a luat-o în această direcţie, şi acum are nevoie de noi, s-o păzim. Ce ai fi vrut? Să nu fi părăsit peştera? Rolul nostru e acela de a explora noi moduri de a fi.

Îmi vorbeşte rar şi apăsat, dar pune o pasiune extraordinară în cuvinte. Cuvintele lui mă seduc şi-mi vine să renunţ la împotrivire, căci tot ce-mi spune are sens. Dar e atât de trist, să ştii că nu eşti decât o pasăre într-o colivie şi că nu există niciun cer... Că suntem condamnaţi la o viaţă cenuşie, într-o temniţă ferecată cu zeci de lanţuri... Acea Alesia ce se crede încă liberă, visează la o lume mult mai bună, sau mai bine spus, visează la ceea ce omenirea ar fi putut să devină, dacă ar fi ales altă cale. Emanuel mă priveşte şi citesc în ochii lui că-mi înţelege tristeţe.

-Regretele nu-şi au rostul, îmi spune. Trebuie să vedem ce facem în continuare.

Tăcând, îşi lipeşte palma caldă de obrazul meu stâng şi stă aşa câteva minute bune, iar în timpul acela, îmi vine un gând căruia îi dau imediat grai.

-Cum fac să nu-mi mai citeşti gândurile?

-Foarte simplu, trebuie să-ţi goleşti mintea.

Mi se pare ceva destul de greu de realizat, aşa că-l întreb dacă nu există şi alte tehnici.

-Nu prea... Dar dacă exersezi, o să-ţi fie foarte uşor să-ţi opreşti afluxul de gânduri, când doreşti.

Dacă vrei să nu-ţi fie citite gândurile, trebuie să încetezi să mai gândeşti... Foarte interesant! Cum să pun asta în practică însă? N-are rost să-mi mai bat capul, fiindcă oricum n-o să ajung la nicio concluzie. Gardienii cunosc nişte trucuri, care pentru mine sunt cu totul ieşite din comun.

-Hai, odihneşte-te, mă sfătuieşte, mai vorbim mâine.

-Mi-e frică, Emanuel. Nu ştiu dac-o să mă decurc.

-Şi mie îmi este frică, îmi zice simplu, dar am încredere c-o să-i dăm de capăt.

Mă trezesc cu inima bătând şi mă grăbesc să mă dau jos din pat pentru a mă elibera de angoasă. Nu mai ştiu ce-am visat, dar simt o teamă îngrozitoare, ce-mi scutură tot trupul. Mă aşez pe vine, cu spatele lipit de peretele rece şi-mi reazem braţele de genunchi. Frigul din încăpere îmi face bine, fiindcă mă ajută să mă liniştesc şi să păstrez contactul cu realitatea. Emanuel are dreptate în tot ce-mi spune, deşi soarta Antiliei îmi pare crudă. Sau poate că aşa e doar pentru mine, căci eu am fost mereu o intrusă, ce nu s-a simţit bine niciunde. Semăn mult prea bine cu tatăl meu; se vede că i-am moştenit nebunia, împreună cu setea de o libertate ce nu e accesibilă fiinţelor umane. Lăsând toate astea la o parte însă, trebuie să-mi răspund la o întrebare... Ce voi face acum, că mai e aşa puţin timp până la startul misiunii? Cum trebuie să se comporte o Stăpână a Visului? Nu-mi dau seama prea bine, aşa că mă ridic şi mă îndrept către oglinda din perete, căutând acolo o lămurire. Sunt doar eu, cu reflexia mea... Emanuel crede atât de mult în mine, cu toate că n-am făcut o treabă grozavă şi-s departe de a fi o mare războinică. Abia de-am învăţat să trag cu arma şi să mă lupt corp la corp... Ce-şi închipuie, că pot să fac minuni?! Femeia din oglindă mă aţinteşte cu ochii ei de un albastru întunecat, dându-mi fiori şi am din nou sentimentul că nu mă cunosc prea bine. Ce să aleg? Să accept să fiu unul dintre paznicii Antiliei, sau să mă opun celor ce ne guvernează soarta? Oamenii sunt fericiţi aşa, probabil că m-ar considera o ciudată, fiindcă nu-s mulţumită cu starea lucrurilor. Societatea actuală e superioară celei din trecută, prin simplul fapt că e mult mai paşnică şi mai prosperă. Fiecare individ are locul lui, bine determinat, iar cei ce nu se adaptează, sunt eliminaţi. Eu însă detest această perfecţiune falsă, pentru că sunt imperfectă.

În orele următoare nu mai reuşesc să adorm, oricât m-aş chinui, şi-n cele din urmă mă scol din pat. Emanuel apare ca-n fiecare zi, cu micul dejun şi mă întreabă amabil dacă m-am odihnit. De astă dată totuşi, întrebările obişnuite sunt urmate şi de altceva.

-Va trebui să reîncepi antrenamentele, mă informează el, fiindcă nu mai avem prea mult timp la dispoziţie... Peste câteva zile trebuie să plecăm.

Din nou, alte antrenamente... Oftez dezamăgită, molfăindu-mi sandvişul. Sperasem c-am scăpat, din moment ce am fost testată de două ori. Mă rog, a doua oară, povestea s-a terminat cam prost, dar asta din vina lui Beatrix ce m-a provocat.

-Termină de mâncat şi prezintă-te în sala de antrenament, îmi mai spune el, după care iese.

Cât am fost în convalescenţă, m-am mai împrietenit puţin cu Emanuel, deşi tot nu pot spune că-mi inspiră mare încredere. Îl privesc însă cu alţi ochi, aproape ca pe un camarad şi înţeleg motivele care l-au îndemnat să mă caute. Îmi arunc blidul pe masă şi ies din cameră, dornică să-mi fac exerciţiile cât se poate de repede, ca pe urmă să mă relaxez în voie. În sala de antrenament nu e însă nimeni şi-aşa că mă reazem de-un perete, în aşteptarea lui Leon. Mi-e dor de zilele senine de vacanţă şi de hotelul din Heliopolis la care am fost cazată timp de o săptămâna. A fost minunat, simt o mare părere de rău că micul meu concediu s-a sfârşit. În curând voi fi azvârlită în luptă şi nu se ştie cum se va

încheia totul. Mă întorc cu faţa la perete cu un suspin, încercând să-mi înăbuş spaima ce aproape că-mi întunecă mintea. Nu trebuie să mă gândesc la misiune, va fi bine... Minutele trec, mărindu-mi starea de încordare. Pe unde o umbla Leon, că nu mai vine? Dacă ştiam că o să întârzie, rămâneam la mine în cameră ca să mai trag un pui de somn. Deodată uşa se deschide şi dau nas în nas cu Beatrix, ce intră cu o figură foarte agitată.

-Îmbracă-te, plecăm, îmi ordonă ea.

-Stai puţin, zic eu, Emanuel mi-a spus că plecăm în câteva zile... Ce-i graba asta?

-Am fost informaţi că situaţia s-a agravat. În ce fel, habar n-am, însă ideea e că trebuie să ne punem în mişcare chiar în clipa asta.

Cuvintele ei mă sperie şi mai rău, dar n-am de ales şi mă duc la mine în cameră. Am surpriza să găsesc aşternute la mine pe pat, o pereche de pantaloni negri şi o bluză de aceeaşi culoare. Cum am bănuit, s-au gândit la toate... Hainele nu mă încântă prea mult, însă nu-mi pot permite să strâmb din nas; mă îmbrac cu ele rapid şi-apoi îmi încing mijlocul cu o curea groasă de piele. Văd că mi-au lăsat şi-o pereche de bocanci cu talpă groasă, numai buni pentru mers în drumeţii. Încălţămintea îmi pare mai acceptabilă, mai ales că nu mă bate, fiind destul de confortabilă la mers. Oricum, nu mă duc la nu ştiu ce prezentare de modă, ci într-o misiune sinucigaşă... iar morţii nu au nevoie de îmbrăcăminte sclipicioasă, când sunt purtaţi pe ultimul lor drum. Gândurile mi-au luat-o iar razna şi aş face bine să mi le controlez, dacă nu vreau să intru în panică.

-Eşti gata? întreabă Beatrix intrând.

Îmi aranjez puţin bluza la talie şi o urmez pe coridorul luminat de neoane. Emanuel îşi fereşte privirea, arătând puţin supărat, ca şi cum s-ar fi certat cu cineva. Leon nu zice nimic, ci doar mă fixează gânditor, asemeni tinerei.

-Hai, curaj, mă îmbărbătează ea, pornind.

Stau un moment să-mi prind părul în coadă de cal, înainte de a o lua pe urmele ei. Ceilalţi doi gardieni, vin după mine cu pas măsurat. Nu ştiu ce va fi, sper doar să mă descurc. Mi se pune un nod în gât, când văd uşa de la intrare larg deschisă; s-ar putea să nu mai existe drum de întoarcere pentru mine. Mă opresc preţ de un minut să mă în spate, la coridorul nesfârşit de lung, după care ies în lumină. Soarele îmi albeşte faţa, încălzind-o, dar teama tot nu mă părăseşte. O maşină mare, neagră, ne aşteaptă chiar la intrare, la nici doi paşi, prin urmare în nici două minute, mă şi văd pe bancheta din spate. Leon se aşază pe scaunul din faţă şi apasă pe un buton.

-Destinaţia e selectată, ne spune el, tot ce avem de făcut e să ne aşezăm confortabil şi să aşteptăm.

Maşina o ia din loc cât se poate de lin, uşoară ca un fulg.

-Baza e-n apropiere de Heliopolis, mă informează Beatrix. Vom ajunge într-o oră.

Asta n-are deloc darul de a mă linişti. Gândul că într-o oră voi pătrunde în lăcaşul coşmarului, mă înspăimântă teribil.

-Nu înţeleg, mă trezesc eu vorbind, de ce nu bombardează baza... s-o şteargă definitiv de pe suprafaţa Pământului?

-Trebuie să aflăm ce n-a mers bine acolo, îmi explică tânăra, ca să nu facem aceleaşi greşeli...

Mă las pe spate, amuţind. Mi-au mai oferit această explicaţie, care însă nu-mi pare prea credibilă. Să fie ăsta unicul motiv?

-Nu e dracul chiar atât de negru, îmi spune Emanuel. Avem arme de ultima generaţie...

-Exact, face Leon fluturând un pistol, cu ăsta poţi face găuri în orice tip de material, chiar şi într-un zid de beton.

-Şi dacă baza e contaminată? Dacă ne vom pricopsi cu vreo boală?

-Asta ar fi o problemă... Dar ceva îmi spune că nu-i vorba de aşa ceva.

Mă uit pe geamul maşinii, dar n-am ce vedea. Suntem în mijlocul unui pustiu colorat în gălbui, deasupra căruia străluceşte un soare fierbinte. Gardienii îşi verifică armele de mai multe ori la rând, ca să se asigure probabil că totul e în regulă. Emanuel îmi întinde un pistol fără niciun cuvânt; eu îl apuc imediat, simţindu-mă parcă ceva mai în siguranţă, acum că mă pot apăra.

-Nu te baza pe ăsta, mă sfătuieşte însă bărbatul. Mintea e arma cea mai de preţ...

-Şi asta ce vrea să însemne?

-Dacă vrei să ni te alături, trebuie să depăşeşti limitele imaginaţiei umane...

Beatrix mă priveşte cu coada ochilor, dar nu se amestecă în discuţia noastră. Îmi zâmbeşte doar aprobator şi dă din cap. Îmi mut privirea drept înainte, neavând chef să mai conversez cu ei. M-am săturat de enigme şi de frazele cu dublu înţeles, la care gardienii se pricep atât de bine. În acelaşi timp sunt convinsă că s-au vorbit să nu-mi dezvăluie tot ce ştiu.

-Mai avem puţin, ne informează Leon.

Am intrat pe o şosea ce străbate un munte pleşuv cu creste ascuţite. Lumina soarelui a scăzut în intensitate, de parcă s-ar fi înserat dintr-o dată, deşi cerul e complet senin, la fel ca atunci când am plecat. Mă holbez pe toate geamurile, încercând să-mi dau seama unde-i faimoasa bază. Aud cum îmi bate inima cu putere şi ameţesc de spaimă... Drumul îmi pare interminabil, parcă aş merge de secole cu acea maşină. Dar apoi văd la capătul şoselei o gaură de tunel, săpată în munte şi ştiu c-am ajuns la destinaţie.

-Prinţeso, îmi spune Beatrix aruncându-mi un obiect negru şi rotund, ai aici tot ce te interesează: harta bazei, diferite informaţii despre calitatea aerului etc. Ai grijă să n-o pierzi, că pe urmă o să plângi că te-ai rătăcit.

-Merci, zic eu băgând dispozitivul în buzunar.

-Te sfătuiesc să fii cu ochii în patru, de-aici înainte...

Maşina s-a oprit şi-i văd pe toţi cum îşi pregătesc armele, cu o figură încordată. Momentul decisiv se apropie, iar eu tot mai tremur de frică. Dacă m-ar ataca cineva în acel moment, cred că aş rupe-o la goană, fără nici cea mai mică jenă şi fără să mă mai uit înapoi. Emanuel îmi pune mâna pe umăr, încurajator, percepându-mi sentimentele.

-Va fi bine, răsună vocea lui calmă. Suntem puternici, nu ne poate răpune nimeni. Nu e ca şi cum ai fi singură.

-Ştiu asta, spun eu, cam fără convingere.

PARTEA A DOUA
MISIUNE ÎN ADÂNC

SUBTERAN

Îmi aprind lanterna şi studiez pereţii înnegriţi cu teamă. Câteva clipe, nimeni nu spune nimic, toţi fiind preocupaţi să analizeze locul în care ne aflăm. Nu-i nimic de văzut însă, încăperea fiind complet goală.

-Ce-o fi cu apa asta? bombăne Beatrix luminând podeaua inundată.

-Ce mi se pare ciudat, e că toate uşile sunt deschise, vorbeşte şi Leon. Sistemul de securitate s-ar părea că nu mai funcţionează...

Tăcuţi, părăsim încăperea şi ajungem într-un coridor lung, căruia nu i se vede capătul. Beatrix priveşte ecranul unui dispozitiv, păşind încet, cu precauţie, înaintea noastră.

-Nu detectez nicio sursă de căldură, zice ea.

Asta înseamnă că suntem singuri, ceea ce e un lucru bun; bezna ce ne învăluie însă, mă înspăimântă mai mult ca o armată de monştri. Am impresia că suntem înconjuraţi de fantome ce abia aşteaptă să se repeadă asupra noastră şi mai că-mi vine să fac drum întors.

-Şi dacă n-o să găsim nimic aici? întreb.

-Nu se poate, spune Leon.

Mergem tot înainte, iar minutele trec, fără să descoperim nimic ieşit din comun. Camerele sunt complet pustii, singurul locatar, fiind apa aceea mocirloasă ce domneşte pretutindeni. Pe măsură ce înaintez, încep să sper din ce în ce mai mult că baza nu ascunde niciun secret. Poate că cercetătorii de-aici au dat bir cu fugiţii, lăsând unitatea de izbelişte... Îmi place să cred asta, căci fără un inamic la orizont, viaţa mea nu e-n pericol şi pot visa liniştită la casa din Pleione.

-Nu-i nimic de văzut, le zic eu, n-ar fi mai bine să plecăm?

-Nu înainte de a da o raită prin laboratoarele de sub noi, spune Beatrix.

-Vrei să spui că asta nu-i toată baza? întreb cu dezamăgire în glas.

-Nu, cea mai mare parte e-n subteran.

Deci n-am scăpat încă de acel coşmar... Totuşi, dacă până acum n-au găsit nimic suspect, cel mai probabil n-am de ce să-mi fac griji; e aproape ca o plimbare printr-o peşteră cu multe galerii... Zic aproape, fiindcă nu ştii niciodată peste ce poţi da, în camera vecină, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

-Ciudat, murmură Leon oprindu-se în faţa unei uşi, liftul merge...

-L-ai chemat? îl întreabă Beatrix.

Drept răspuns, uşile se deschid, dezvăluind o cabină destul de mare, luminată slab. Leon intră primul, urmat de Beatrix şi apoi îmi face semn şi mie să vin. Călcându-mi pe inimă, îi ascult îndemnul şi păşesc alături de gardieni. E loc destul pentru toată lumea, cred c-ar mai încăpea încă cinci persoane pe lângă noi.

-Fiţi pregătiţi, spune Emanuel apăsând pe un buton.

Uşile se închid şi liftul porneşte cu o zdruncinătură. Alunecarea în adâncuri durează câteva minute bune, timp în care pulsul mi se accelerează. Broboane de sudoare mi se preling pe frunte şi pe spate, lipindu-mi părul de tâmple. Acea aşteptare infernală e mai oribilă ca orice tortură, căci îmi măreşte încordarea. Sunt atentă la orice sunet, chiar şi scârţâitul cablurilor mă face să tresar şi să intru în alertă. Brusc liftul se opreşte cu un scrâşnet puternic, dar uşile refuză să se deschidă.

-Ce se petrece? mă agit eu.

Leon apasă pe buton calm, o dată şi încă o dată, până când uşa se deschide. Exact atunci însă, un vaiet neomenesc se face auzit, răsunând de undeva din apropiere. Gardienii îşi ridică armele instantaneu, ieşind pe rând din lift.

-Ce naiba? şoptesc eu îngheţată de spaimă.

Beatrix îmi şopteşte să vin după ei şi să am grijă să nu mă îndepărtez. Fac ce-mi spune, deşi picioarele-mi tremură atât de tare că reuşesc cu greu să mi le târăsc. Vaietul răsună din una dintre încăperile laterale, aflate în tenebre, dar nu-mi pare a fi scos de o fiinţă umană, ci de o fiară necunoscută.

-Nu-i nicio sursă de căldură, murmură Beatrix cu uimire.

-Dă-mi să văd, spune Leon smulgându-i dispozitivul.

Respiraţia îmi încremeneşte, când urechile-mi disting un zgomot suspect, ca un fâşâit. Tremurând, îmi îndrept lanterna către intrusul din umbră, dar lumina nu descoperă decât un zid coşcovit, mâncat de igrasie.

-Ce este? mă întreabă Emanuel.

-Am auzit pe cineva...

-Imposibil, face Leon cu brutalitate, dispozitivul ne-ar fi dat de ştire...

-Poate că-i stricat, îndrăznesc eu.

Bărbatul scoate un sunet de iritare, ce-mi blochează vorbele. Nu vreau să-l enervez şi mai tare cu insistenţa mea, cu toate că sunt aproape convinsă că mai e cineva cu noi în acea încăpere. Emanuel, deşi nu zice nimic, cu siguranţă bănuie acelaşi lucru ca şi mine. Toţi ne mişcăm cu prudenţă maximă, străduindu-ne să păstrăm o cât mai mare linişte pentru a auzi orice mişcare. Tânguitul a încetat şi mai că-mi vine să cred că am visat totul.

-Aici, şopteşte Leon, intrând în camera cu pricina.

După cum am presupus, nu-i nimeni, şi doar picurul neîntrerupt al apei tulbură tăcerea. Beatrix luminează tavanul umed, spunând cu glas tare că-i vorba de-o conductă spartă. O conductă... şi niciun monstru... Atunci cine scotea acel vaiet?

-Hm, cam straniu, comentează Leon. Nu-mi place...

Atunci, pe neaşteptate simt o prezenţă în spatele meu şi nu mai ezit. Mă întorc şi trag de câteva ori, înnebunită de groază.

-Opreşte-te! îmi ordonă bărbatul şoptit. Ce dracu ai?

Lumina tremurândă a lanternei dezvăluie doar câteva găuri în zidul din faţa mea. Mintea a-nceput să-mi joace feste şi să-mi producă senzaţii false pe care nu mai pot să le controlez.

-Revino-ţi, continuă el, nu eşti la grădiniţă.

Geamătul răsună iar, de astă dată de pe coridor şi în aceeaşi clipă, gardienii se năpustesc afară, ca să captureze inamicul. Dar din nou, ne confruntăm cu aceeaşi istorie: nu e nimeni prin preajmă. Frica iraţională îmi provoacă greaţă şi mă aplec să vomit. Îmi blestem zilele şi clipa în care am acceptat să-i însoţesc pe zeii Antiliei în acest loc înfiorător, din care abia aştept să plec.

-Cineva se joacă cu noi, rosteşte Beatrix printre dinţi.

-Aşa se pare, îi răspunde Leon. Părerea mea e că ar trebui să ne vedem de treabă şi să nu mai dăm atenţie acestor sunete.

-Să nu le dăm atenţie?! exclam eu. Nu sunteţi puţin curioşi să aflaţi de unde provin?

-Nu chiar... S-ar putea să fie o farsă, şi-n cazul ăsta chiar n-are rost să ne batem capul.

Cine să ne facă farse şi de ce? îmi vine să-i întreb, dar îi las în pace, înţelegând că n-au chef să-mi dea explicaţii. E posibil să-mi fi spus asta, ca să mă liniştească, iar ei să se gândească altceva. Gardienii îşi urmează drumul, fără să mă mai ia în seamă şi eu mă văd forţată să mă ţin după dânşii. Nu durează mult şi-ajungem la capătul coridorului ce se termină cu nişte scări ce duc în întuneric. Plânsetul izbucneşte şi mai tare, în spatele nostru, transmiţându-ne fiori prin tot corpul.

-Eu zis să coborâm, propune Leon.

Toată lumea îl aprobă, cu mine în frunte, fiindcă s-ar părea că n-are nimeni destul sânge rece să se întoarcă de unde-a venit. Bărbatul începe să coboare, cu lanterna aţintită în jos şi arma pregătită în cealaltă mână. Îl urmez, înghesuindu-mă între Beatrix şi Emanuel, cu inima cât un purice. Nu-s decât vreo zece trepte, dar frica dilată timpul, credându-mi senzaţia că scara e interminabilă.

-Ce-i vuietul ăsta? face Beatrix.

Într-adevăr, plânsetul a fost înlocuit de un vuiet jos, ce parcă ar veni de pretutindeni. Femeia o ia înainte tiptil, luminând cu atenţie pereţii şi podeaua din faţa noastră. Nu-i nimic suspect, în afară de acel zgomot ameninţător.

-Ascultaţi, ne îndeamnă Leon, se mai aude ceva...

Ne prefacem în statui, ciulindu-ne urechile. Aşa e, în afară de acel vuiet, se aude şi-un tropăit, ca şi cum cineva s-ar apropia de noi. Lanterna îmi alunecă din mână, rostogolindu-se la picioarele lui Beatrix.

-Faceţi linişte, comandă Leon. Beatrix, dă-i lanterna!

Tânăra îi dă ascultare şi-mi înapoiază lanterna ce s-a stins. Nu mai am timp s-o aprind însă, căci observ cum din umbra coridorului se desprind cinci creaturi asemănătoare unor lupi cu boturi rânjite.

-Foc! strigă gardianul.

Nu e nevoie să repete ordinul, căci degetele ne apasă fără voie pe trăgaci şi o ploaie de raze se abate asupra fiarelor, ce se prăbuşesc într-o baltă de sânge.

-Mutanţi probabil, murmură Emanuel.

Stăm câteva secunde să ne admirăm opera, iar apoi ne pregătim să mergem

mai departe. Dar unul din mutanţi, ce n-a murit pare-se, sare în picioare şi se repede la Beatrix, înfigându-şi colţii în braţul ei. Leon îl doboară şi se apleacă spre partenera lui, s-o ajute să se ridice.

Într-o secundă fiarele sunt iarăşi în picioare, de parcă n-ar fi păţit nimic. Gardienii se străduiesc să le răpună pentru a doua oară, dar ceva nu merge cum trebuie. Deşi au corpul aproape complet găurit, mutanţii continuă să se ridice şi să înainteze spre noi.

-Chestiile astea nu mor! răcneşte Leon. Retrageţi-vă!

Urcăm în goană scara, ajungând în culoarul cu plânsetul şi abia atunci ne oprim. Ciudatele animale nu ne mai urmăresc după câte se pare, aşa că ne putem odihni puţin. Sunt confuză, nu înţeleg nimic din ce se petrece. Emanuel îmi împărtăşeşte nedumerirea, căci pune exact întrebarea pe care eu n-am rostit-o.

-Niciun mutant, oricât de puternic ar fi, n-ar putea să supravieţuiască după ce a fost ciuruit, spune el.

-Poate că au o capacitate de regenerare foarte mare, presupune Beatrix.

-Oricum ar fi... mi se pare bizar...

Oare asta li s-a întâmplat oamenilor din acea bază? Au fost sfâşiaţi de monştrii creaţi de ei înşişi? Întrebări mai mult sau mai puţin lipsite de noimă mi se învârt prin cap...

-Ce facem? întreabă Emanuel. N-avem cum să mai înaintăm...

O mică speranţă licăreşte în sufletul meu, fiind repede spulberată de vocea aspră a lui Leon, ce decide că vom merge cu liftul la etajul inferior, să-l verificăm şi pe acela.

Hm, acest cuvânt nu-mi place deloc, amintindu-mi că suntem foarte departe de lumea oamenilor. Şi cu fiece pas pe care-l facem, ne adâncim tot mai mult în abis. E linişte totală, vaietele nemai făcându-se auzite. Leon ne călăuzeşte până la lift în pas alert, neavând răbdare să se mai uite în spate să verifice dacă-l urmăm. Abia rezist să nu-i spun că eu vreau să mă întorc, pentru că m-am săturat de acea poveste cu fantome.

-Nu ne-au spus nimic de mutanţi, comentă Beatrix, alăturându-i-se iubitului ei.

-Poate pentru că erau nişte experimente strict secrete?! sugerează el.

-Chiar şi-aşa... ar fi trebuit să ne informeze cu ce avem de-a face.

Până la lift mai sunt câţiva metri, pe care-i parcurgem pe nesimţite. Leon duce mâna la buton, dar chiar înainte să apese, liftul pleacă singur. Gardienii se privesc între ei cu mirare, consternarea aşternându-se pe feţele tuturor.

-Ok, spune Leon, să nu ne speriem... Probabil că liftul e defect. Să-l aşteptăm să ajungă sus şi-l chemăm din nou.

Îmi stă pe limbă să-l întreb, dacă nu cumva CINEVA a chemat liftul... Un CINEVA care nu ne vrea binele. Ştiu că explicaţia cu defecţiunea e mai logică, dar în acest loc infernal, totul pare cât se poate straniu. Liftul a ajuns în sfârşit sus, dar luând-o înaintea lui Leon, porneşte iarăşi, de astă dată în jos.

-Nu l-am chemat eu, spune el abia auzit.

Ţinându-ne suflarea, ne îndreptăm armele către uşa de metal şi stăm în aşteptare. Nu mai ştiu ce gândesc, ideile mi s-au năclăit în creier, refuzând să se combine într-un întreg care să aibă un sens. Nu simt decât o frică îngrozitoare de ceea ce ne e ascuns. Liftul tot coboară şi coboară, cu o lentoare iritantă, ce ne oboseşte.

-A ajuns, spune iar bărbatul, fiţi gata!

Degetele mi se încleştează pe armă, în timp ce uşa începe să se deschidă. Un vuiet ca cel de pe coridorul păzit de mutanţi, se face atunci auzit, semănând spaimă în inimile noastre. În cabină e întuneric, şi e ca şi cum lumina lanternelor ar fi absorbită de ceea ce se află înauntru... Groaza îmi ridică tot părul în cap, cutremurându-mă, căci e prima oară când dau ochii cu iadul, în forma lui cea mai grotescă.

Leon e primul care deschide focul. Fără să mai aştept, apăs şi eu pe trăgaci, înnebunită de groază. În câteva clipe ne este însă clar, că n-avem cum să omorâm ceva ce nici măcar n-are trup.

-Fugiţi! ne strigă Leon, retrăgându-se.

O umbră ca un fum se prelinge din lift, acoperind tot peretele. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, nu-mi dau seama ce este şi nici nu cred că vreau să aflu. Nu-mi doresc decât să pun cât mai multă distanţă între mine şi acea fiinţă... Dacă e vorba de o fiinţă şi nu de altceva... Uitând de precauţii, ne avântăm în jos pe scara din capătul coridorului, refugiindu-ne în una dintre încăperi. Mutanţii măcar păreau a fi făcuţi din carne şi oase, spre deosebire de acea chestie sinistră...

-Ce naiba a fost asta? bombăne Beatrix lăsându-se pe vine.

-Habar n-am, spune Leon, dar mă îndoiesc că vine să ne mângâie pe cap...

Îmi acopăr faţa cu palmele, în strădania de a-mi alunga teroarea.

-Ce explicaţie poate să existe? se întreabă tânăra. Ce s-a întâmplat aici?

Umbra ne-a urmărit; îmi dau seama de asta, când aud din nou vuietul aducător de moarte. Gardienii stau nemişcaţi, rugându-se să treacă neobservaţi. Creatura străbate coridorul îngrozitor de încet, de parcă ar avea intenţia de a ne înnebuni. Când ajunge în dreptul camerei în care ne-am adăpostit, se opreşte pentru cinci minute. Mă ghemuiesc cu capul pe genunchi, neîndrăznind nici să respir. Ce o face oare acolo şi de ce nu pleacă mai repede? Încerc să mă gândesc la altceva: la Heliopolis, la mama, la cerul albastru... dar e mult prea întuneric pentru amintiri de lumină. Am senzaţia că acesta a fost căminul meu dintotdeauna, şi că lumea de dincolo e doar un vis. Într-un sfârşit, monstrul o ia din loc, îndepărtându-se de noi.

-Ce facem acum? întreb. Eu zic să ne întoarcem...

-Nu ne putem întoarce fără niciun răspuns, se împotriveşte însă Leon. Doar de asta am venit, nu-i aşa?

-Dar n-avem cum să ne luptăm cu fiinţele astea! exclam eu. Armele noastre sunt inutile contra monstruozităţilor de-aici!

-Nu vom pleca până nu aflăm ce s-a întâmplat cu baza asta! Fie că-ţi place, fie că nu!

Tac înfuriată, decizându-mă în sinea mea să fac tot posibilul să fug. N-am de gând să mor în colţul ăsta de iad, pentru o cauză în care nu cred. Gardienii n-au decât să facă ce vor, eu vreau să trăiesc mulţi ani de-acum încolo, şi să mă bucur de soare şi de libertate.

-Şi care-i următorul pas? vrea să ştie Beatrix.

-Vom coborî la etajul inferior, să căutăm eventuali supravieţuitori.

-Şi nu numai asta... Trebuie să căutăm jurnalul bazei, se amestecă Emanuel. Dacă-l găsim, vom avea toate răspunsurile.

Ceilalţi doi gardieni în aprobă, strecurându-se afară. Mi-e frică să rămân

singură, aşa că mă iau după dânşii. Coridorul e pustiu, dar vuietul acela straniu continuă să se audă, semn că monstrul nu e foarte departe.

-Sunetul vine din partea opusă celei din care am venit, spune Leon. Nu-i o idee bună să mergem înainte.

-În afară de asta, acolo-s şi mutanţii, îl completează tânăra.

O luăm înapoi, grăbindu-ne către lift, de frică să nu ne mai ciocnim cu cine ştie ce arătare. Cabina e deschisă, aşa că intrăm imediat, iar Leon se aruncă să apese pe buton. Uşile se închid cu un scârţâit supărător, şi ne începem coborâşul. Luminile pâlpâie, ameninţând să se stingă şi să ne lase în beznă; nici nu mai ştiu cum mă cheamă, mintea mi-a amorţit înghiţită de un nor. Armele nu ne sunt de niciun folos, n-avem cu ce să ne apărăm, şi habar n-avem ce sunt acele creaturi şi cum pot fi omorâte. Îmi trece prin cap că am ajuns în iad... Liftul se bălăngăne pe cablurile sale, alunecând din ce în ce mai încet, de parcă o forţă necunoscută l-ar reţine. Apoi, pe neaşteptate se opreşte de tot, dar uşile nu se deschid, ţinându-ne captivi în cabină.

-Porcăria asta s-a stricat, spune Beatrix, apăsând pe buton fără oprire.

-Nu-i nimic, am ac de cojocul ei, o linişte-te Leon, scoţându-şi arma.

Îmi întind mâna spre el, dar nu mai apuc să-l împiedic să tragă.

-Grozav, şoptesc, s-a zis cu liftul nostru...

În mijlocul uşii s-a ivit o gaură fumegândă, de statura unui copil. Mă întreb cum o să ne mai întoarcem, dacă gardianul a binevoit să distrugă liftul. Cumva pe scările păzite de mutanţi şi creaturi diabolice? Cei doi bărbaţi se apleacă şi ies prin gaură, strigându-mă şi pe mine să vin. N-am ce face, aşa că păşesc afară, într-o încăpere întunecoasă, la fel de pustie ca şi restul bazei. Ciudatul vuiet nu se mai aude, însă rămânem în alertă, atenţi la orice zgomot.

-Aici este..., spune Leon arătându-ne cu degetul nişte obiecte îngrămădite într-un colţ.

E prea întuneric să pot vedea ce-i acolo, aşa că-mi întorc privirea nedumerită spre Emanuel.

-Computerul principal, îmi spune el. Avem noroc...

Ne apropiem cu armele scoase, însă după nici zece paşi, o lumină albastră ţâşneşte dinspre obiectul nedesluşit, însoţită de un zumzet. Rămânem în aceeaşi poziţie, aşteptând. Lumina pare că ne scanează şi după o clipă se stinge. Când credem că totul s-a terminat şi putem pleca însă, computerul se aprinde dintr-o dată şi o figură feminină capătă contur înaintea noastră.

-Bună ziua, străinilor, spune EA. Numele meu este X04... Mă bucur să vă văd...

Holograma are chipul unei femei blonde cu ochi albaştri, de o frumuseţe ireală. Glasul îi sună totuşi bizar, ba cald, ba gâjâit şi întrerupt.

-Tu ştii ce s-a întâmplat aici? o întreabă Beatrix.

-O parte din memoria mea a fost ştearsă, aşa că nu-mi amintesc exact... Are legătură din câte ştiu, cu un experiment...

-Credeam că ne poţi oferi unele lămuriri....

-Mă tem că nu vă pot spune prea multe.

Leon scoate o înjurătură, părând extrem de furios, cum nu l-am mai văzut niciodată, iar Beatrix se decide să ia ea cuvântul.

-Mai e cineva în viaţă aici? o întreabă. Mai sunt supravieţuitori?

-Nu mai sunt...

Holograma începe să dispară treptat, trezindu-ne teama că s-ar putea să rămânem fără niciun răspuns.

-La naiba, nu pleca! urlă Leon. Avem nevoie de tine!

Chipul de femeie se deşteaptă şi imaginea capătă din nou claritate.

-Bună ziua, numele meu este X04. Mă bucur să vă văd...

-Nu ajungem nicăieri în felul ăsta, bombăne femeia. Computerul a luat-o razna...

Holograma repetă fără oprire aceleaşi cuvinte, până ce Leon răcneşte la ea să tacă. X04 dispare ca un abur, parcă speriată de glasul lui răstit şi se face iarăşi linişte. O vreme nimeni nu mai spune nimic, iar gândurile ni se înnoadă. Desluşesc în minte vocile gardienilor ce discută între ei despre locul în care ne aflăm cu îngrijorare şi teamă. Toţi sunt nedumeriţi şi-mi dau seama că nu sunt eu singura ce-şi pune întrebare cum vom ieşi de-aici. Beatrix vrea să plece, dar Leon de astă dată nu mai e de acord cu dânsa, susţinând că trebuie mai întâi să investigăm ce s-a întâmplat.

-Voi încerca să accesez computerul, spune el cu glas tare.

Ne îngrămădim cu toţii în jurul lui, curioşi să vedem ce va face. Sigur pe el, Leon se apropie de computer şi încearcă să se conecteze. Maşinăria însă e o veritabilă fortăreaţă, blocându-i toate mişcările, de parcă i-ar fi cunoscut de dinainte intenţiile.

-Ce naiba are? exclamă el exasperat.

-Eu zic s-o lăsăm baltă, propune Beatrix.

E pentru prima oară când cei doi gardieni sunt în conflict. Leon e impetuos şi puţin sinucigaş, în vreme ce Beatrix e calmă şi reţinută. Până acum au reuşit să se completeze destul de bine, în ciuda diferenţelor dintre ei. Întunericul însă şi teroarea se pare că i-au separat, purtându-i pe două drumuri diferite. Bărbatul îşi priveşte iubita cu încruntare, încleştându-şi pumnii de furie, fără să ne dea atenţie mie sau lui Emanuel.

-Eu cred că Beatrix are dreptate, vorbeşte cel din urmă, ţinându-i partea femeii. Toate astea ne depăşesc, e mai bine să ne întoarcem...

Leon se întoarce spre el mânios, părând neplăcut surprins de intervenţia lui. Emanuel a fost mereu cel mai tăcut dintre gardieni, adoptând când rolul spectatorului, când pe cel al executantului. Nu ştiu dacă asta e firea lui, sau e doar vreo strategie; oricum, sunt bucuroasă că e-n asentimentul meu.

-Bine, fie, cedează bărbatul, văzându-se în minoritate. Faceţi ce vreţi...

-Dar cum ne vom întoarce? îndrăznesc eu să întreb. Liftul nu cred că mai merge...

Tânăra îmi zâmbeşte cu superioritate şi se duce direct la uşa găurită.

-Îl vom repara, îmi spune.

Deschid gura să mai pun o întrebare, dar o închid imediat când văd că gaura începe să se închidă ca prin minune, sub palmele femeii. Am uitat de puterile lor supranaturale, cu care n-am reuşit încă să mă familiarizez şi care-mi provoacă mirare. Într-o secundă, metalul e ca nou şi chiar şi Leon, îşi dă pe faţă uimirea, printr-un şuierat admirativ.

-Cum de a mers aşa de repede? se încruntă el.

Tânăra îşi priveşte mâinile cu uimire, incapabilă să scoată vreun sunet. Doar Emanuel clatină uşor din cap, mohorât şi gânditor. Sunt foarte curioasă ce părere are despre toate astea şi-aş să-i pătrund în minte ca să aflu ce mă interesează. El se uită la mine, auzindu-mi probabil gândul, dar dintr-un motiv numai de el ştiut, preferă să tacă. Micul nostru schimb de priviri, e întrerupt de Leon, ce ne zice să intrăm în cabină. Îl las în pace pentru moment, grăbindu-mă să părăsesc acel coşmar. Bărbatul intră ultimul, dar când apasă pe buton, realizăm cu oroare că uşa fie e defectă, fie ceva o blochează, împiedicând-o să se închidă.

-Ei, drăcia naibii! ţipă Beatrix. Ce mai e...

Leon îşi duce degetul la buze, iar tânăra tace. Ce se întâmplă? Mă întreb. De ce nu mai vorbeşte nimeni, şi de ce femeia are acea expresie îngrozită pe faţă? Răspunsul e însă chiar lângă mine... căci liftul e inundat treptat de vuietul binecunoscut ce nu poate aparţine decât unei singure creaturi.

-E aici, îngaim eu. E aici... cu noi...

UNIVERS ALTERAT

O gaură s-a căscat în spatele lui Beatrix, absorbind-o. Emanuel reacţionează imediat, apucându-mă de un braţ şi trăgându-mă afară. Leon însă, rămâne înăuntru, luptându-se din răsputeri să o ţină pe femeie. Ţipătul isteric al tinerei, îmi face părul măciucă, mai ceva ca un batalion de monştri.

-Fă ceva! îl implor eu pe Emanuel. E prietena noastră!

Tânărul mă ascultă cu fruntea plecată, iar indiferenţa lui mă scoate din sărite.

-Trebuie s-o salvezi, n-auzi?!

Ridicându-şi fruntea, se îndreaptă calm către lift şi-mi vine să-l întreb dacă a auzit măcar ce i-am spus. Bărbatul e diferit de ceilalţi gardieni, niciodată nu ştii la ce să te aştepţi din partea lui. E-ntr-un fel prea puţin uman, prea ciudat, ca o creatură extraterestră.

-Ce vrei să faci? ridic eu vocea.

Emanuel a ajuns deja la uşă, şi deşi nu-i pot vedea chipul, ghicesc că expresia i s-a schimbat, devenind mai hotărâtă. Beatrix continuă să ţipe, agăţându-se cu disperare de braţul lui Leon, ce face eforturi supraomeneşti să nu-i dea drumul. Prietenul lui s-a oprit chiar în dreptul uşii, dar nu dă semne că ar vrea să intre. Stă doar şi se uită cu o impasibilitate ce-mi dă fiori, iar atunci înţeleg de ce unii au vrut să-l ucidă. Şi lor le-a fost teamă... de el, de ceea ce e neomenesc în dânsul, de lipsa lui de reacţie în faţa morţii.

-Fă ceva! urlu eu din toate puterile.

Sunt pe punctul de a mă lansa în ajutorul femeii, când o lumină năucitoare îmi loveşte ochii, orbindu-mă pentru câteva momente... Clipesc uluită, distingând cu greu trupurile gardienilor.

-De unde vine? şoptesc.

Îmi ia destul până mă dumiresc, fiindcă mi-e greu să-mi revin din uluială. Sursa luminii este fără îndoială trupul lui Emanuel, ce s-a aprins ca torţă în acel întuneric de sfârşit de lume. Cum a făcut asta, mi-e peste putinţă să pricep. Tot ce ştiu e ca vuietul a amuţit şi că Beatrix e-n siguranţă în braţele lui Leon... Ca-n vis, îmi amintesc de scena întâlnirii noastre şi revăd camera cu acvariul. Ce mi-a zis atunci? Parcă mi-a zis ceva ce am uitat...

-Cum ai făcut asta?

Glasul lui Leon mă scoate din visul în care pluteam, aducându-mă la realitate. Lumina a dispărut şi încăperea e la fel de întunecată ca mai înainte. Emanuel e aşezat pe podea, cu spatele lipit de perete, răsuflând ostenit, la nici un metru de Beatrix. Întrebarea pe care gardianul i-a pus-o, demonstrează faptul că nici el nu se aştepta la acea explozie de strălucire şi că-i la fel de şocat ca şi mine.

-Locul ăsta-i diferit de lumea noastră, spune Emanuel.

-Cum adică diferit? întreb.

-Cred că ştiu despre ce e vorba...

Toţi ne holbăm la el fără cuvinte, nerăbdători să-i auzim teoria.

-Aţi auzit cu toţii de case bântuite... locuri ce au o anumită încărcătură energetică... Acolo zidul ce desparte o lume de alta devine extrem de subţire... fiind aproape ca o fereastră, prin care poţi privi la ce se află dincolo.

-Stai puţin, nu poţi compara o casă bântuită cu baza asta... Aici e... e iadul.

-Exact! strigă el.

Leon nu mai continuă, intrigat fiind de exclamaţia lui.

-În această bază s-au făcut experimente pe oameni cu puteri psihice enorme... Au încercat să le unească minţile în una singură... Vă amintiţi ce-aţi simţit când eraţi în locul lor? Când eraţi în faza de antrenament?

-Groază... Ură..., murmură Beatrix cu ochii pierduţi în gol.

-Exact, sentimente negative extrem de puternice...

-Stai puţin, se dumireşte Leon, vrei să spui că oamenii de-aici... au deschis fără să vrea, prin emoţiile lor negative, o poartă spre iad?

-Mai rău, baza asta a devenit iadul... O să vă sune ca o nebunie, dar cred că lumea noastră a fost alterată...

-Adică?

Răspunsul nu mai vine, fiindcă X04 îşi face apariţia din nou. Chipul holoramei este însă deformat şi pământiu, iar glasu-i sună nefiresc, ca un scâncet sinistru. Gardienii se răsucesc spre ea în acelaşi timp, aţintind-o cu armele.

-Cred că Emanuel i-a cam înfuriat, spune Leon. Ar fi bine să ne luăm tălpăşiţia, până nu reapar.

Chipul lui X04 se schimonoseşte, urâţindu-se, însă nu mai stăm să-i dăm atenţie. Emanuel mă împinge în lift, fără să mai stea pe gânduri, şi după ce-i aşteaptă şi pe ceilalţi doi gardieni să intre, apasă pe buton. Uşile încep să se închidă şi aproape că scot un sunet de bucurie crezând că am scăpat, când deodată cabina prinde să se zgâlţâie.

-Ce-i asta? întreb eu, căutând un punct de sprijin.

O mână negricioasă se strecoară prin crăpătura dintre uşi, străduindu-se să ne apuce. Leon ţine butonul apăsat, dar monştrii nu vor să ne lase să mai plecăm. O să pierim aici, în acest capăt de lume, şi nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu noi. Asta-i tot ce-mi mai trece prin minte, singurul meu gând disperat.

-Du-te naibii, înjură Beatrix, trăgând în braţul intrusului.

Creatura se retrage cu un urlet, însă tot nu renunţă. Cabina se zguduie din ce în ce mai tare şi brusc ne devine clar că intenţia monştrilor e aceea de a rupe cablurile liftului, spre a ne arunca în gol. Dacă nu vom face ceva repede, vom muri cu siguranţă. Lumina s-a stins şi-am rămas în întuneric, înconjuraţi de toate creaturile infernului.

-Ce facem? spune Beatrix. Liftul nu mai rezistă mult...

Leon se uită în sus, spre tavan, gândindu-se la ceva în mod intens.

-N-avem decât o singură soluţie, spune el, să verificăm dacă teoria lui Emanuel e corectă...

-Ce vrei să spui?

Fără să-i mai răspundă, bărbatul îşi propteşte mâinile de pereţii cabinei, concentrându-se. Mă las pe vine, acoperindu-mi urechile, ca să nu mai aud acel zgomot înfiorător. Îmi doresc să fug cât mai repede din acel loc, să mă cuibăresc în patul meu de acasă şi să-mi spun că am avut doar un vis urât... Dar urletele monştrilor sunt cât se poate de reale, smulgându-mi orice speranţă.

-Ţineţi-vă bine! ne strigă Leon.

Cu o hurducătură, liftul începe să urce, întâi mai încet, apoi din ce în ce mai rapid. Uimită, îmi iau mâinile de la urechi şi privesc la el. Gardianul a reuşit să ne salveze, prin nu ştiu ce minune, chiar când credeam că suntem pierduţi. Nici Beatrix nu pare mai lămurită ca mine, pe faţa ei citindu-se neîncrederea, amestecată cu o umbră de îndoială. Nu rosteşte cu toate astea niciun cuvinţel, stând în aşteptare la fel ca mine. Urletele aproape că nu se mai aud deloc, creaturile rămânând undeva sub noi, la mare depărtare.

-Nu mai înţeleg nimic, spune ea după ce cabina se opreşte.

Leon se prăbuşeşte în genunchi, fiind prea epuizat ca să-i răspundă, aşa că cel care vorbeşte în locul lui, este Emanuel.

-Puterile noastre sunt amplificate, ne explică el.

-Dar cum e posibil? se tulbură Beatrix, ajutându-şi iubitul să se ridice.

-Nu ştiu cum, dar se pare că această lume se supune altor legi...

Leon se târăşte până afară şi noi venim în urma lui, bucuroşi c-am evadat din subteran. Sper din toată inima că misiunea mea a luat sfârşit şi voi fi lăsată să mă întorc acasă. Sau măcar, să-mi dea casa din Pleione... fiindcă am mare nevoie de o vacanţă prelungită, în care să uit de ceea ce am văzut aici. Gardienii nu arată însă prea relaxaţi... Beatrix încearcă fără succes să ia legătura prin videomobil, cu Domnul M, în timp ce Emanuel priveşte îngândurat în pământ.

-N-am semnal, se plânge tânăra. Nu ştiu ce să fac...

-Cel puţin am aflat ce e cu baza, spun eu.

-Nu-s decât nişte teorii de-ale lui Emanuel, se strâmbă însă Leon. N-avem de unde să ştim cât sunt de adevărate...

Emanuel îşi dă ochii peste cap nemulţumit şi simt pornirea de a-i lua apărarea.

-Deocamdată trebuie să ne mulţumim cu doar atât...

Beatrix îşi pune videomobilul în buzunar, făcându-ne semne să venim după ea. Leon mormăie ceva, urmând-o agale. Pleoscăitul scos de ghetele noastre, îmi creează o stare neplăcută de angoasă, deoarece îmi aminteşte de monştrii din adânc. Mă întreb dacă pot urca până la noi, iar panica mă învăluie. N-o să mă pot linişti decât atunci când voi vedea lumina soarelui.

-Cât e ceasul oare, spun. Parcă am fi de-o veşnicie aici...

-Habar n-am, zice tânăra. Nu funcţionează niciun ceas.

Mă mulţumesc să măresc pasul, ca s-o ajung pe femeie din urmă. Nu vreau să mai zăbovesc niciun minut în acea văgăună, mai cu seamă că lanternele nu mai merg nici ele şi n-avem cum să spulberăm bezna din jur. Singurul licăr de lumină ce ne ajută să ne orientăm, vine de la bricheta lui Emanuel, dar e atât

de slab că trebuie să fim cu băgare de seamă pe unde călcăm. M-a cam surprins să aflu că zeul Antiliei fumează, fiindcă ştiu că-n Heliopolis se duce o adevărată campanie împotriva comerţului cu ţigări. Pe lângă asta, bărbatul are un soi de aer de sfinţenie, care nu se potriveşte în niciun fel cu acest viciu, pe care eu nu-l am.

-Mai e mult? se întreabă Beatrix.

Nu-i răspunde nimeni, căci ne atrage atenţia un sunet venit din spatele nostru. Nu ne dăm seama exact ce este... Pare a fi un fel de hârşâit, ca şi cum s-ar târî cineva în urma noastră. Simt o spaimă cumplită, la gândul că monştrii ne-au găsit şi-o iau la fugă, fără să mă mai uit la ceilalţi, să-i văd ce fac. Trebuie să ies de-acolo, să ies la lumină, să zăresc iar soarele.... Poarta e înaintea mea, deja se conturează, ieşind din întuneric. Emanuel îmi strigă să-i aştept, dar nu-l ascult, şi ţâşnesc afară, copleşită de bucurie. Am ajuns, nu mă mai poate prinde nimeni... Strada este însă întunecată şi sumbră, la fel ca baza pe care tocmai am părăsit-o, iar asta-mi taie tot elanul.

-Se pare că nu s-a luminat încă de ziuă, aud glasul lui Beatrix, răsunând în urma mea.

Leon se îndreaptă direct către maşină şi noi îi imităm exemplul, urcându-ne alături de el. Misiunea mea a ajuns la final şi voi reveni printre cei vii... De ce am oare senzaţia că mai sunt încă în baza bântuită? Bărbatul apasă pe buton şi maşina porneşte încet, îndepărtându-ne de acel loc oribil, pe care nu-l voi uita niciodată. În sfârşit mă pot odihni, fără teama că de undeva mă pândeşte cine ştie ce creatură diformă. Oboseala îşi spune cuvântul şi ochii mi se închid de la sine, somnul cuprinzându-mă. E linişte, iar umărul lui Emanuel e cald ca o pernuţă numai bună să-mi sprijine capul... deşi nu sunt sigură că ar fi o idee bună să fac asta. Nu prea m-am lămurit ce-i cu povestea aia cu Stăpâna Visului şi care-s adevăratele sentimente ale acelui bărbat ciudat. Nu ştiu cât durează moţăiala, însă nu după mult timp, mă deşteaptă ţârâitul videomobilului.

-O fi Domnul M? întreabă Leon de pe scaunul din faţă.

Tânăra răspunde, însă spre groaza noastră, din telefon iese vuietul familiar, pe care l-am mai auzit în bază. Înspăimântată, femeia închide maşinăria, aruncând-o apoi pe fereastră cu o înjurătură. Somnul mi-a fugit, groaza punând din nou stăpânire pe mine, ascuţită şi greu de îndepărtat. Deci nu am scăpat încă de ei aşa cum sperasem...

-De ce-ai aruncat telefonul? o ceartă iubitul ei.

-Ai auzit şi tu...

-Era doar un sunet asemănător. Doar nu-ţi închipui că monştrii ăia te-au sunat pe videomobil?! E ridicol, ce naiba!

-Nu ştiu ce să mai cred, Leon! Abia aştept să ajungem, să se termine istoria asta!

Cu toţii suntem de acord cu ea, deşi eu aş fi adăugat şi faptul că mi-e grozav de foame. Toată acea alergătură m-a făcut să nu mai dau importanţă semnalelor trimise de stomac, dar acum, că m-am mai calmat, aş mânca orice.

-Ţine asta, îmi spune Emanuel întinzându-mi o conservă.

Desigur, tot timpul uit că gardienii au capacităţi telepatice şi-s luată astfel prin

surprindere. Iau conserva şi trec imediat la atac, dând-o gata în doar câteva minute. Sătulă apoi, mă las pe spătar, decisă să-mi continui moţăiala atât de plăcută. Sper ca de astă dată să nu mă mai trezească nimeni şi să reuşesc să dorm măcar câteva ore, ca să mă refac după tot acel periplu. Gardienii încep să converseze în gând, dar nu-i mai aud foarte desluşit. Parcă aş pluti printr-o mare adâncă, ba mai sus, ba mai jos; uneori mă mai trezesc, scuturată de vreo hurducătură de-a maşinii, ca să adorm apoi la loc. Mintea mea s-a detaşat de cele întâmplate şi totu-mi pare un simplu vis. Poate că monştrii ăia nu-s reali... Cel ce mă trezeşte de astă dată e Leon.

-Nu înţeleg, spune el. Ar fi trebuit să ajungem până acum...

Îmi întredeschid ochii şi privesc pe geam, dar nu văd decât nişte tufişuri îmbrăcate în umbră.

-Stai puţin, face Beatrix, n-am mai trecut pe-aici?

Leon se uită cu atenţie în jur, oprind maşina. Mă agit neliniştită în scaun, încercată de o bănuială chinuitoare: acea poartă, nu e cumva...

-Ne-am întors de unde-am plecat, rosteşte Emanuel cu răceală.

-Ce dracu! Maşina ne-a adus înapoi?!

Înfuriat, Leon trece maşina pe comandă manuală şi-o porneşte... dar şi de astă dată, ne trezim tot la poarta bazei. Nu înţeleg ce poate fi.... Ne-am rătăcit... sau e vorba de altceva... ceva la care nu îndrăznim nici să ne gândim. Ochii măriţi ai lui Beatrix îi trădează surprinderea şi-n aceste clipe mă simt mai apropiată de ea ca de oricare alt gardian... pentru că simte la fel ca mine. Şi pe ea o sfâşie aceeaşi groază fără de margini...

ÎNTUNERIC

-Să încercăm să ne calmăm, propune Leon, oprind în mijlocul şoselei.

Sfatul cred că ni se adresează în primul rând mie şi lui Beatrix, fiindcă Emanuel are un chip impasibil, ca de obicei.

-Eu zic că unica soluţie, e s-o luăm pe celălalt drum, care duce spre Heliopolis... Ce părere aveţi?

Beatrix dă din cap, uitându-se într-o parte fără chef, iar Emanuel îi face semn s-o ia din loc. Maşina porneşte din nou şi o coteşte la dreapta, pe o străduţă îngustă cu un singur sens. Nimeni nu mă întreabă nimic, aşa că tac, bucurându-mă că ne-am îndepărtat de baza aceea infernală. De dormit nu mai îmi arde, prin urmare nu fac decât să vegetez în scaun, cu ochii pe geamul aburit. Nu se văd decât nişte tufişuri umbrite, dar cum n-am altceva mai bun de făcut, mă mulţumesc şi cu atât.

-Ok, ce se întâmplă aici...? vorbeşte femeia. De ce ne-am întors de unde am plecat?

-O altă întrebare bună ar fi şi de ce nu mai merge niciun ceas, o completează Leon.

Toţi par a aştepta un răspuns de la Emanuel, ce n-a rostit mai mult de câteva cuvinte în ultimele ore. Acesta însă nu e deloc prea nerăbdător să-şi expună teoriile şi abia după îndelungi insistenţe catadicseşte să-şi deschidă gura.

-După cum v-am spus, acest univers e diferit de ceea ce noi cunoaştem...

Asta-i tot ce ne spune, înainte de a se scufunda în vechea lui meditaţie. Din seara în care mi-a mărturisit că mă iubeşte, a devenit mai rece cu mine, evitându-mi privirile şi tratându-mă doar ca pe o simplă camaradă. Bănuiesc că vremea declaraţiile amoroase a trecut... Poate că nici n-a fost sincer când mi-a spus ce simte, iar acum regretă că a jucat acea scenetă. Emanuel are momente când este extraordinar de pasional, dar şi momente în care nu scoţi nimic de la el.

-Oraşul trebuie să fie în direcţia aia, spune Leon. Nu se vede însă nicio lumină...

Maşina încetineşte şi noi ne uităm intrigaţi în faţă, străduindu-ne să ne dăm seama unde am ajuns. Mă rog în gând să nu dau iarăşi cu ochii de baza aceea, ce parcă ne-ar urmări oriunde ne-am duce, ca o fantomă. Nu observ nicio poartă, în schimb încep să suspectez că ne-am rătăcit.

-Eşti sigur că ăsta-i drumul ce duce spre oraş? întreabă tânăra.

Leon nu răspunde, accelerând. Tufişurile au dispărut, în locul munţilor întinzându-se o câmpie nesfârşită. Gardienii nu mai vorbesc, preferând să studieze drumul în tăcere.

-Alea nu sunt..., spune Beatrix şi tace.

Mă ridic pe jumătate, ca să văd mai bine la ce se referă şi prin bezna groasă, disting clădirile enorme ale Heliopolisului. Totul e însă întunecat, şi nici cea mai mică luminiţă nu se zăreşte licărind, fapt destul de neobişnuit.

-O fi vreo pană de curent? îndrug eu.

-Pană de curent? În Heliopolis? pufneşte Leon cu dispreţ. Nu se poate aşa ceva!

Vocea-mi îngheaţă în gât şi simt un curent trecându-mi prin piept. Maşina goneşte peste câmpuri, apropiindu-se de oraş tot mai mult, aşa că în curând misterul va fi dezlegat. Am totuşi o presimţire proastă legată de asta, o bănuială care mă paralizează. Nici gardienii nu par foarte liniştiţi, deşi fac eforturi destul de mari să-şi ascundă îngrijorarea crescândă care-i torturează de când am părăsit baza. Nu peste mult timp, ajungem înaintea unei guri de tunel, dar cum nu ne cere nimeni să ne legitimăm, ne continuăm drumul.

-Sistemul de securitate nu mai merge, constată Leon, şi probabil că nici camerele de supraveghere... Practic oricine poate să intre în oraş, fără niciun fel de probleme.

Mergem cu prudenţă, fiindcă tunelul nu e luminat şi riscăm să intrăm în vreun zid. E îngrozitor să pluteşti în incertitudine, cu sentimentul că-n orice moment o să te prăbuşeşti în gol. N-ai idee cum se va sfârşi acea călătorie şi nici dacă vei mai supravieţui încă o zi; eşti doar o biată victimă.

-Oraşul pare mort, spune Beatrix, pe când maşina pătrunde pe strada principală, ce de obicei forfoteşte de lume.

Femeia are dreptate, felinarele sunt stinse şi pe trotuare nu e nici ţipenie de om. Câteva maşini abandonate îşi fac veacul în mijlocul drumului, proprietarii lor însă nu se văd pe nicăieri. Leon parchează în faţa unui restaurant şi se dă jos să cerceteze mai bine locul, iar Beatrix i se alătură în câteva clipe, la fel de confuză ca şi el. Emanuel îşi scoate capul pe geam, mulţumindu-se să întrebe dacă e cineva prin preajmă.

-Nimeni, oftează bărbatul.

-Să mergem la hotelul de-acolo, spune Beatrix, poate găsim vreo recepţioneră.

Cu toate că-n sinea mea aş vrea să rămân în maşină, sar jos, luându-mă după cei doi gardieni. N-am de gând să stau singură în acel oraş amuţit, în care mă pândesc cine ştie ce pericole. Leon nu se grăbeşte foarte tare, lăsându-ne timp să ne uităm la clădirile solitare şi la străduţele pierdute-n tenebre. Imaginaţia-mi vie, construieşte o lume fabuloasă, împânzită de monştri ce ne spionează din dărătul miilor de ferestre. Cum suntem singurele fiinţe umane de-acolo, probabil că toţi sunt nerăbdători să le picăm în gheare, ca apoi să ne tortureze în fel şi chip... Poate că undeva pe-acolo, e şi umbra din lift...

-N-ai un mod de gândire prea constructiv, murmură Emanuel venind în spatele meu.

-Scuze, zic eu, realizând că închipuirile mele s-ar putea să-i agite pe gardieni şi mai tare.

Leon nu ne bagă în seamă prea mult, înaintând cu arma scoasă. Urcăm treptele hotelului, iar eu mă uit în sus, încercând să disting literele ce-i alcătuiesc numele. Asta mă face să dau uitării aerul funest al oraşului, oferindu-mi ceva cu care să-mi ocup mintea. Nu pentru mult timp însă, căci gardienii deschid uşa şi intră în sala de recepţie.

-Nici aici nu-i nimeni, observă Beatrix cu voce înfundată. Unde naiba-i toată lumea?!

Nu ne ia prea mult să ne dăm seama că hotelul e şi el pustiu, la fel ca strada. Nu reuşim să găsim niciun indiciu legat de cele petrecute sau de modul în care toţi locuitorii au dispărut, iar Leon decide că e cazul să lăsăm pe mâine toate acele întrebări şi să tragem un pui de somn, în una dintre camere. Ne hotărâm pentru un apartament de la etajul trei şi ne îndreptăm spre scări. Eu am mai aţipit şi-n maşină, dar nu pot să spun că m-am odihnit foarte bine cu toate acele popasuri.

-E cam întuneric, spune tânăra intrând în cameră.

Încerc să aprind lumina, dar după cum am bănuit, nu e curent. Telefoanele nu funcţionează nici ele, deci n-avem cum să luăm legătura cu alte persoane, ca să aflăm cu ce ne confruntăm. Mă arunc în pat istovită, aşa îmbrăcată cum sunt, şi-ntr-o clipită am şi adormit. Somnul mi-e însă greu şi populat cu coşmaruri, din care ies, doar ca să intru iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit... Alerg pe străzile Heliopolisului strigând-o pe mama, dar nu-mi răspunde decât ecoul şi ţipătul spectrelor. Nu mai e nimeni, toţi au murit... Aş vrea să mă trezesc, să ajung din nou în lumea celor vii, unde nu-mi poate face nimeni rău. Mă întorc de pe-o parte pe alta, gemând şi chemându-mi părinţii ca un copil mic, cu toate că ştiu că amândoi sunt morţi, îngropaţi sub ruinele oraşului. Lumea asta, nu mai e un loc primitor, ci un labirint în care-am rămas prinsă... un labirint al fantomelor cenuşii şi al abisurilor.

-Alesia...

Glasul mângâietor al lui Emanuel mă trezeşte. Îmi deschid ochii, aşteptându-mă să văd lumina soarelui pătrunzând prin ferestre, dar am dezamăgirea să remarc faptul că e încă noapte.

-Cât am dormit? îl întreb.

-N-aş putea să-ţi spun exact, fiindcă nu mai merge ceasul... Aş zice însă că destul...

-Cum de nu s-a luminat încă?

Emanuel îşi întoarce capul spre fereastră, ca pentru a se asigura că nicio geană de lumină nu se întrevede la orizont. Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi-aşa că pot vedea ca o pisică, casele de vizavi, tăcute şi neînsufleţite.

-Teamă mi-e că aici nu răsare soarele...

Vestea mă deşteaptă mai ceva ca un duş rece, împingându-mă în fund. Deci de-asta mi s-a părut că noaptea-i ciudat de lungă... Creierul meu vrea să facă o conexiune, dar e blocat de o spaimă strivitoare.

-Aşa e, acel ceva din baza secretă, s-a răspândit, rosteşte el. Lumea noastră a început să se altereze...

-Vrei să spui că, şoptesc eu, tot Pământul va fi cuprins de...

Emanuel nu spune nimic, dar privirea-i este cât se poate de grăitoare. Nu mă mai pot abţine şi-ncep să plâng în hohote, simţindu-mă pierdută. Cine ştie ce creaturi bântuie prin acest hotel, căutându-ne precum nişte animale de pradă... iar noi stăm aici neputincioşi. Să fim realişti: n-avem unde să fugim ori să ne ascundem, iar armele noastre sunt total nefolositoare împotriva acestor fiinţe. Care-s şansele noastre de supravieţuire? Avem măcar vreuna...? Bărbatul mă îmbrăţişează şi bătăile inimii lui mă mai calmează, izgonindu-mi frica aceea devoratoare, ce-mi ia minţile.

-Unde-s Leon şi Beatrix? îl întreb, printre suspine.

-S-au dus să caute provizii... Ne-au mai rămas câteva conserve, dar e bine să ne asigurăm că avem mâncare suficientă... în caz că mai rămânem blocaţi pe undeva.

Emanuel mă îndepărtează puţin, ca să mă privească şi-n ochii lui răsare o sclipire visătoare.

-Nu începe iar cu Stăpâna nu ştiu cui, îi opresc eu vorbele. Sunt atât de speriată, că nici nu mai ştiu cum mă cheamă...

-Atunci când va veni momentul, îţi vei da seama ce ai de făcut.

-Cum să nu! Mă voi transforma în femeia minune şi vă voi salva pe toţi!

Mă autosurprind cu acea glumiţă, dar Emanuel râde uşor şi se apleacă să mă sărute. Mă trece un fior cald, când îi simt buzele presate pe buzele mele, iar întunericul îşi pierde puterea asupra mea. Mă agăţ cu disperare de el, dorindu-mi să-l am mai aproape şi să nu mai existe distanţă între noi... Nu e decât un străin misterios, pe care nu-l înţeleg pe deplin şi nici nu pot spune că l-aş cunoaşte foarte bine. De fapt... cine-l cunoaşte cu adevărat pe Emanuel?

Stau culcată în braţele lui, iar monştrii de afară nu mă mai înspăimântă. Aş vrea să mă dumiresc mai repede ce simt pentru Emanuel... Îl iubesc, sau e vorba doar de o simplă atracţie fizică? Până în urmă cu câteva ore aş fi jurat că nu-s îndrăgostită de el... Era acela însă adevărul, ori mai degrabă încercam doar să mă amăgesc, fiindcă mi-era greu să mă confrunt cu propriile mele sentimente. Mi-am dorit o viaţă normală, şi când colo, m-am trezit într-o lume lipsită de sens, aflată la graniţa nebuniei.

-Câţi ani ai? îl întreb.

-23, îmi răspunde cu un zâmbet.

-Eu am aproape 19... Dar bănuiesc că n-are rost să-ţi spun...

E doar cu 4 ani mai mare ca mine, şi totuşi, ce mare-i diferenţa dintre noi doi! Emanuel e mult mai matur, părând a avea cel puţin 28 de ani. Trebuie să recunosc că nu-mi displace felul lui de-a fi, serios şi ponderat, căci mereu m-au atras bărbaţii mai în vârstă. Dacă ar fi fost un tânăr copilăros şi uşuratic, probabil că nici nu l-aş fi luat în seamă, considerându-l plictisitor sau poate prea banal.

-Te iubesc, îmi mărturiseşte deodată.

Ah, din nou acele cuvinte supărătoare, care-mi dau bătăi de cap.

-E bine să spui ce simţi... Te eliberează...

Aşa este, dintotdeauna am fost o fire rezervată, genul de femeie care detestă siropoşeniile şi declaraţiile de dragoste. De ce aşa? Poate din cauză că mi-am iubit libertatea mai mult ca orice... iar acele vorbe care leagă, m-au înspăimântat. O persoană îndrăgostită îşi pierde independenţa, devenind moale ca un aluat... aşa mi-am spus mereu. Emanuel e însă altfel... E puternic, şi cu toate astea nu ezită să-şi dea pe faţă iubirea, făcându-mă să mă ruşinez ca o caraghioasă.

-Şi eu te iubesc, îi spun, mai mult ca să-i dau replică la provocare.

Nu-s sigură că asta simt şi am un soi de strângere de inimă când rostesc asta, dar la urmă nu-mi pare rău c-am făcut-o. Emanuel surâde satisfăcut şi-mi mai fură un sărut. Suntem amândoi stăpâniţi de aceeaşi linişte interioară, care ne îndeamnă să dăm uitării peripeţiile prin care-am trecut. Pleoapele mi se lasă, şi adorm pentru a doua oară, cuibărită în braţele tânărului. Visu-mi e însă agitat, figurile colegilor de şcoală, suprapunându-se peste chipurile gardienilor. Parcă umblu printr-o clădire cu multe coridoare, căutând ieşirea, iar în cale-mi ies tot felul de personaje bizare. Scârţâitul uşii destramă imaginile, dându-mi deşteptarea. Gardienii s-au întors cu o geantă uriaşă, plină de cutii şi sticle de toate mărimile şi culorile, care-ar putea să ne ajungă o lună. Emanuel e tot lângă mine, dar cei doi nu-şi arată mirarea văzându-ne astfel îmbrăţişaţi; nu pot să neg că îmi place discreţia lor.

-Mi-e o foame de lup, spune Beatrix înfulecând un sandviş.

Leon se pune şi el pe mâncat, devorând în câteva minute două conserve de peşte şi o pâine de secară. Uitându-mă la ei, începe să mi se facă poftă şi mie de o felie.

-Vrei? mi se adresează tânăra, întinzându-mi sandvişul ei.

I-l iau din mâini fără să mai stau la gândire şi aproape că-l înghit cu totul.

-Am jefuit un magazin, începe femeia, după ce-şi mai potoleşte foamea. Oraşul e mort, nu vezi pe nimeni...

-Ce crezi că s-a întâmplat cu locuitorii? îndrăznesc eu o întrebare.

-Probabil c-au fost evacuaţi...

-Şi dacă nu i-a evacuat nimeni? Dacă au dispărut, cum au dispărut şi cercetătorii din baza secretă?

Ştergându-se pe bărbie, femeia îmi aruncă una dintre privirile ei aspre, cu care mă aduce de obicei la tăcere. Înţeleg bine ce vrea să-mi transmită: trebuie să gândim pozitiv, dacă nu vrem să ne pierdem minţile. Aş vrea să aud şi opinia lui Emanuel despre toate astea, fiindcă mi-e din ce în ce mai greu să-mi păstrez optimismul. E o nebunie să mai speri că ai cum să scapi cu viaţă, în condiţiile în care moartea te împresoară.

-Părerea mea e că, spune bărbatul auzindu-mi gândul, suntem supravegheaţi.

O sudoare de gheaţă mi se prelinge pe spate.

-Ei ştiu exact unde suntem şi se joacă cu noi.

-Ce tot spui? spune Leon morocănos.

-Gândiţi-vă... Sunetul din videomobil, faptul că ceasurile ni s-au oprit, lucru care ne-a făcut să pierdem noţiunea timpului... Se joacă cu minţile noastre.

-Nu se poate...

-Ba da... Cunoaşteţi doar tehnicile, aşa că n-ar trebui să vă surprindă ce vă spun...

Eu mă opresc din mâncat, cu ochii la Emanuel. E oare posibil?

-Mai ales pe tine, Leon... I-ai făcut fărâme pe opozanţii premierului... şi pe liderul sindicaliştilor din Nalbonz.

-Dintre noi doi, tu eşti cel mai diabolic, Emanuel!

Beatrix îşi reîndreaptă atenţia asupra sandvişului, arătând stânjenită de turnura conversaţiei. Pe mine în schimb, subiectul mă interesează foarte tare, fiindcă e prima dată când mi se dezvăluie unele detalii despre trecutul gardienilor.

-L-ai făcut pe preşedintele Algeronului să se spânzure...

-Suferea deja de depresie...

-Sigur, iar tu i-ai dat o mână de ajutor...

De asta am avut unele reţineri legate de bărbat... Am ştiut eu că avea nişte secrete îngrozitoare, pe care urechile mele nu erau pregătite să le audă.

-Nu e aşa cum crezi, Alesia, se apără el. Nu mai fac asta de multă vreme... Mulţi dintre prietenii mei au înnebunit şi mi-am dat seama că dacă mai continui pe acelaşi drum, acela o să fie şi destinul meu. Le-am spus să-şi găsească alt om pentru treburile murdare.

-Şi au acceptat aşa, pur şi simplu? mă îndoiesc eu.

-Nu, Leon ţi-a spus c-au vrut să mă execute. Spre norocul meu, s-au gândit

mai bine şi-au hotărât că s-ar putea să le fiu de folos.

Gardianul e sincer când îmi spune toate astea, nu detectez nicio umbră în vocea lui. Pot să-l condamn pentru ce a făcut? Dacă nu s-ar fi supus ordinelor, ar fi fost el însuşi omorât sau torturat... Conducătorii secreţi ai Antiliei sunt în spatele tuturor acestor crime; din dorinţa de a dobândi puterea supremă, controlul asupra întregii planete, au ajuns să încalce toate legile nescrise ale omenirii. Pe ei trebuie să-i urăsc, nu pe Emanuel.

-Eu am jucat doar rolul de antrenoare a tinerilor gardieni, rupe tăcerea Beatrix. Leon a fost jumătatea mea întunecată... El a primit toate misiunile dificile.

Nu m-am înşelat deci, Beatrix nu şi-a pierdut latura umană, fiindcă n-a fost obligată să comită atrocităţile pe care le-au comis ceilalţi. Îmi aduc aminte totuşi, că ea, asemeni lui Emanuel, a apărat sistemul, susţinând că este exact ceea ce ne trebuie. Cum poate gândi aşa, ştiind despre ce e vorba în realitate? Tânăra mă priveşte cu tristeţe, clătinând din cap.

-Nu, nu joc pe două fronturi, îmi spune. Oricât de oribil ar fi, acest sistem a împiedicat omenirea să se autodistrugă...

-Ei bine, se pare că vremea lui a apus...

Nu-mi mai închei fraza, căci urechile-mi percep un zgomot suspect, venind din spatele uşii de la intrare. Gardienii se ridică la fel ca unul, cu armele în mâini. Bătăile inimii mi se accelerează, iar ochii mi se măresc de spaimă, urmărind clanţa uşii ce se lasă încet. Nu poate fi decât unul dintre monştrii din bază, căci oraşul e lipsit de orice suflare omenească. Leon şi Beatrix trec în faţa mea, ca pentru a mă proteja, iar asta-mi stârneşte un sentiment de profundă recunoştinţă. E posibil să-i fi judecat greşit până atunci, dispreţuindu-i şi imputându-le faptul că au săvârşit nişte acte abominabile. Cine sunt eu să hotărăsc ce-i bine şi ce-i rău?

-Aveţi grijă, şuieră Emanuel de lângă mine.

O siluetă se profilează în prag şi simt cu aerul împietreşte. Întunericul o fereşte pe jumătate de privirile noastre, dar tot reuşesc să văd un corp contorsionat cu şase membre şi două capete, ce aduce cu un om. În următoarea secundă începe tirul şi lumina provenită de la armele gardienilor, şterge orice altă imagine. Uşa e făcută ţăndări, iar peretele de la intrare se prăbuşeşte într-o grămadă de moloz. Monstrul nu pare cu toate astea în vreun fel afectat, continuând să se mişte către noi, precum un păianjen... Şi ce mă sperie şi mai tare, e faptul că-n urma lui vin alte creaturi infernale, barându-ne drumul...

-Nu-i decât o soluţie, spune Leon aruncându-şi arma.

Rugătoare, Beatrix îl strânge de braţ.

-O să rămân aici să-i reţin, voi plecaţi!

-Nu plecăm fără tine! declară femeia.

-Nu mai e timp de discuţii, duceţi-vă! E mai bine aşa!

Emanuel mă ia de mână şi mă târăşte după el, ţinând arma în stânga. Nu apuc decât să arunc o privire spre Leon, ce se concentrează, creând cu câmp de forţă în jurul lui. Monştrii, înfuriaţi de acel atac, îl încercuiesc şi atunci abia realizez cât de mulţi sunt. Oricât de puternic ar fi, bărbatul va fi făcut bucăţi. Dar gardienii mă cară pe coridor şi apoi pe scările în spirală, înainte să mă

dezmeticesc şi să am vreo reacţie. Lacrimile din ochii lui Beatrix îmi gonesc starea de prostaţie, abia când deja am ajuns în stradă.

-Nu, strig eu eliberându-mi mâna. Nu vreau să-l las acolo!

-Sunt prea mulţi, se opune Emanuel, nu ne putem lupta cu ei.

-Ai zis că sunt Stăpâna Visului! Asta înseamnă că eu am puterea de a schimba ceva!

-N-ai crezut niciodată în povestea asta, spune încet femeia.

Nu se va sfârşi aşa; Leon ne-a mai salvat o dată, când rămăsesem în bază... Ar fi o cruzime să-l părăsim astfel. Îl implor din priviri pe Emanuel, ce-şi examinează mohorât vârful cizmelor, nearătând deloc dornic să treacă la acţiune. Nepăsarea lui mă enervează mai rău ca un pumn în faţă.

-Am fost crescuţi să nu ne temem de moarte, îmi spune el fără să se uite spre mine. Leon... va muri făcându-şi datoria... şi asta-i tot ce contează.

O lacrimă de ciudă mi se desprinde de pe faţa roşie de furie. Mereu am pretins că nu cred în aiureala cum că eu aş fi o femeie ieşită din comun. Dar nu... m-am minţit singură... În adâncul meu, am sperat că Emanuel nu s-a autoiluzionat, deşi iată că nici el nu era foarte convins că eu sunt Aceea.

-N-aveţi decât să rămâneţi aici, le arunc eu pornind-o spre hotel.

-Stai, unde naiba te duci?!

Strigătele lui Emanuel îmi împovărează mersul.

-Ei, îi spun răsucindu-mi capul spre el, acum o să afli dacă sunt sau nu Stăpâna Visului.

SABIA

Înăuntru e o beznă de plumb, ce pare aproape palpabilă. Păşesc cu grijă, tresărind la orice scârţâit, gata să trag. Beatrix şi Emanuel m-au urmat, dar încerc să fac abstracţie de ei, ca să mă concentrez mai bine. Văd scara conturându-se şi o apuc în sus, pipăind cu piciorul fiecare treaptă de lemn pe care calc. Nu văd nimic în faţă, astfel că trebuie să fiu foarte atentă la umbre. Cu câteva ore înainte, mi-era o frică groaznică, dar în clipa de faţă, faptul că Leon e în pericol îmi dă un curaj uimitor. Nu mă mai recunosc pe mine însămi. Dau să-mi aprind lanterna, dar descopăr cu neplăcere că nu mai are baterie. Beatrix mi-o înmânează pe a ei, aşa că reuşesc să-mi continui înaintarea. Mă-ntreb unde s-or fi pitit creaturile monstruoase, că nu se văd pe nicăieri... Un foşnet venit de deasupra mea, mă face să luminez tavanul crăpat, dar în aceeaşi fracţiune de secundă, lanterna îmi zboară din mână şi sunt proiectată la pământ. Simt apăsarea strivitoare a monstrului, ce m-a prins în gheare iar sufletul mi se umple de o groază necunoscută. Gardienii trag în el şi scânteierea produsă de arme, îmi arată exact cum stau lucrurile. Tot coridorul geme de monştri, iar noi suntem chiar în mijlocul lor, fără posibilitate de retragere. Înţelegând că armele lor sunt inutile, Emanuel şi Beatrix se încordează alungând întunericul, însă puterea lor e prea mică, ca să ţină piept acelei armate. Dacă nu fac ceva, o să fim ucişi cu toţii... Sunt eu Stăpâna Visului? Dacă aş fi, atunci aş şti cum să mă salvez... De ce-aş avea nevoie ca să câştig această bătălie? Desigur, de arme mai bune, diferite de cele pe care le deţinem. De unde să fac însă rost de aşa ceva?

-Mintea e cea mai bună armă pe care o ai, aud în minte.

Nu-mi mai amintesc cine mi-a zis asta, dar această frază-mi dă o idee. Trebuie să-mi creez propriile mijloace de apărare, la fel cum l-am văzut pe Emanuel. În timp ce mă concentrez, în faţa ochilor mi se formează tot felul de imagini luminoase şi vii: Heliopolisul, cu străzile lui aglomerate, aşa cum era în trecut, marea atinsă de razele unui soare enorm, Leon... Aşa e, trebuie să-l salvez pe Leon... Pleoapele mi se deschid, iar palma-mi începe să mă doară, de parcă ar fi luat foc, şi apoi e ca şi cum ceva mi-ar ieşi din mână. Monstrul se frământă, vrând să mă sfâşie cu ghearele de la membrele de dinainte. Mă uit în dreapta, observând cu uluire, că din braţ mi-a ieşit lama unei săbii ciudate, translucide. Nu mai stau să cercetez ce mi s-a întâmplat, ci reacţionez pe moment, spintecând creatura. Urlând, monştrii sar asupra mea, ignorându-i pe ceilalţi doi gardieni. Se pare că eu am devenit ţinta lor principală, fiindcă am cutezat a le ataca frăţiorul; nu pot spune însă că nu am o oarecare satisfacţie. Sabia îmi dansează în aer, tăind monstruozităţile ce se apropie prea mult de mine. Nu mai ştiu în ce lovesc, mă învârt doar ca o morişcă, secerându-i, şi de astă dată, remarc că nu se mai ridică niciunul. Bucăţile rupte din creaturi, stau înşirate în jurul meu, zvârcolindu-se în încercarea de a se recompune.

-Muriţi odată! le strig, călcând pe ele.

Dar nu am timp pentru asta! Alte şi alte bestii, apar din toate cotloanele, năpustindu-se spre mine. Tot iadul s-a adunat în preajma mea, decis s-o distrugă pe cea care li s-a pus în cale. Îl caut cu privirea pe Leon, căci din clipă-n clipă situaţia poate scăpa de sub control; nu ştiu unde-ar putea fi însă şi mă înţeapă teama că bărbatul a pierit deja.

-Leon! chem eu. Leon, eşti aici?

-Acolo, spune Emanuel arătând în stânga.

Ochii mei privesc în direcţia indicată de degetul lui, lovindu-se de o imagine terifiantă. Corpul bărbatului a fost cu totul absorbit de un perete, şi doar capul i-a mai rămas afară. Beatrix scoate un ţipăt sfâşietor, încremenind în spatele gardianului. Nu-mi pot permite să mă pierd cu firea, trebuie să verific dacă Leon mai e în viaţă, până nu-s luată pe sus de un nou val de monştri. Îl rog în gând pe Emanuel să mă acopere şi mă apropii de gardian, să mă uit mai bine la el. Faţa îi e pământie, ca de cadavru iar pleoapele îi sunt închise.

-E mort? răsună vocea lui Beatrix.

Nu, refuz să accept asta. Nu-i voi lăsa pe inamici să câştige. Rememorez clipele în care l-am cunoscut, frica pe care mi-o provoca, asprimea cu care mă trata... Ştiu că a făcut multe lucruri condamnabile, că e un reprezentant al celor ce conduc Antilia din umbră... dar în momentul acesta nu mai contează nimic din toate astea. S-ar putea să fim singurii supravieţuitori ai speciei umane... El e familia mea, tot ce mi-a mai rămas pe această lume.

-Nu ne părăsi, îl rog eu mângâindu-i chipul. Beatrix are nevoie de tine.

Nu cred că mă aude, e nevoie de ceva mai puternic. Mă apropii mai mult şi-mi lipesc buzele de buzele lui, dându-i din căldura mea. Dincolo de acel întuneric se află amintirile: a fost fericit oare vreodată?

-Beatrix, se aude şoapta lui.

Da, aceea era amintirea pe care o căutam, nu încape îndoială. O fată micuţă îi zâmbeşte, întinzându-i ceva...

– Uite, eu l-am făcut... pentru tine...

Leon se uită nedumerit la medalionul din mâinile ei, neştiind dacă să-l ia sau nu. N-o cunoaşte pe fetiţă decât din vedere, prin urmare nu e prea sigur ce-ar trebui să facă. Necunoscuta e mai mică decât el cu câţiva ani; e aproape un copil de 12-13 ani. Probabil că n-a învăţat încă regulile: faptul că nu poţi avea încredere în nimeni. Totuşi un sentiment ascuns, îi tot dă ghes să primească medalionul.

-Mulţumesc, face el, acceptând darul.

-Trezeşte-te, Leon! îi zic eu, cu vocea lui Beatrix.

Bărbatul surâde în vis, iar trupul i se desprinde de perete. Beatrix aleargă la el, prinzându-l în braţe şi pe faţa ei se citeşte fericirea. Ea este partea umană a lui Leon; dacă n-ar fi fost dânsa, să-l mai ridice din când în când la normalitate, gardianul ar fi devenit pe semne un psihopat.

-Ajută-mă! răcneşte Emanuel.

Lumina lui nu mai poate ţine departe umbrele. Nu-i o idee prea bună să ne batem cu ele, pentru că sunt prea numeroase.... însă n-avem unde să fugim. Pe scări în jos n-o mai putem lua, căci treptele sunt păzite cu străşnicie de o adevărată armată.

-Veniţi! le strig eu, refugiindu-mă într-una din camere.

Emanuel o ajută pe Beatrix să-l care pe Leon şi toţi trei sfârşim baricadaţi într-un apartament ca cel în care ne-am odihnit. Uşa încuiată e clar că n-o să

reziste prea mult asalturilor fiarelor de-afară, aşa că ne gândim repede la un plan.

-N-avem pe unde coborî, spune Beatrix, şi-n câteva secunde uşa o să cedeze. Ce facem?

Ar fi ridicol să murim cu toţii, după ce l-am salvat pe Leon. Dar care-ar fi soluţia? Mă rotesc prin cameră, încercând să găsesc ceva de care m-aş putea servi. Nu văd decât un pat şi un dulap, în care ne-am putea băga; mă îndoiesc însă că monştrii sunt chiar atât de proşti să nu ne caute acolo.

-Ce altă ieşire mai e? întreb eu, vorbind mai mult cu mine însămi.

-În afară de scări şi de lift... alta nu mai e, zice tânăra.

-Ba da, spun îndreptându-mă ca hipnotizată spre fereastră.

-Doar nu vrei să...

Dintr-o mişcare, trag draperia, dezvelind geamurile. Dacă am creat cu puterea minţii acea sabie şi am pătruns în amintirile lui Leon, asta înseamnă că s-ar putea să mai fiu înzestrată şi cu alte abilităţi.

-Emanuel, tu ai spus că lumea asta e diferită de cea pe care-o ştim...

-Aşa e... dar asta... Doar nu crezi că putem zbura?

-Ei bine, e momentul să aflăm.

Uşa zboară într-o parte şi-n cameră pătrund zece bestii. Sper cu ardoare să fie adevărat, fiindcă n-o să mai avem o a doua şansă. Deschid fereastra şi mă sui pe pervaz, cu privirea înainte, la clădirile înceţoşate, luptându-mă cu teama de înălţime. Nu mă voi gândi că pot să cad în gol, îmi voi spune că am puterea de a mă înălţa... şi asta şi voi face.

Un curent îmi şfichiuieşte obrajii, pătrunzându-mi prin haine. E timpul să mă confrunt cu propriile temeri... Dacă am îndoieli, mă voi zdrobi de asfalt, căci mintea-mi va transforma coşmarul în realitate.

-Sari! îmi transmite Emanuel în gând. Nu mai e vreme...

Acum e acum... Privind în sus, la cerul negru, mă desprind de pervaz, aşteptându-mă să mă prăbuşesc ca un bolovan. Dar nu, trupu-mi rămâne suspendat pentru câteva clipe în aer şi abia apoi începe căderea. Prin gânduri îmi fulgeră că trebuie să mă opresc înainte de contactul cu trotuarul, însă nu ştiu cum să fac asta. Nu, nu voi sfârşi aşa... Căderea îmi încetineşte, de parcă ceva m-ar frâna şi-n cele din urmă aterizez lin. Mă uit la fereastra de unde m-am aruncat şi-l văd pe Emanuel, chinuindu-se să-l susţină pe Leon, ce pare pe jumătate adormit. Va reuşi el să-l ducă în siguranţă pe bărbat? Pare un soi de misiune imposibilă, având în vedere că Leon nu e chiar un omuleţ uşor ca un fulg.

-Sari! îi strig eu. O să încerc să vă ajut!

Vorbele-mi ies pe negândite, fiindcă habar n-am în ce-ar consta acel ajutor promis. Emanuel însă, îmi urmează chemarea şi se aruncă împreună cu celălalt gardian, iar eu reacţionez imediat. Îmi închid ochii şi mă concentrez, străduindu-mă să le atenuez impactul cu trotuarul. Mă ia cu ameţeală, însă nu renunţ... Când îmi deschid iarăşi pleoapele, constat că cei doi bărbaţi au ajuns lângă mine întregi, deşi Emanuel arată cam zdruncinat.

-A mai rămas Beatrix! exclamă el, tăindu-mi bucuria.

Aşa e, trebuie să las entuziasmul de-o parte şi să mă gândesc la tânără. Femeia e pe marginea ferestrei, uitându-se la noi cu ochii măriţi de spaimă.

-Haide! o îndeamnă Emanuel, făcându-i semne disperate.

Un monstru îşi scoate capul pe geam, întinzându-şi ghearele spre ea s-o apuce. Slobozind un ţipăt, Beatrix dă să sară, dar frica o lipeşte din nou de fereastră. Nu pot să stau şi să asist cum creaturile o prind şi-o devorează; mă înalţ de la pământ şi pe nesimţite ajung în dreptul ei. Nu contează cum am făcut c-am zburat, singurul lucru care mă mai preocupă e s-o aduc în mijlocul nostru.

-Vino la mine! îi spun, luând-o în braţe.

Femeia mă înconjoară cu mâinile, lăsându-mă s-o port în jos, către ceilalţi doi gardieni. Îi simt tremurul braţelor şi creierul încet mi se dezgheaţă... Oare eu am făcut toate astea? Sunt eu Stăpâna Visului? Răspunsul pe care mi-l dau e că nu ştiu nici eu ce să cred...

-Să mergem! răcneşte tânărul în urechea mea.

Mă uit spre fereastră, constatând că monştrii se pregătesc să-şi dea drumul după noi. Ăsta e cel mai urât vis pe care l-am avut vreodată, îmi spun. O luăm cu toţii la fugă, pierzându-ne pe o străduţă îngustă dintre două clădiri înalte.

-Pe aici! ţipă Emanuel deschizând o uşă.

Intrăm într-o încăpere largă şi goală, probabil un fost depozit şi ne lăsăm pe vine, în aşteptare. Mă rog în gând ca monstruozităţile acelui tărâm să nu ne

găsească, biciuită de groază. Orice foşnet mă face să tresar şi să-mi ridic ochii. Câteva minute lungi se scurg peste noi, timp în care îmi ascult inima cum îmi bubuie în urechi. Abia după ce căpătăm convingerea că nu am fost urmăriţi, îndrăznim să vorbim.

-Cum te simţi? îşi întreabă Beatrix iubitul.

Leon mijeşte ochii, scuturându-şi capul.

-Parcă m-aş fi trezit din morţi...

-Alesia te-a salvat... Ar fi trebuit s-o vezi luptându-se cu monştrii aceia...

Bărbatul îmi zâmbeşte greoi şi eu îi răspund tot cu un surâs.

-Deci tu eşti..., spune el abia auzit. Emanuel... a avut dreptate?

M-am luat cu lupta şi mi-a ieşit complet din minte povestea cu Stăpâna Visului. O durere cumplită îmi abate însă direcţia gândurilor de la Leon, la sabia ce mi-a spintecat palma. Lama s-a solidificat, pierzându-şi transparenţa şi căpătând o culoare cenuşie.

-La naiba! gem eu, încercând s-o smulg din mână.

Nu pricep cum de până în acest moment nu m-a deranjat. Probabil că mintea-mi joacă iar o festă neplăcută, făcându-mă să trec prin acest chin teribil. Urlând, reuşesc să mi-o scot şi-o arunc undeva departe. Rana se închide în următoarea secundă, deşi palma mă arde de parcă mi-aş fi băgat-o în foc.

-Doamne, urăsc locul ăsta! exclam.

-Chiar dacă nu ştii să-ţi controlezi puterile, spune Beatrix admirativ, eşti incredibilă! Ce-ai făcut pentru noi...

-Cred că am luat-o razna, şoptesc.

Am ajuns să creez săbii, să zbor şi să mă bat cu monştrii. S-a ales praful de vechea mea viaţă, caldă şi normală, în care eram doar o adolescentă răzvrătită. Mi-e dor de soare, mi-e dor să fiu iar printre oameni, să fiu o simplă fată.

-Nu te întrista, vorbeşte Leon, suntem cu tine... şi te iubim.

A zis el asta cu adevărat sau mi s-a părut doar? Dar bărbatul se uită la mine, iar în ochii lui sclipeşte o luminiţă mângâietoare, de recunoştinţă, care e şi-n privirea lui Beatrix. Femeia n-ar fi supravieţuit fără Leon, fiindcă el era cel ce-i dădea putere, aşa cum Leon n-ar fi supravieţuit fără iubirea ei, profundă şi transformatoare. Sunt copleşită de acea revelaţie, ce mi-i arată pe cei doi ca pe o singură entitate. Ei chiar erau dispuşi însă să se sacrifice pentru lumea aceea, pentru acel mecanism fără cusur... diabolic şi totodată atât de necesar.

-Credeţi că s-ar fi putut şi altfel? îi întreb. Credeţi că finalul acesta ar fi putut fi evitat?

-Da...

N-au rostit decât un simplu da, la unison, dar tonul ales m-a impresionat. Mă aşez obosită lângă Emanuel, dominată de senzaţia că minutele ne sunt numărate. Suntem izolaţi, în acest infern din care nu mai putem ieşi, fără niciun plan, fără nimic. Am dovedit că sunt cu adevărat înzestrată cu nişte puteri uimitoare, dar e ăsta un indiciu al faptului că sunt Stăpâna Visului? Şi chiar dacă aş fi, cum aş putea salva Heliopolisul?

-Ce-am putea face? întreb cu glas tare.

-Creaturile astea par inteligente, spune Emanuel. A doua oară, nu ne-au mai lăsat să fugim pe scări, iar asta înseamnă că sunt capabile să înveţe şi să ia decizii.

-N-aţi putea să luaţi legătura cu cei de-afară?

-Am încercat, îmi răspunde femeia, dar fără succes. Pe de altă parte, dacă tu eşti Stăpâna Visului...

Doar nu vrea să spună că a început şi ea să creadă în această bazaconie? Emanuel abia se abţine să nu râdă, cu toate că nu ne aflăm într-o situaţie prea roz. Probabil că se simte foarte bucuros că ceilalţi gardieni au ajuns şi ei la concluzia lui.

-Eu nu m-aş baza pe asta, spun eu.

-Dar te-am văzut cum te luptai! Nici eu, cu tot antrenamentul meu, n-aş fi în stare să fac ce faci tu!

-Ok, să presupunem că aş fi Stăpâna Visului... Cu ce ne ajută asta? N-am cum să învinge o armată de monştri!
Nu mă contrazice nimeni, vorbele mele fiind acoperite de tăcere. Cu toate astea, surprind în expresia de pe faţa gardienilor, o dorinţă nerostită, ca eu să preiau acel rol, de Mesia. Sunt unica lor speranţă, şi nu pot să-i dezamăgesc. Oricât mi-ar fi de greu, trebuie să încerc să găsesc o soluţie ca să evadăm din această viziune întunecată.

ADÂNC ÎN COŞMAR

A trecut deja jumătate de oră de când mă tot strofoc să intru în contact cu cei de dincolo. Stau cu ochii închişi şi vizualizez diferite imagini difuze, ce nu se leagă în nimic coerent. Toate privirile sunt aţintite asupra mea, stânjenindu-mă oarecum, căci simt cum se lasă povara responsabilităţii pe umerii mei. Ce se va întâmpla dacă dau greş?

-Nu te mai gândi la faptul că vei da greş! mă sfătuieşte Emanuel. Fă abstracţie de noi.

-Uşor de zis, greu de făcut, bombăn eu.

Râzând înfundat, tânărul îşi aprinde o ţigară. Beatrix cerşeşte şi ea un foc, şi pentru câteva minute gardienii fumează în tăcere, lăsându-mă să mă relaxez în voie. Mă simt ceva mai bine astfel, aşa că încep să mă concentrez. Nu văd însă decât o mare de întuneric, din care nu răzbat decât nişte şoapte lipsite de sens. Dar nu, parcă mai e ceva acolo... O clădire înaltă până la nori, în care se află cineva... Pătrund într-o încăpere spaţioasă şi observ un bărbat întors cu spatele la mine. Dau să mă apropii, dat tot atunci, necunoscutul se răsuceşte spre mine. Totul pare atât de real că tresar, ieşind din transă.

-Era Igor, spune Emanuel.

-L-aţi văzut şi voi? întreb mirată.

-Ce-o fi vrut să ne transmită? murmură Beatrix. Oare şi Fortăreaţa a fost atacată?

-Ce e Fortăreaţa?

-Sediul nostru central... Practic acolo se află pupitrul de comandă al Antiliei...

Încerc să-mi dau seama dacă l-am mai văzut pe bărbatul respectiv pe undeva, dar nu reuşesc să-i identific figura. Pupitrul de comandă al Antiliei... acolo unde-s adunaţi toţi cei pe care i-am considerat duşmanii mei...

-Igor este şeful nostru... Deşi arată ca un tânăr de 25 de ani, are in jur de 50. Şi-a oprit singur procesul de îmbătrânire... Puţini gardieni trec de vârsta de 30 de ani, prin urmare el ar fi cam cel mai bătrân dintre noi.

Aş vrea să cer mai multe explicaţii, dar mâhnirea ce le acoperă ochii mă împiedică să mai scot vreo vorbuliţă. Dar Emanuel se decide să-mi spună întreaga poveste, ca să clarifice lucrurile.

-Cei mai mulţi gardieni sfârşesc prin a fi executaţi. Lucrurile pe care le facem... ne afectează şi pe noi... Te macină psihic şi în cele din urmă te distrug... Leon a ajuns la înainta vârstă de 28 de ani, fiindcă a avut-o alături pe Beatrix.

-Deci de-asta, mă luminez eu, de-asta ai vrut să-ţi găseşti şi tu o Beatrix a ta!

Tânărul se uită la mine lung, cu un zâmbet pe faţă, ce vrea să spună că am ghicit adevărul. Destinul lor mă înduioşează, căci e mult mai trist decât îmi imaginam. Gardienii n-au fost niciodată liberi, să se ducă unde vor, aşa cum am fost eu. Nu ştiu cum e să ai o viaţă firească, cum e să nu te spioneze nimeni... Ce poate fi mai îngrozitor decât să trăieşti într-o închisoare, din care n-ai speranţă să mai ieşi vreodată? Pentru ei, eliberarea e sinonimă cu

moartea.

-Cred că Igor vrea să venim la el, îşi dă cu părerea Leon, rupându-mi monologul interior.

-N-or să ne lase să facem nici doi paşi! Cum o să ajungem până acolo?!

E prima oară când tânărul ridică tonul la gardian, şi nu pot spune că nu sunt surprinsă.

Un scârţâit ne face să tăcem şi să ne uităm spre uşă, cu teama că am vorbit prea tare. Ne-au găsit oare aşa de repede? Spaima mă sugrumă, luându-mi tot aerul, dar caut să mă stăpânesc şi mă avânt spre ieşire. Nu e nimeni în spatele porţii însă... Îmi sprijin fruntea de perete, aşteptând să-mi revin, ca să pot lua o decizie. Nu-mi place deloc acea tensiune care ne strânge inima la orice zgomot, făcându-ne să ne înfiorăm de spaimă. Am devenit cu toţii paranoici... şi cu siguranţă, dacă mai rămânem mult aici, o vom lua razna complet.

-Hai să plecăm de-aici, zice Leon ridicându-se. Am stat destul...

-Nu mi-ai răspuns la întrebare! protestează iar tânărul. Cum ajungem? În zbor?

-Nu, cu maşina cu care am venit.

-Adică să ne întoarcem la hotel? întreabă Beatrix, albindu-se.

Nu, şi mie mi se pare o idee proastă, deoarece mai mult ca sigur că monştrii dau târcoale clădirii. Emanuel îşi azvârle ţigara nemulţumit, luând-o spre uşă. Stau şi analizez problema, din diferite unghiuri, realizând cât e de riscant să ne ducem acolo. N-am deloc poftă să mai dau nas în nas cu oamenii-păianjen, de care abia cu greu ne-am descotorosit, mă ţin însă după gardieni, păşind atentă în spatele lor. Străduţa e liniştită deocamdată, semn că monştrii s-au retras, dar trebuie să ne păstrăm vigilenţa.

-Pe acolo, spune Leon cotind la dreapta.

Clădirile îmi par duşmănoase, învăluite astfel în noapte. Mă întreb pentru a mia oară unde au dispărut locuitorii, deşi nu sunt sigură că aş vrea să aflu răspunsul. Parcă ar fi trecut un război nimicitor peste noi şi din vechea lume n-a mai rămas nimic, în afara unor ziduri. Curând ieşim dintre blocuri, trezindu-ne la doi paşi de hotel.

-Au plecat? îngăim eu.

-Aşa s-ar părea, spune Leon.

Nu mai zăbovim prea mult, grăbindu-ne către maşină. Încă puţin, şi vom ajunge la adăpost, iar hotelul va fi lăsat undeva în urma noastră. Leon deschide portiera şi ne aruncăm repede pe bancheta din spate. Respiraţia mi se întretaie, de parcă aş fi alergat un kilometru, iar urechile îmi ţiuie. E prea multă linişte... Parcă am fi înainte de sfârşitul lumii, pierduţi pe o insulă, departe de orice suflare omenească.

-Gata, face Leon luând loc pe scaunul din faţă.

Îmi învinge frica şi arunc o căutătură curioasă pe geam; hotelul arată ca o casă bântuită dintr-un film de groază: mut, întunecat şi încărcat de-o atmosferă stranie. Tot ce-mi pot spune e ca abia aştept să plecăm de-acolo. Gardianul apasă pe buton, dar spre uimirea şi totodată groaza noastră, maşina refuză să pornească.

-Ce se întâmplă? întreabă Beatrix, uitându-se peste umărul lui.

-Nu ştiu, motorul e mort...

Ceva nu e-n ordine... Am o presimţire neagră, că ni se pregăteşte ceva neplăcut. Mă uit iarăşi în dreapta, părându-mi-se că văd o umbră detaşându-se de faţada hotelului. S-ar putea să fie vorba doar de o închipuire de-a mea, însă o aud pe Beatrix scoţând o mică exclamaţie.

Bărbatul apasă pe buton nervos, fără ca nimic să se întâmple. Vehiculul e îngheţat în mijlocul drumului, iar noi am fost din nou împresuraţi de monştri. Îi zăresc târându-se pe trepte, ieşind pe ferestrele sparte, sau prin crăpăturile uşilor... Sunt mai mulţi ca înainte şi se îndreaptă direct spre noi, hotărâţi să ne sfârtece. Casc gura să ţip dar din gâtlej nu-mi scapă decât un scâncet firav.

-Prostia asta nu vrea să meargă! strigă Leon disperat.

O creatură sare pe capota maşinii, înfigându-şi unul dintre braţe în parbriz. Vederea mi s-a înceţoşat, şi nu mai aud decât ţipetele lui Beatrix, ce-şi imploră partenerul să facă ceva. Un alt monstru, se izbeşte în portiera maşinii, căutând s-o răstoarne. Dacă nu vom pleca, vom fi făcuţi bucăţi... Dar cum să facem maşina să pornească? Mă gândesc repede; în această lume, totul pare a fi controlabil prin puterea minţii. Dacă-i aşa, atunci nu trebuie decât să mă concentrez, aşa cum am făcut şi când am creat sabia. În aceste clipe însă, îmi este parcă mai dificil să mă adun, fiindcă mintea mi-e înnegurată de o teamă paralizantă.

-Haide... împreună, îmi şopteşte Emanuel strângându-mi mâna.

Aşa e, nu sunt singură, ci împreună cu gardienii, iar ei îmi vor fi mereu nişte aliaţi de nădejde. Atingerea lui îmi dă o forţă nebănuită; încordându-mă, îmi eliberez energia, iar maşina se pune în mişcare. Leon, cât e el de reţinut, scoate un strigăt de fericire, accelerând. Monştrii se rostogolesc sub roţi, chirăind furioşi, dar victoria e a noastră, căci orice-ar face nu mai au cum să ne ajungă din urmă. Mă uit în spate, ca să mă asigur că suntem în afara pericolului şi constat cu bucurie că nu e nimeni pe urmele noastre.

-A fost cât pe ce, răsuflă Beatrix.

Leon accelerează şi mai mult, ca să ieşim cât mai repede din oraş. Sper ca acel Igor să ne poată ajuta, în ciuda faptului că lupta pare deja pierdută. O îndoială nesuferită, îmi temperează însă entuziasmul... Şi dacă nici el nu are idee cum să oprească această molimă? Dacă se bazează pe noi, c-o să-l salvăm? Supoziţia aceasta nu-mi face nici cea mai mică plăcere. Îmi strâng pleoapele, lăsându-mă cu capul pe umărul lui Emanuel, ce încă-mi mai strânge mâna cu putere.

-Mi s-a făcut foame, spune tânăra scotocind în geantă.

Rugătoare, îmi întind palma, cerşind un sandviş. Beatrix râde scurt şi-mi aruncă o conservă de peşte, pe jumătate goală şi o bucată de pâine. Nu suport peştele, dar nu e cazul să fac mofturi, când există riscul să mor de foame. Nemulţumită, încep să mănânc cu mâinile, umplându-mă de unsoare pe degete şi pe faţă; cred că arăt ca o sălbatică, ce-şi savurează cina în faţa focului. După tensiunea ultimelor clipe, râsul e binevenit, aşa că nu ezit să dau drumul unui hohot nervos, care mă eliberează de angoasă. Încă nu pot înţelege cum de-am supravieţuit şi de astă dată; e aproape un miracol pe care mintea mea nu-l poate cuprinde. Mă las pe spate cu ochii închişi, visând la un alt

Heliopolis, cu felinare şi mulţi oameni pe străzile luminate.

-O să ne ducem dracului cu toţii, profeţeşte Leon sumbru.

Mă uit îngrijorată spre Beatrix, ce nu pare a-l lua prea în serios. Nu-mi pot da seama dacă gardianul a făcut doar o glumă neinspirată, sau a spus ceea ce gândeşte.

-Cât optimism! exclamă Emanuel abia auzit.

-Sunt doar realist...

Bag conserva în geantă şi caut o cârpă să mă şterg de unsoare. Beatrix îmi întinde un şerveţel fără niciun cuvânt; îl accept, mulţumindu-i cu un semn din cap. Nici ea nu pare prea veselă, după aventura prin care am trecut, dar preferă să tacă.

-Igor va şti ce e de făcut, spun.

-Igor e şi el doar un om, mormăie gardianul înţepenit la volan. Mă cam îndoiesc că are în buzunar soluţia magică... Şi pe lângă asta, suntem vânaţi...

Bărbatul spune adevărul, nu ştim nici dacă vom apuca să ajungem la ieşirea din oraş... Cu o hoardă de monştri după noi, viaţa noastră se ţine de un fir de păr. Uneori mă întreb chiar, dacă nu cumva suntem cu toţii morţi; dacă n-am căzut în iad dintr-o mişcare greşită şi-acum căutăm calea spre lumină.

-Hei, strigă Beatrix deodată, ce-i cu feţele astea? Doar n-am murit încă, nu?

Leon se posomorăşte şi mai mult.

-Şi ce-ai vrea, să dăm petrecere?

-Exact... Ce-ar fi să pui nişte muzică?

Bărbatul apasă pe un buton şi imediat suntem înconjuraţi de o ploaie de note muzicale. Melodia senină are un efect incredibil, relaxându-ne şi vindecându-ne de spaimă. E ca o întoarcere la normalitate, la ceea ce lumea noastră a fost cândva... Pe figura lui Beatrix înfloreşte un surâs discret, pe care nu l-am mai văzut de mult timp.

-Mult mai bine, declară satisfăcută.

Simt că ne-am apropiat foarte mult unii de alţii, şi-acum aproape că nu ne mai separă nimic. Nu-i mai privesc cu suspiciune şi nici ei nu mă mai dispreţuiesc, aşa cum o făceau în trecut; de când l-am salvat pe Leon, am crescut în ochii gardienilor. Toţi se bizuie pe mine, iar în anumite momente văd cum îmi caută confirmarea. Importanţa pe care mi-o dau, nu mă linişteşte însă...

-Când eram mică, mă fascinau astronauţii, spune Beatrix cu intenţia de a ne înviora. Îmi doream să plec cu o navă spaţială... să văd stelele de-aproape.

Mă uit pe geam, la cerul întunecat, remarcând ceva nou: din Heliopolis nu se văd stelele. Deasupra noastră nu-i decât o peliculă neagră, ce nu lasă să răzbată nici cea mai mică rază.

-Aveam un telescop destul de bun... dar nu era suficient...

-Mie îmi plăcea să colecţionez arme, mărturiseşte Leon.

Pasiunea lui nu mă miră deloc, fiindcă-i cunosc firea războinică. Beatrix totuşi mă surprinde, arătându-mi că are şi o latură ascunsă; nu m-am gândit niciodată la faptul că şi gardienii ar putea avea vise, ca orice muritor de rând.

-Dar tu Emanuel? îl întreb pe tânăr. Ce-ţi plăcea?

-Dacă aş fi fost doar un om liber, m-aş fi angajat în Pleione...

Mă încrunt, întrebându-mă de ce-mi spune asta. Doar ştie prea bine că acela era visul meu... Mă dezgustă faptul că încearcă să se identifice cu mine la modul acela, preluându-mi dorinţele şi ideile. Dintre cei trei gardieni, el e cel mai bizar... şi aş adăuga şi cel mai bolnav.

ACASĂ

Mergem de un secol pe străzile întortocheate, căutând să ieşim. Heliopolisul pare mai mare decât îl ştiam şi multe străzi îmi sunt total necunoscute, de parcă un constructor străin şi-ar fi lăsat amprenta pretutindeni. Unele clădiri ies din uitare, trezindu-mi amintiri, dar asta se întâmplă destul de rar. Deodată recunosc mallul prin care m-am plimbat împreună cu verişoara mea şi am o tresărire.

-Mai încet! spun eu brusc, lipindu-mi faţa de geam.

Leon încetineşte fără să-mi pună vreo întrebare, iar eu mă uit cu atenţie la casele ce trec pe lângă noi. Nu m-am înşelat; aceasta este strada pe care am copilărit... Iar aceea este...

-Opreşte aici, ordon eu.

-Ce vrei să faci? se împotriveşte Emanuel.

-Vreau să-mi văd casa...

Profitând de confuzia gardienilor, deschid portiera şi mă strecor afară.

-Unde te duci? îmi strigă Beatrix. E periculos!

Nu mai stau să-i ascult, căci n-am decât doi paşi până la intrare. Încerc clanţa, descoperind cu surprindere că uşa nu e încuiată. Semiobscuritatea din încăpere se prăvăleşte peste mine, ca un nor negru plin de presimţiri. Canapeaua e tot în mijlocul camerei, iar obiectele de pe etajere sunt încremenite acolo unde le-am lăsat. Deşi totul îmi pare neschimbat, am sentimentul că sunt într-o casă străină... asta probabil din cauza faptului că nu mai are cine să mă întâmpine. În cui stă agăţat un calendar, rămas la data de 16 Octombrie. Încerc să-mi aduc aminte în ce zi am pornit către bază, venindu-mi în minte bizara dată de 20 Septembrie.

-Nu se poate, şoptesc, am stat în baza aceea aproape o lună?!

Fără îndoială, în acea lună a început transformarea... În timp ce mă plimb prin camere, îmi imaginez tot felul de scene: oameni panicaţi, înghesuindu-se pe străzi, chipul descompus al mamei, maşini ce claxonează... Gardienii se uită şi ei la calendar, la fel de miraţi ca şi mine, totuşi niciunul nu zice nimic. Nu putem nici măcar să mai vorbim, căci pe undeva suntem dominaţi de teama de a nu trezi fantomele aciuate printre scaune.

Beatrix şi Leon, evită să-şi bage prea mult nasul în lucrurile mele, stând mai la o parte şi dând dovadă de aceeaşi veche discreţie, pentru care le sunt recunoscătoare. Oftez, încărcându-mă de amintiri. Ce dor mi-e să mai stau la acea masă şi să mănânc supă de legume, iar mama să-mi povestească ce-a făcut la serviciu! Era mereu plină de viaţă, adorând să turuie ore în şir despre aceleaşi flecuşteţe care atunci mă enervau. Duc mâna la ochi, abia abţinându-mă să nu plâng.

-Haideţi, ne cheamă Leon.

Probabil şi-a dat seama că acel loc îmi face rău, prin încărcătura lui emoţională. Îl urmez fără să arunc nicio privire de rămas bun, conştientizând că dacă mă voi lăsa în voia amintirilor, există pericolul să-mi pierd cu totul

stăpânirea de sine... şi chiar uzul raţiunii, de care am mare nevoie în acest moment. Uşa se închide cu un zgomot sec în spatele meu dar picioarele-mi îngheaţă, exact în clipa în care mă pregătesc să o iau către maşină. Am senzaţia că cineva ne priveşte din spatele ferestrei, dar mi-e prea frică să mă întorc să mă confrunt cu realitatea.

-Ce este? întreabă Beatrix.

Ridic din umeri, gândindu-mă că oboseala mi-a venit de hac şi-am ajuns să-mi închipui tot felul de lucruri. Ca de obicei, mă urc în spate, în vreme ce Leon trece la volan. Nu-mi mai dau voie să mă mai gândesc la ce-a fost, deoarece nostalgia nu mă ajută la nimic. Aceea nu mai e casa mea, trebuie să mă împac cu asta... Nu mai sunt copil, iar mama nu se va mai întoarce niciodată să mă ia în braţe, aşa cum făcea când aveam 10 ani. Beatrix ia loc lângă mine, trântind cu zgomot portiera, iar partenerul ei porneşte de îndată. M-am săturat de acea călătorie interminabilă printr-un oraş amorţit şi de spaima instalată ca un ghimpe în interiorul meu. Nu-mi mai pasă de nimic, vreau să ajung la liman mai repede. Aţipesc preţ de o clipă, în torsul adormitor al motorului şi capul îmi cade într-o parte. Văd în vis casa copilăriei mele, aşa cum era când ne aflam încă în lumină: primitoare, caldă, plină de miresme dulci. Mama îmi zâmbeşte, întrebându-mă cum mi-a mers la şcoală, iar eu îi povestesc despre un oraş întunecat. Ea se uită la mine cu uimire, însă nu mă întrerupe, continuând să mă asculte până-mi termin istorisirea. Mă simt uşurată că n-a fost nimic real, că-mi pot relua activităţile obişnuite de care mi-a fost dor.

Apoi se declanşează coşmarul... Ţipătul lui Beatrix îmi pătrunde în creier, topindu-mi amorţeala; îmi ridic capul, crezând că am fost iar atacaţi.

-Ce este? spun eu, dezmeticindu-mă cu greu.

-Mai încet, Leon! strigă tânăra din nou.

Bărbatul nu-i dă nici cea mai mică atenţie, concentrându-se asupra drumului. Mă uit întrebătoare la Emanuel, însă nici el nu pare mai lămurit ca mine.

-O să ne omori! continuă femeia, la fel de disperată.

Leon şi-a pierdut minţile, asta e singura explicaţie pe care o pot găsi. Maşina merge acum atât de repede, că felinarele şi clădirile au ajuns să se contopească într-un tot întunecat. Nu mă uit pe geam, de teamă să nu mă ia cu ameţeală. Gura mi s-a uscat şi-mi simt corpul greu, de parcă s-ar fi lăsat un obiect nevăzut peste mine. Senzaţia e istovitoare, luându-mi până şi ultimul dram de energie ce mi-a mai rămas. Ăsta era finalul pe care-l prevedeam... Nu-s Stăpâna Visului, ci doar o fată oarecare... ce în curând va fi liberă. Şi dintr-o dată, aud un scrâşnet, iar maşina e proiectată în vitrina unui magazin de mobilă. De astă dată sunt sigură că voi muri, dar asta nu-mi provoacă teamă, ci doar un sentiment de uşurare că totul s-a sfârşit. O stinghie de lemn trece prin parbriz, înfigându-se în pieptul meu. Nu simt nici cea mai mică durere; sunt doar puţin surprinsă că asta a fost tot. Cât de simplu e să mori, nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat să fie. După teroarea prin care-am trecut, moartea îmi apare mai mult ca o binecuvântare, decât ca un inamic de temut. Pleoapele mi se coboară şi alunec într-un lung leşin, din care sunt convinsă că n-o să mă mai trezesc...

Mă deştept cu vocea joasă a lui Emanuel în urechi. Nu-i desluşesc prea bine cuvintele, am doar vaga impresia că mă strigă de undeva de departe. Unde mă aflu? Mai trăiesc, sau am ajuns pe lumea cealaltă...? Îmi amintesc ceva legat

de un accident în care am fost implicată... dar nu ştiu dacă nu cumva am visat totul.

-Alesia, trezeşte-te!

Pe măsură ce-mi revin în simţiri, parcă-l aud pe tânăr din ce în ce mai bine. Ce s-a întâmplat şi de ce nu mă pot mişca? Cu greu, reuşesc să-mi dezlipesc pleoapele şi să privesc în sus, la figura aplecată deasupra mea.

-E-n regulă... Te-am scos din maşină...

Îmi aduc aminte de stinghia de lemn şi involuntar duc mâna la piept, să verific dacă mai e acolo.

-Rana s-a închis, linişteşte-te!

Ce tot spune? Cum se putea închide de la sine o asemenea rană?! Brusc revăd scena în care mi-am scos lama din mână, fără să păţesc nimic. Nu cumva...?!

-Nu... Nu..., gem eu cercetându-mi trupul disperată.

Gardienii se uită la mine, nepărând a înţelege ce problemă am. Cred că niciodată n-au mai fost atât de deconcertaţi ca acum, în mare măsură pentru că puterile lor telepatice nu-i mai ajută în acest caz. Sunt înconjurată de un maldăr de cioburi, maşina e făcută zob, iar eu sunt încă în viaţă... Cu toate că ar trebui să fiu doar un cadavru şi să zac fără suflare pe bancheta din spate.

-Ar trebui să te bucuri c-ai scăpat, mă ceartă Emanuel nedumerit. Ai avut mare noroc...

-Ba nu am! urlu eu distrusă. E îngrozitor! E...

Cei trei mă privesc miraţi, de parcă ar asculta vorbele ilogice ale unui nebun. Dar eu am sperat cu ardoare, că atunci când îmi voi deschide ochii, voi întâlni un cu totul alt peisaj... că voi fi eliberată. Şi în loc de asta, m-am deşteptat tot în acelaşi tărâm sinistru, înghiţit de întuneric. Ce poate fi mai îngrozitor decât să vrei să mori, şi să nu poţi?

ÎNTUNERIC

Mă scutur resemnată de cioburi, cu toţi ochii aţintiţi asupra mea. Ştiu prea bine că se întreabă dacă nu cumva am înnebunit, în urma şocului provocat de accident. Cum să le explic însă despre ce e vorba?

-Unde-i Leon? întreb, ca să trec la alt subiect.

Gardienii tac, arătând trişti şi descurajaţi.

-Ce este? De ce nu spuneţi nimic?

-A fugit... El e...

Glasul lui Beatrix se frânge, ca o coardă de vioară. Deci am avut dreptate, bărbatul chiar şi-a pierdut minţile... cu toate că părea a fi cel mai puternic dintre noi. În zadar m-am chinuit să-l salvez, până la urmă *ceilalţi* au ieşit victorioşi.

-Oricum ar fi, spune Emanuel, eu zic să plecăm naibii de-aici.

Nu e înţelept să continuăm să mai stăm aici, fiindcă monştrii se pot întoarce din clipă în clipă. Fără maşină însă, ne va fi cam greu să ne deplasăm şi chiar nu-mi dau seama cum ne vom descurca. Îngrijorarea îşi arată din nou capul, strângându-mi inima ca într-o cuşcă.

-Ce vom face acum? se interesează Beatrix, punând întrebarea în locul meu.

Bărbatul meditează câteva minute, iar liniştea se aşterne peste noi.

-Vom lua una din maşinile abandonate...

De data asta e rândul meu să pun întrebări.

-Dar cum o vom porni, fără cheie?

-Nu mai e nevoie de cheie...

Îmi închipui că se gândeşte la modul în care am pornit vechea maşină, prin urmare nu mai comentez, urmându-l. Nu mai e vreme de pierdut, căci cu Leon prin apropiere, nu suntem deloc în siguranţă. Bărbatul se îndreaptă spre un vehicul parcat în faţa magazinului de mobilă şi se repede să deschidă portiera.

-E blocată, spune el scăpând un blestem printre dinţi.

Mă uit cu admiraţie la capota roşie, spunându-mi că o astfel de maşină costă pe puţin cât un apartament complet mobilat. Nici n-am visat să merg vreodată cu aşa ceva...

-Nu mai sta aşa, vino şi ajută-mă!

Ies instantaneu din visare, apropiindu-mă. Mă concentrez câteva secunde, simţindu-mă puţin neîncrezătoare în puterile mele... Dar portiera se deblochează pe dată, lăsându-ne să urcăm. Emanuel îmi face semn să trec la volan, iar el ia loc lângă Beatrix.

-Tu eşti Stăpâna Visului, spune. E rândul tău să fii la cârmă.

Scot un oftat descurajat, aşezându-mă pe scaunul din faţă. Nici nu mi-am revenit bine după accident şi deja sunt obligată să iau decizii. Îmi închid ochii iar liniştea se aşterne peste mine, desprinzându-mă de întuneric. Când îmi deschid pleoapele, maşina se trezeşte la viaţă ca o creatură pe care am reuşit s-

o îmblânzesc. Motorul porneşte şi roţile încep să se învârtă, purtându-ne tot mai repede, pe şoseaua largă. Îmi place mai mult să merg cu motocicleta, fiindcă îmi oferă o senzaţie de libertate deplină, totuşi nu e rău nici acum.

-Nu mai avem mult, zice Emanuel.

Nu recunosc locurile, însă tind să-i dau dreptate. Întunericul ascunde în mare măsură clădirile, aşa că nu-mi dau seama prea bine unde mă aflu. Norocul meu e că maşina *ştie* singură pe unde s-o ia, ca să ajungă la ieşirea din oraş. Fiind la volan, sunt ceva mai atentă ca înainte la împrejurimi, iar deprimarea mă ia în stăpânire. Îmi revine gândul că grandiosul Heliopolis s-a transformat într-o ruină a morţii, un labirint sinistru, populat cu fiinţe monstruoase. Şi cu toate astea, parcă nu l-am iubit niciodată atât de mult, ca în această clipă... Strâng volanul mai tare, simţind cum lacrimile mi se scurg pe obrajii îngheţaţi.

-Ce crezi că s-a întâmplat cu Leon? întreb cu privirea înainte.

-Cu toate că l-am scos din hotel, un sâmbure de întuneric tot a rămas în interiorul lui, răspunde Emanuel.

-Dacă vom păţi şi noi la fel...?

Gardianul păstrează tăcerea, dându-mi de înţeles că vrea să las baltă subiectul. Nu e bine să stărui asupra acelei posibilităţi, fiindcă există riscul să o iau razna şi eu. Privirea-mi examinează capătul străzii, străduindu-se să desluşească ceea ce se află dincolo de orizontul vizibil. Nu cumva... Apăs uşor pedala de acceleraţie, copleşită de un nou imbold. Mai am puţin şi ies din capcana aceasta mortală... Un sunet metalic îmi tulbură însă reflecţiile, alarmându-mă. Pe moment nu-mi dau seama ce se petrece şi abia când aud vocea lui Beatrix încep să mă dumiresc.

-Te rog să opreşti, îmi spune femeia pe un ton sec.

Dau să mă întorc, însă rămânând blocată în scaun, simţind ţeava rece a armei, mângâindu-mi tâmpla. Cum de nu m-am gândit că tânăra, fiind legată de Leon, o va lua pe urmele lui? Ar fi trebuit să fiu mai prevăzătoare, mai ales că situaţia şi-aşa nu ne era favorabilă.

-Ce naiba..., înjură Emanuel.

-De ce m-aş teme de tine? Oricum nu putem muri, spun eu.

-Serios? rânjeşte ea. Vrei să verificăm?

Cu câteva momente în urmă aş fi fost bucuroasă să-mi închei socotelile cu viaţa, dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu pot să-i las să câştige atât de uşor... Nu când sunt atât de aproape de victorie... Mă uit la Beatrix în oglinda retrovizoare, amintindu-mi de lecţiile lui Emanuel. Dacă nu vreau să-mi fie citite gândurile, trebuie să încetez să gândesc. Asta voi face, îmi voi ascunde gândul chiar şi de mine, şi voi aştepta... Parchez maşina lângă trotuar, continuând s-o fixez cu privirea pentru a-i surprinde orice gest. Ce intenţii are, că m-a obligat să opresc aici? Emanuel îmi face semn să mă uit pe geam; clădirile arată ciudat, e ca şi cum umbra ar fi prins viaţă, respirând în lăuntrul lor. O presimţire îmi atrage privirile din nou spre oglinda retrovizoare şi ceea ce zăresc mă îngrozeşte: Leon, un Leon cu figură lividă şi ochi adânciţi în orbite, vine spre noi în pas alert, însoţit de toate creaturile monstruoase ale acelui oraş. Au venit cu toţii să-şi ia tributul, din teama că le-am putea scăpa din gheare. Îmi mut privirea la Emanuel ce pare că ştie totul, chiar fără să se uite în spate. Deja nu mai e nevoie nici de vorbe, nici de gânduri, căci amândoi ne dăm seama instantaneu ce avem de făcut. Cu o mişcare rapidă, gardianul smulge arma din mâna femeii, împingând-o din maşină, iar eu pornesc în trombă, fără să mă mai uit înapoi. Acul se apropie de 200 de

kilometri la oră, dar în loc să încetinesc, accelerez şi mai mult. Cred că n-am mers niciodată atât de repede ca acum, iar adrenalina îmi inundă venele, ameţindu-mă. Îmi vine să urlu cât mă ţin plămânii, să plâng, să-mi sfâşii hainele...

-Nu se va termina aşa, şoptesc, jur că nu ăsta va fi sfârşitul...

Leon, pe care am învăţat să-l îndrăgesc... şi Beatrix, ce mi-a fost prietenă... Amândoi au căzut prizonieri, pierzându-se de noi şi de tot ce au iubit cândva.

Trec prin tunel ca un fulger şi când ies pe partea cealaltă, acul îmi arată deja cifra 300. Nu încetinesc, sunt sigură pe mine de astă dată, fiindcă nu mai am decât o sigură ţintă: să-i scot pe cei doi gardieni din Heliopolis. Nu e-n firea mea să renunţ la cei dragi... Emanuel mă ghidează pe unde s-o iau, uimindu-mă cu memoria lui infailibilă. Calmul impenetrabil încă nu l-a părăsit, în ciuda celor petrecute; îmi dă şi mie mai mult curaj şi hotărârea de a sparge toate barierele. Dacă într-adevăr, aici nu există moarte, ci doar acest etern coşmar, asta înseamnă că nu am decât o singură cale de urmat: să ne întoarcem la începuturi. Mă-ntreb unde se termină acea pâclă ce s-a întins peste lumea noastră; farurile maşinii nu au o putere prea mare, aruncând doar o lumină slabă asupra drumului. Rătăcesc în abis, printre duhurile născute-n minţile oamenilor, aproape de prăbuşire.

-Uite, rosteşte Emanuel.

Undeva, în depărtare, străluceşte ceva, ca un far ce-mi arată direcţia. Speranţa mă animă şi un zâmbet îmi acoperă buzele crăpate, deoarece nu mai e loc de îndoială că acolo e Fortăreaţa. Chipul din oglinda retrovizoare exprimă însă alte sentimente.

-Ce este? întreb.

-Mai încet, spune bărbatul laconic.

Opresc maşina şi-mi scot capul pe geam, ca să văd mai bine cu ce am de-a face. Luminile prind să se mişte, ca şi cum ar căuta ceva şi deodată pricep că m-am înşelat; Fortăreaţa de fapt nu-i decât una dintre creaturile acelui tărâm. Sting farurile imediat pentru a nu-i atrage atenţia asupra noastră, dar nu-s prea sigură că n-am fost deja văzută. Nu m-a ajutat cu nimic faptul că am părăsit Heliopolisul, fiindcă după câte se pare, monştrii sunt omniprezenţi. Voi da de ei, oriunde mă voi duce...

-Clădirea e în direcţia aceea, mă informează Emanuel. Se pare însă că e păzită straşnic...

N-avem unde să ne refugiem, nu putem decât să mergem înainte şi să înfruntăm ceea ce ne aşteaptă. Prin urmare, voi merge tot înainte... Pornesc iarăşi şi de astă calc pedala până în podea, fără să mai dau atenţie acului ce se dă peste cap. Vehiculul zboară prin cerul de întuneric, tot mai aproape de destinaţie. Îmi uit gândurile, uit şi cine sunt, n-am în minte decât chipul lui Igor ce-mi vorbeşte în limba stranie, nepământească, pe care am mai auzit-o în vise... Dar acum înţeleg tot ce mi se spune...

-Ne-au văzut..., aud neclar şi în acelaşi moment, o lumină mă orbeşte.

Nu frânez însă, ci dimpotrivă, dau frâu liber maşinii, ce toarce de parcă şi-ar trăi ultimele clipe. O creatură gigantică, asemănătoare unui robot, se ia după noi, ajungându-mă în scurt timp din urmă. Nu stau să o studiez, întorc maşina şi opresc.

-Vor să ne domine prin frică, spun eu.

-Ce vrei să faci, Alesia? se îngrijorează gardianul. Aici suntem pe terenul lor...

-N-ai zis tu că singura armă pe care o am, e propria mea minte?

Curând voi afla dacă teoria mea e adevărată... Dacă nu e, ei bine, voi muri... şi chiar nu-mi va părea rău. Maşina tremură, motorul vuieşte de încordare şi când îi dau drumul, se repede ca o săgeată către gigantica plămadă a întunericului, izbindu-se în ea. Un bubuit mă asurzeşte şi văd cum totul în jurul meu ia foc... Exact cum am sperat c-o să fie... Palma-mi arde, scoţând la iveală lama sabiei mele translucide. Fac un salt şi aterizez pe umerii creaturii, înfigându-mi sabia în gâtul ei. Lama trece prin metal ca printr-un material moale, tăindu-l cu uşurinţa cu care tai o aţă. Degeaba se zbate uriaşul, dintr-o mişcare iute îi retez capul complet, simţindu-mă victorioasă. Monstrul se prăbuşeşte cu un huruit, iar eu sar ceva mai departe, temându-mă să nu rămân prinsă sub el. Atunci îl văd şi pe Emanuel, venind agale spre mine, dar spaima din ochii lui mă avertizează că m-am bucurat prea repede. Şi abia în acea clipă observ despre ce e vorba: uriaşul nu era decât un soldat dintr-o armată. Fortăreaţa e la câţiva metri, la poalele dealului pe care ne aflăm, dar între noi şi ea se ridică un zid de netrecut.

-Cred c-am avut o idee proastă să venim aici, şoptesc, holbându-mă la fiinţele din faţa mea.

Acum chiar sunt în impas şi nu ştiu ce minune mă va mai salva. Sute de creaturi se caţără pe clădire, căutând să intre pe ferestre, dar deocamdată ceva pare a le împiedica să se strecoare înăuntru. Norocul nostru este că monştrii sunt prea ocupaţi să ne ia în seamă, şi numai câţiva ne observă prezenţa. Privesc înfiorată la toate acele făpturi, ce doar aduc a oameni, întrebându-mă câte sunt.

-Cum facem să intrăm? întreb eu, mai mult retoric. Sunt prea mulţi...

Drept răspuns, Emanuel o ia spre Fortăreaţă, obligându-mă să-l urmez. Nu e nevoie să spună nimic, fiindcă ştiu deja ce intenţionează. E o nebunie şi mă gândesc să mă agăţ de el, să-l conving să ne întoarcem... Dar problema e că nu ştiu unde ne-am mai putea duce... Înapoi în Heliopolis? Sau la acea bază? Nu, e o prostie....

-Vino, eu îi reţin, iar tu intri.

Îmi vorbeşte cu o hotărâre, ce nu admite niciun fel de împotrivire. Îmi doresc să-i spun atâtea, să-i mulţumesc că a crezut în mine şi că m-a căutat... dar timpul nostru s-a scurs. Gardianul se năpusteşte spre monştri, tăindu-şi drumul prin mijlocul lor şi preţ de o secundă trăiesc senzaţia c-o să-l văd rupt în bucăţi. Dar creaturile se lovesc de un perete invizibil, ce s-a ridicat între ei şi bărbat. A deschis o cale pentru mine către clădire, ca să trec nestingherită; cât o s-o poată ţine, asta nu ştiu, însă ideea e că trebuie să mă grăbesc. O iau la fugă ca un adevărat campion la atletism, ajungând la uşă în mai puţin de un minut. Emanuel însă arată copleşit, cu totul secătuit de vlagă, gata să cadă, iar acea imagine mă face să rămân în loc speriată şi confuză. Nu, nu-l voi lăsa pradă inamicului, am pierdut deja prea multe persoane dragi, ca să-l abandonez şi pe el.

-Fugi..., icneşte bărbatul, Alesia...

Parcă m-aş fi pietrificat; mâinile îmi atârnă grele pe lângă corp iar picioarele

nu vor să se mai mişte. Să mă salvez, cu preţul vieţii lui? Uşa se cască în spatele meu şi simt cum sunt absorbită în clădire, dar mă lupt cu acea forţă ce mă trage, întinzându-mi braţele spre Emanuel.

-Vino, dă-mi mâna! îl chem.

Gardianul se întinde către mine, străduindu-se să mă apuce.

-Vino, mai aproape!

N-aş suporta să rămân şi fără el. Emanuel e prietenul meu... de fapt, e mai mult de atât... E bărbatul pe care-l iubesc şi de care am fost mereu legată, chiar şi-atunci când l-am respins. Mi-a luat mult prea mult să admit acest lucru, a venit clipa să fiu sinceră cu toată lumea, inclusiv cu mine însămi. Mă uit în ochii lui şi îl apuc de braţ, ducându-l în Fortăreaţă.

IGOR

Coridorul în care-am ajuns e învăluit într-o lumină galbenă, difuză. După ce-am stat atâta vreme pe întuneric însă, orice rază e binevenită. Mă ridic şi-i dau mâna şi lui Emanuel, ce abia se mai ţine pe picioare. Pereţii din jur lucesc, ca şi cum ar fi fost şlefuiţi, iar podeaua de marmură neagră e lustruită.

-Haide, spune gardianul prinzând putere.

Mergem alături, eu mai repede, Emanuel şchiopătând puţin; amândoi privim în aceeaşi direcţie: uşa neagră de la capătul coridorului, în spatele căruia se află toate răspunsurile. Răsuflarea mi se blochează în piept, în timp ce mâna-mi tremurândă caută clanţa. E ridicol să mă pierd cu firea tocmai acum, după tot ce-am îndurat ca să ajung aici. Emanuel reacţionează mai repede, lăsându-şi palma peste mâna mea şi forţând uşa să se deschidă.

-Dar asta e..., spun eu, făcând ochi mari.

Aceea e camera din viziune... iar acolo, în faţa ferestrei stă *el*... Nu se întoarce spre noi să ne întâmpine, continuând să mediteze cu privirea pierdută. Îi recunosc părul blond şi costumul negru, nu am nici cea mai mică îndoială cu privire la identitatea lui. Cu toate astea, nu am curajul să-i întrerup gândurile...

-Aţi ajuns în sfârşit, spune bărbatul, după o lungă tăcere.

Încet, se răsuceşte spre mine, iar glasu-i calm vibrează în toată încăperea. Deci acela este cel mai puternic şi totodată cel mai bătrân gardian al Antiliei... Ochii lui aurii îmi examinează chipul cu o curiozitate nedisimulată, făcându-mă să-mi feresc privirea. Nu-mi place să fiu studiată astfel, mai ales de un om ca Igor, despre care am auzit atâtea lucruri terifiante.

-Cred că v-aţi prins deja cam despre ce e vorba, continuă bărbatul.

-Ce s-a întâmplat cu locuitorii? îl întreb eu direct. Oraşul e complet pustiu...

-O parte din oameni au fost evacuaţi...

-Doar o parte? îngăim, cu ochii la bărbat.

Bănuielile mele sunt deci întemeiate? Ceea ce s-a întâmplat în bază, s-a întâmplat şi-n Heliopolis?

-Alesia, vorbeşte el, locuitorii n-aveau suficientă rezistenţă psihică să supravieţuiască prea mult în acel coşmar...

-Ce vrei să spui?

-Că s-au prefăcut...

Nu e posibil aşa ceva; toţi monştrii aceia, oamenii-păianjen, mutanţii, umbra din lift, erau de fapt... O lacrimă mi se rostogoleşte pe obrazul drept, aninându-se în păr. Asta vom păţi şi noi? Ne vom pierde minţile şi vom deveni o parte din acest tărâm, asemeni creaturilor de afară?

-Cum putem să-i oprim? ia cuvântul Emanuel.

-Sub această clădire se află cea mai mare invenţie a omenirii, zice Igor. Acum 10 ani, am fabricat un dispozitiv proiectat să amplifice enorm puterea psihică a unui individ... Dar... din păcate, până acum n-am găsit pe nimeni care să reuşească să-l testeze. Toţi cei ce şi-au încercat norocul, au murit....

-Dacă toţi oamenii care-au încercat s-o testeze, au murit... înseamnă că n-avem nicio şansă...

-Stăpâna Visului nu e un om obişnuit.

Casc ochii la bărbat, nevenindu-mi a crede că aud bine. El era ultima persoană la care m-aş fi aşteptat să creadă în acea poveste...

– Bariera o să cadă curând, urmează el, şi întunericul o să pătrundă în Fortăreţă...

-Cât timp mai avem?

-Aproximativ... două ore...

Mă chinui cu disperare să-mi revin din şoc, ca să încropesc un plan. Dar silueta mamei mele îmi tot bântuie prin minte, anulându-mi orice alt gând. Dacă au luat-o şi pe ea, la fel cum au făcut şi cu cei doi gardieni? Dacă e acum printre monştrii de afară, doar o umbră? Igor stă cu mâinile încrucişate la piept şi mă priveşte cu aceeaşi fixitate bizară. Nu pot să-i aud gândurile, aşa că nu ştiu ce are în minte şi de ce se uită la mine aşa; în orice caz însă, nu-mi creează o stare prea pozitivă.

-Crezi c-o să reuşim? îl întreabă Emanuel.

-Sincer... habar n-am, spune bărbatul ridicând din umeri. Totul depinde de ea...

Fără alte explicaţii, bărbatul se îndreaptă apoi către uşă, iar noi îl urmăm din instinct. Nu mai e vreme de pierdut, trebuie să ajungem la dispozitiv cât putem de repede. Graba-mi însă se cam diminuează, când văd că Igor merge cu paşi mari către un lift. După peripeţiile din bază, cred că am făcut un fel de fobie faţă de modul acesta de deplasare. Emanuel zâmbeşte, înţelegându-mi frământarea.

-E-n regulă, spune el încurajator. Fortăreaţa nu e încă în mâinile lor.

Gardianul tastează rapid un cod şi uşile se deschid, invitându-ne înăuntru. Intru cam fără chef, bucuroasă că Emanuel e cu mine şi nu trebuie să mă duc singură. Stăpâna Visului sau nu, tot mă mai încearcă din când în când frica şi-s tentată să o iau la goană.

-Tu nu vii? îl întreabă gardianul pe conducător, văzându-l că se opreşte.

-Cred că-i mai bine să vă duceţi singuri...

Ceva în privirea lui, îmi transmite că bărbatul e pe cale de a se preface. Deci chiar şi el a fost înfrânt... cu toată experienţa lui. Ochii lui ascund o sclipire ciudată, puţin tristă, în spatele căreia se află un gând strivitor.

-Am făcut totul pentru Antilia, rosteşte în timp ce uşile se închid.

Ecoul vorbelor lui îmi stăruie în auz, umplându-mă de durere. Nu am pe cine învinovăţi, nu mai ştiu pe cine să urăsc, sau de cine să-mi leg temerile... Monştrii de-afară sunt în realitate locuitorii Heliopolisului, iar gardienii Antiliei, pe care cândva i-am detestat, sunt cei ce au luptat să menţină ordinea. Cum să mă bat cu toţi acei oameni...? Cum să le fac rău, când ştiu că în trecut ei au fost ca şi mine, liberi, fericiţi, plini de speranţă? Alunecarea în adânc, îmi răpeşte orice urmă de stăpânire de sine, căci pe măsură ce cobor, simt cum toată suferinţa lumii se adună în interiorul meu.

Liftul s-a oprit, dar eu tot nu mă îndur să ies din cabină. Văzându-mi confuzia, Emanuel mă trage după el, pe coridorul alb. Nu-mi pune nicio întrebare, căci îmi cunoaşte prea bine gândurile, şi doar merge tot înainte, călăuzindu-mă. Sunt ca într-un soi de transă, aproape că mi-am uitat identitatea, aproape că nu-mi mai aud vocea interioară... Umblăm aşa, jumătate de oră, fără a da de capătul coridorului ce pare a nu se mai sfârşi. Când ajungem într-un final la o uşă şi-o deschidem, ne trezim înaintea unui alt coridor, la fel ca primul.

-Parcă nu se mai termină, bombăne bărbatul.

Nu, ceva nu e bine... Luminile încep să pâlpâie, dându-ne de ştire că bariera mai are puţin şi cade. O luăm la fugă cât ne ţin picioarele, dar din nou, întâlnim aceeaşi uşă.

-Naiba s-o ia, înjură Emanuel ducându-se la lift.

Uşile nu se deschid însă, prin urmare, am rămas prinşi acolo.

-Ei sunt, spun eu, încearcă să ne împiedice să ajungem la amplificator.

Credeam că avem două ore, dar din câte se pare Igor s-a înşelat. Ne oprim în mijlocul coridorului, cu ochii la neoanele ce ameninţă să se stingă din clipă în clipă. Ce e de făcut într-o astfel de situaţie? Liftul nu mai merge şi în acelaşi timp nici n-avem cum să mai ieşim din acea buclă. Tocmai când prinsesem să cred că ne vom salva... ne-am împotmolit cu totul.

-Ce facem? întreb.

Teamă mi-e că Emanuel n-are niciun răspuns la această întrebare dificilă şi că vom pieri în această bortă. Ne mai învârtim de câteva ori, după care amorţim în aşteptare. Un zgomot de paşi ne pune în alertă, făcându-ne să ne apropiem unul de altul, ca pentru a căuta adăpost. Sunetul vine de dincolo de uşă, cadenţat şi sumbru, răsunând din ce în ce mai aproape... Peste ce vom mai da acum? Umbra sinistră din bază, sau alţi monştri asemeni oamenilor-păianjen? Nu mai sunt în stare nici să clipesc, mintea mi-a îngheţat sub imperiul groazei. Când uşa se deschide, inima aproape că-mi sare din piept şi toţi muşchii mi se încordează instantaneu. Nu văd decât două umbre, una mai înaltă iar alta mai scundă, şi o clipă mă bucur că nu am iar de înfruntat vreo arătare diformă. Bucuria mi-e spulberată însă, de glasul gâjâit al lui Leon.

-Bună, Alesia, face el înaintând spre mine.

Neoanele le luminează faţa străvezie, spulberând orice dubiu cu privire la identitatea celor doi. Mă trag câţiva paşi înapoi, ştiind că n-am unde să mă duc.

-S-a terminat, sâsâie Beatrix.

Nu mă aşteptam să mă confrunt din nou cu prietenii mei. Înainte să-mi duc ideea la capăt, tânăra se şi repede la mine, trântindu-mă la podea. Sunt prea uluită ca să mă mai apăr, stau doar şi-mi aştept sfârşitul.

-Nu o lăsa să te domine! îmi strigă Emanuel, luptându-se cu Leon.

Mă uit în ochii lipsiţi de viaţă ai femeii, străduindu-mă să mă ridic. Dar tânăra râde doar, înaintând încet spre mine.

-Ce rost are să-i protejezi? Nici măcar nu eşti de-a lor...

Tânăra a început să vorbească ciudat, probabil că raţiunea i s-a întunecat. Mă uit la ea şi nu-mi vine a crede cât e de schimbată. Frumoasa Beatrix s-a prefăcut într-o sălbăticiune stranie, cu privire moartă şi obraji supţi, de cadavru. Încerc să privesc în altă parte, dar ochii-mi sunt atraşi de faţa ei, ca de un magnet. Leon l-a apucat pe Emanuel de gât, ridicându-l în aer, ca şi cum ar vrea să-l sufoce, ori să-l proiecteze în vreun perete.

-Mereu mi-am zis că eşti cel mai mare ţicnit de pe planetă, mârâie uriaşul. Să vrei să te acuplezi cu o roboţică... Asta chiar e ceva ciudat...

-Ce tot spui? icnesc eu.

-Adevărul..., îmi răspunde uitându-se de astă dată în direcţia mea. Tu nu eşti om, eşti android...

Nu mai am nicio îndoială că cei doi nu mai ştiu ce vorbesc. Au inventat cea mai absurdă poveste posibilă, ca să mă sperie.

-Asta-i o minciună! exclam.

-Nu, tu, Alesia, eşti o minciună! ţipă Beatrix isteric. Când au văzut că amplificatorul era prea puternic pentru fiinţele umane, au început un proiect nou, care consta în fabricarea unui android care să poată fuziona perfect cu aparatul creat de ei.

Îmi scutur pletele neîncrezătoare, cu senzaţia că-s într-o barcă luată de valuri. Sunt purtată ba sus, ba jos, până când îmi vine să vomit. Ceea ce-mi spun ei... nu e ceva posibil...

-Tu trebuia să devii gardianul suprem al Antiliei... Ca să fie siguri însă, că nu vei acţiona împotriva intereselor omenirii, s-au gândit să-ţi dea sentimente... să te facă să te identifici cu specia umană în cel mai înalt grad. Dar ca să se întâmple asta, ca androidul să devină om, trebuia să se bucure de experienţele oricărui copil de pe Terra: să aibă o familie, prieteni, colegi... Adevărata ta viaţă, a început abia atunci când te-ai trezit în baza noastră, crezând că ai fost răpită. Tot ce s-a întâmplat înainte de acest moment, n-a fost decât un vis.

-Nu se poate..., şoptesc.

-De-asta ţi s-a părut Heliopolisul schimbat... fiindcă tu, în minte, n-aveai decât o copie imperfectă a oraşului... Ca să dea mai multă autenticitate amintirilor, au copiat până şi locuinţe din lumea reală, cum ar fi acel mall sau casa părinţilor tăi.

Îmi întorc privirea imploratoare către Emanuel, cerându-i ajutorul.

-Nu cred aşa ceva... Simt senzaţia de foame ca oricare persoană... şi pot să plâng...

-Te-au creat să arăţi şi să te comporţi ca un om... Organele tale însă sunt artificiale... Cum crezi că poţi să faci toate aceste lucruri? Şi de ce întunericul nu te-a cuprins şi pe tine, aşa cum s-a întâmplat cu ceilalţi?

Emanuel tace, iar liniştea mă apasă cumplit. De ce nu spune nimic? De ce-i lasă să spună astfel de aberaţii şi nu intervine?

-Emanuel al tău ţi-a fost supraveghetor, continuă femeia. El s-a ocupat personal de acest proiect, dar a făcut greşeala de a se implica prea mult... Şi atunci a fost îndepărtat...

Neoanele se sting brusc, lăsându-ne pe întuneric. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji fără oprire, înceţoşându-mi vederea. Îmi trec prin minte ca într-un vârtej tot felul de amintiri: conversaţiile cu mama, plimbările cu motocicleta, examenele de la şcoală...

-Pe când te supraveghea, ţi-a pătruns în vise şi fără voia lui, ţi-a insuflat anumite sentimente... şi gânduri ce-l torturau... Dorinţa de libertate, revolta... Când superiorii lui s-au prins ce s-a întâmplat, au vrut să-l execute... însă Emanuel e un individ greu de înlocuit. Până la urmă s-au mulţumit să încredinţeze proiectul altcuiva.

Deci mama mea nici măcar nu există? Ce e real şi ce nu e atunci? Nici sentimentele nu-mi mai aparţin mie, ci acelui bărbat ciudat ce susţine că mă iubeşte. Mereu le-a luat apărarea conducătorilor Antiliei... dar erau oare acelea adevăratele lui gânduri? Nu, probabil că-mi spunea toate acele lucruri, de teamă să nu repete vechea greşeală, ce era să-l ducă la pieire.

-Noi am aflat toate astea abia înainte să plecăm în misiune... Până la acel moment am fost convinşi că eşti om ca toţi oamenii... Nu înţelegeam de ce ne-au pus să te antrenăm, fiindcă nu păreai a fi decât o simplă adolescentă. N-am prea înghiţit povestioara lui Emanuel cu Stăpâna Visului şi de-asta i-am cerut să te elibereze.

-Nu mi-au spus nimic de asta! bolborosesc. Nu e posibil...

-Sigur că nu ţi-au spus nimic! Voiau ca tu să fii convinsă că eşti om, ca să ai motivaţia de a lupta pentru ei.

Mă apropii de Emanuel, ce zace într-o baltă de sânge, la picioarele lui Leon. Vreau să aflu care-i varianta lui, fiindcă nu pot avea încredere în spusele unor creaturi ce ne detestă. Gardienii vor să-mi zdruncine mintea, să mă facă să înnebunesc şi de-asta îmi zic aceste minciuni... Asta este... Asta trebuie să fie...

-E adevărat, spune însă bărbatul, sprijinindu-se în coate.

Îmi las pleoapele să se închidă, dorindu-mi să mor în chiar clipa aceea.

-Dar ce importanţă are? Nu contează decât ceea ce simţi pe dinăuntru...

-Nu, şoptesc retrăgându-mă spre perete.

-Te iubesc, Alesia! izbucneşte el. Eşti o fiinţă minunată...

Beatrix chicoteşte, ca şi cum ar fi auzit o glumă. Nu mai pot îndura acel chin; o iau la fugă pe coridor, prin întuneric, mă izbesc de pereţi, cad şi apoi mă ridic, luând-o de la capăt. Deschid o uşă, dar piciorul nu mai întâlneşte podeaua, alunecând în gol.

Mă prăbuşesc în abis cu ochii larg deschişi; dincolo de mine e o fereastră prin care se zăresc locuitorii Antiliei... ei şi gândurile lor... Ce sunt eu de fapt? Sunt o roboţică, aşa cum m-a numit Beatrix, în bătaie de joc? Nu, sunt mai mult decât spun ei... Inima-mi pulsează deschizându-se şi simt cum toate sentimentele lumii capătă formă în mine: teroare, ranchiună, compasiune... Durerea mi se topeşte şi mă invadează o pace absolută, căci ştiu că mi-am descoperit numele. Plutesc în jos, iar soarele răsare în spatele meu, scoţându-mă din meditaţie.

-Fuziunea se va produce în zece secunde..., se aude o voce caldă de femeie. Vă rugăm să vă pregătiţi...

Atunci realizez că soarele era de fapt lumina provenită de la nişte neoane, aliniate pe peretele unei încăperi albe. Trupul mi-a fost înconjurat de o sferă transparentă ce pare a se roti încet. Până la urmă am ajuns unde trebuia, în interiorul Stăpânei Visului... Pleoapele mi se lasă, separându-mă de restul universului.

-Zece... Nouă... Opt...

Vocea se frânge brusc şi mă trezesc din nou în beznă. Neoanele au pocnit, un frig tăios capturând încăperea; fără îndoială, *ei* m-au găsit şi de astă dată. Nu e o surpriză pentru mine, aşa că încerc să-mi păstrez concentrarea şi sângele rece. Daca nu trec dincolo de frică, o să fiu înfrântă şi-o să mă afund în acest tărâm oribil, în care o să-mi petrec eternitatea. Lumina se reaprinde brusc şi aud aceeaşi voce feminină răsunând distorsionat de undeva din apropiere.

-Au mai rămas cinci secunde, vă rugăm să vă pregătiţi.

Nu ştiu încă ce voi alege, iar spaima îmi încătuşează gâtul. Sunt singură în oraşul morţilor şi trebuie să mă hotărăsc încotro trebuie s-o iau. Emanuel nu mai e acolo să mă ajute şi timpul a expirat; aud secundele scurgându-se cu încetineală şi capu-mi vâjâie. Nu ştiu nici măcar ce sunt: om sau... altceva... Şi dacă sunt altceva, atunci cum mă pot defini? Sunt o femeie din plastic? O creatură ca un soi de extraterestru bizar? Nu, niciuna din aceste variante nu-mi pare plauzibilă, aşa că iau decizia de a-mi crea propria definiţie. Un şuvoi de lumină izbucneşte şi tot trecutul - visat sau real – îmi trece prin faţă cu repeziciunea unei ape curgătoare.

-Trei, doi, unu..., continuă vocea, vă rugăm săselectaţi programul.

Trebuie să mă grăbesc, căci simt cum întunericul se strânge în jurul meu ca o pânză de păianjen.

-Vă rugăm să selectaţi programul..., repetă cu insistenţă maşinăria.

Nu vreau decât să mă trezesc din acest coşmar şi să mă întorc acasă, într-un loc unde-i doar lumină. Revăd în minte căsuţa în care aş vrea să trăiesc, la malul unei mări albastre cum am văzut prin filme; fără bariere, fără ziduride protecţie, fără monştri ascunşi la pândă... O lume normală, aşa cum era cea din trecut, înainte de marele război.

-Program confirmat...

Şi asta a fost tot... Cuvintele sunt urmate de o linişte nefirească ce-mi dă fiori. Mi-e frică sî privesc în jur, fiindcă nu sunt sigură că-mi va plăcea ceea ce voi vedea. Îmi fac curaj şi îmi deschid ochii, iar pe moment am impresia că am murit. Deasupra mea e cerul: un cer azuriu pe care plutesc doar câţiva nori duşi de vânt. Mă ridic şi constat că-s pe o plajă, înconjurată de nisip. Poate că am murit într-adevăr, sau poate că am ajuns la capătul visului. Mă întrept cu paşi mici către mare, afundându-mi picioarele în cochilii; înţepăturile din tălpi îmi confirmă faptul că încă mai trăiesc. Nu e nimeni prin preajmă care să-mi spună unde mă aflu, dar poate că e mai bine aşa. În felul ăsta pot să-mi inventez o istorie care să mi se potrivească şi să fie numai a mea; o poveste lipsită de umbre, în lumină.

- Sfârşit –

Editura Digitala este o platforma online de publicare carti digitale.

Intra si tu pe www.edigitala.ro si publica-ti cartea.

Website: www.edigitala.ro

Email: office@edigitala.ro